

Tam Saha

TFF'nin Aylık Futbol Dergisi

● Haziran 2011

● Sayı: 80

LİGİN ZİRVESİ SARI-LACİVERT

Türkiye Futbol Federasyonu

Adına Sahibi:

Mahmut Özgener

Yayın Yönetmeni:

Zeki Çol

Sorumlu Yazışları Müdürü:

Mazlum Uluç

Yazışları:

Bağış Erten

İlker Uğur

Barış Tarık Mutlu

Nihat Özten

Türker Tozar

Gürsel Kuru

Aydın Güvenir

Görsel Tasarım:

Hasan Teoman

Fotoğraf Editörü:

Haydar Tanışan

Baskı:

Elma Basım

Halkalı Caddesi

No: 164 B-4 Blok

Sefaköy/İstanbul

Tel: (212) 697 30 30

Faks: (212) 697 70 70

Yazışma Adresi:

Türkiye Futbol

Federasyonu

Medya İletişim

Departmanı

İstinye Mahallesi

Darüşşafaka Caddesi

No: 45 Kat: 2

34460

Sarıyer/İstanbul

Telefon: (212) 362 22 22

Dahili: 22 70 / 22 71

e-mail: tamsaha@tff.org.tr

Web Sitesi:

<http://www.tff.org>

YEREL SÜRELİ YAYIN

Para ile satılmaz

Bu sayıya fotoğraf katkısı sağlayan

foto muhabiri dostlarımız

Tolga Ovalı, Bahadır Çoşkuşer,

Alaattin Kazancı ve

Halid Kayacan'a

teşekkür ederiz.

Euro 2012'nin yolu Brüksel'den geçiyor

Avusturya galibiyetiyle ikincilik için yeniden ümitlendiğimiz Euro 2012 grubunda, Belçika ile son derece kritik bir maça çıkıyoruz. İstanbul'da yendiğimiz Belçika, ikincilik yarışındaki 1 numaralı rakibimiz ve 3 Haziran'daki maçı kazanan taraf, Polonya-Ukrayna sınırına bir adım daha yakınlaşacak.

Grup liderliği hayalleriyle çıktığımız Euro 2012 yolunda, uğradığımız kazalar nedeniyle şimdi o hayallerin oldukça uzaklarında bir noktadayız. Polonya ve Ukrayna'nın ortaklaşa düzenleyeceği Avrupa Şampiyonası finallerine direkt katılma biletini

5 maçından 5 galibiyet çıkartarak açık ara önde giden Almanya'nın elinden alabilmek imkansız gibi görünüyor. Artık "ikinci yol"u zorluyoruz. Yani grup ikincisi olmayı. Eğer grup ikincilerinin

A Grubu							
Takımlar	O	G	B	M	A	Y	P
Almanya	5	5	0	0	17	1	15
Belçika	6	3	1	2	14	9	10
Türkiye	5	3	0	2	8	6	9
Avusturya	5	2	1	2	9	8	7
Azerbaycan	4	1	0	3	3	13	3
Kazakistan	5	0	0	5	0	14	0

"en iyisi" olabilirsek, tıpkı grup birincileri gibi muamele görüp finallere direkt katılabileceğiz. Ama 5 maça 6 puan yitirdiğimizi göz önünde bulundurursak, o yol da matematik bilimene çok uygun durmuyor. Lâkin unutmamak gerek; diğer 8 ikinci de play-off maçları oynayacak

ve rakiplerine üstünlük kuran 4 takım daha finallere yer ayırtacak. Grup maçlarına Kazakistan ve Belçika galibiyetleriyle başlayan Millî Takımımız, Almanya ve Azerbaycan yenilgileriyle birincilik makamından çok uzakta dursa da 25 Mart günü elde edilen 2-0'lık Avusturya galibiyetiyle yeniden hayata döndü ve ikincilik için küçümsenmeyecek bir şansı yakaladı. Şimdi grupta ikincilik için üç takımın iddiası bulunuyor. 6 maça 10 puan toplayan Belçika ile 5'er maça 9 puan toplayan Türkiye ve 7 puanlı Avusturya. Puan cetveline

bakıldığında Millî Takımımızın ikincilik için öncelikle Belçika ile çektiği açıkça görülüyor. Bu girizgâhın nedeni de konuyu Belçika'ya getirmek zaten. Millî Takımımız, içinde bulunduğumuz ayın 3'ünde Brüksel'deki Kral Boudouin Stadı'nda Belçika ile son derece kritik bir karşılaşmaya çıkacak. Kazanan takımın ikincilik için büyük avantaj yakalayacağı bu maçın oynanacağı gün grupta ayrıca Avusturya ile Almanya ve Kazakistan ile Azerbaycan karşı karşıya gelecek. Almanya'nın kazanma trendini sürdürmesi ve Millî Takımımızın da Belçika'yı yenmesi demek, ikincilik kapısının ardına kadar açılması anlamına gelebilir. Kazanabilir miyiz? Neden olmasın? Belçika maçlarımızın karnesine baktığımızda bunu daha önce iki kez başardığımızı görmek mümkün. Şimdi geriye doğru gidip, Belçika ile oynadığımız maçlara bir göz atalım.

Eşitlik tablosu

Belçika ile ilk millî maç temasımız 1957 yılına uzanıyor. Ankara 19 Mayıs Stadı'nda oynanan ve 1-1 berabere sonuçlanan özel nitelikli ilk maçımızdan itibaren Belçika ile bugüne dek tam 10 kere karşı karşıya geldik. 6'sı resmi, 4'ü özel 10 maça iki takımın da 3'er galibiyeti bulunuyor. 4 maçın berabere bittiği bilançoda Belçika'nın 17, bizim ise 16 golümüz var. Türkiye ile Belçika'nın ilk millî maçı 8 Aralık 1957 günü Ankara 19 Mayıs Stadı'nda oynandı. Bu karşılaşma, Millî Takımımızın tarihindeki 68. maçıydı. 1-1'lik beraberlik, Millî Takımımız açısından bir devrin

sonuna tekabül ediyordu. Çünkü bu karşılaşmanın ardından Macar Teknik Direktör Lazslo Szekely'nin Millî Takım'daki görevi nihayete eriyordu. İtalyan hakem Ricardo Pierri'nin yönettiği maçın 12. dakikasında Can Bartu, millîlerimizi 1-0 öne geçiriyor, 45'te Jurion'un golü maçın 1-1 bitmesini sağlıyordu. Bu arada sadece Teknik Direktör Lazslo Szekely'nin görevine son verilmeyle kalınmamış, Futbol Federasyonu Başkanı Hasan Polat da istifa etmişti. İki takımın ikinci karşılaşması yine bir özel maça, 26 Ekim 1958'de ancak bu kez Brüksel'de gerçekleşti. Teknik patron Remondini ile yeni bir döneme giren ve Hollanda galibiyetiyle moral yüklenen Millî Takımımız, Belçika maçından da 1-1'lik beraberlikle ayrıldı. 58'de Pitiers'in golüne ay-yıldızlılar 79'da Metin Oktay'la cevap veriyordu. Belçika ile üçüncü randevumuz için aradan tam 38 yıl geçmesi gerekti. Ve bu defaki buluşma özel değil, bir resmi maçı. Millî Takımımız, 1998 Dünya Kupası eleme grubunda Hollanda, Belçika, Galler ve San Marino ile eşleşmişti. Gruptaki ilk maçımızı 31 Ağustos 1996 günü, Belçika ile Brüksel'deki Kral

Boudouin Stadı'nda oynadık. Oyuna iyi başlayan Belçika, 14. dakikada Degryse ve 38. dakikada Oliveira ile iki gol bularak ilk yarıyı 2-0 önde tamamlamıştı. İkinci yarının 57. dakikasında Oğuz Çetin'in yerine Seren Yalçın oyuna giriyor ve üç dakika sonra attığı golle Millî Takımımızı puan için ümitlendiriyordu. Ancak aynı Seren, 64'te gördüğü kırmızı kartla takımı 10 kişi bırakarak beraberlik hayallerimizi de Kral Boudouin Stadı'nın çimlerine gömüyordu. Belçika yenilgisinin ardından grupta San Marino'yu 7-0 yenen, ardından Galler deplasmanından 0-0'lık beraberlikle dönen ve Hollanda'yı 1-0 yenerek tarihi bir galibiyet elde eden Millî Takımımız, Belçika rövanşına da büyük umutlar taşımayı başarıyordu. 30 Nisan 1997 günü Ali Sami Yen'de oynanan maçın kazanılması, 1998 Dünya Kupası yolumuzda dev bir adım atmamızı sağlayacaktı. Ancak evdeki hesap çarşıya uymuyor, Belçikalılar, Oliveira'nın golleriyile maçı 3-1 kazanıyordu. 35. dakikada Oktay Derelioğlu'nun yarı sahadan aldığı topla müthiş bir driplinge kalkıp neredeyse bütün Belçika takımını çalmlayarak attığı gol ise ağzımıza

bir parmak bal çalıyordu. İlk dört maça yenmeyi başaramadığımız Belçika'yla beşinci maçımızı, 2000 Avrupa Şampiyonası finallerinde oynadık. Belçika, o finallere Hollanda ile birlikte ev sahipliği yapıyor, Millî Takımımız ise tarihinde ikinci defa finallerde yer alıyordu. Gruptaki ilk maçımızda İtalya'ya yenilmiş, ikinci maçımızda ise İsveç'le berabere kalmıştık. Belçika karşısına çıktığımızda, o güne kadar oynadığımız futbol da hiç umut verici değildi. Ancak 19 Haziran 2000 tarihindeki karşılaşmada her şey çok farklı olacaktı. 45'te Alpay'ın gerilerden defansın arkasına uzattığı topa De Wilde'le birlikte yükselen Hakan Şükür, Belçikalı kaleciye neredeyse yarım boy fark yaparak kafayı vuruyor ve takımımızı 1-0 öne geçiriyor, 70'te bir gol daha atarak skor 2-0'a bağlıyordu. Bu önemli galibiyetle, grupta İtalya'nın ardından ikinciliği elde eden Türkiye, tarihinde ilk kez Avrupa Futbol Şampiyonası çeyrek finaline yükseliyordu. Belçika'ya tattırdığımız o büyük şokun üzerinden 4 yıl geçtikten sonra aynı statta bir kez daha karşı karşıya geldik. Teknik Direktör Ersun

Tarih	Maç	Skor	Organizasyon
08.12.1957	Türkiye-Belçika	1-1	Özel maç
26.10.1958	Belçika-Türkiye	1-1	Özel maç
31.08.1996	Belçika-Türkiye	2-1	Dünya Şampiyonası grup eleme
30.04.1997	Türkiye-Belçika	1-3	Dünya Şampiyonası grup eleme
19.06.2000	Belçika-Türkiye	0-2	Avrupa Şampiyonası 2000 Finalleri
28.04.2004	Belçika-Türkiye	2-3	Özel maç
24.05.2006	Belçika-Türkiye	3-3	Özel maç
10.09.2008	Türkiye-Belçika	1-1	Dünya Şampiyonası grup eleme
10.10.2009	Belçika-Türkiye	2-0	Dünya Şampiyonası grup eleme
07.09.2010	Türkiye-Belçika	3-2	Avrupa Şampiyonası grup eleme

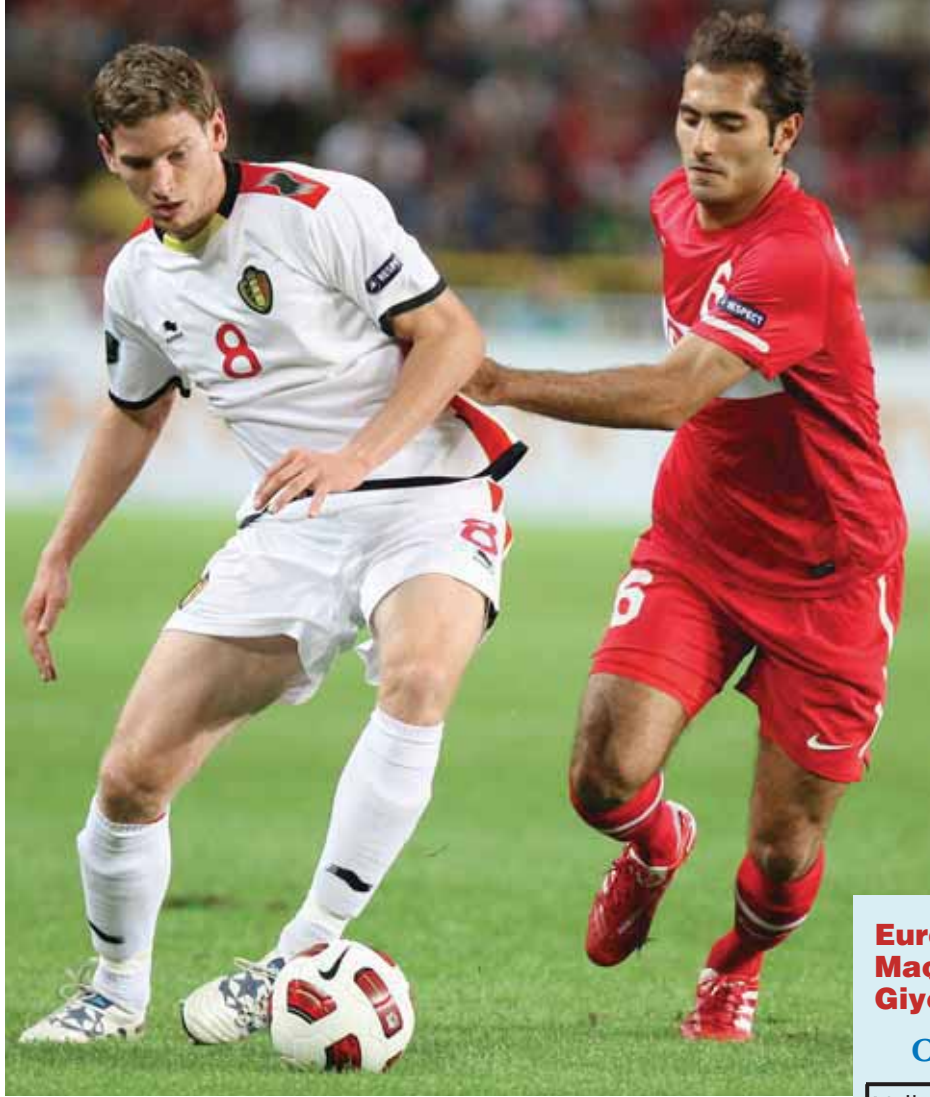
Yanal'la açılan yeni sayfaya da galibiyet yazdık. Düello şeklinde geçen maça Belçika'nın 34'te Sonck ve 85'te Dufer'le attığı gollere 43'te Yıldray Baştürk, 68'de Tolga Seyhan ve 90'da Gökdeniz Karadeniz'le cevap vererek sahadan 3-2'lik üstünlükle ayrıldık. Türkiye ile Belçika, 24 Mayıs 2006 günü Genk'teki Fenix Stadı'nda özel maça bir kez daha karşı karşıya geldi. Bu kez takımın

	Türkiye	Belçika
Attığı Goller	8	9
Yediği Goller	5	9
Sarı Kart	5	10
Kırmızı Kart	0	1
Gol Girişimleri	26	39
Ofsayt	12	12
Korner	31	33
Yapılan Fauller	53	106
Toplam Pas	1960	1655
Toplam Top Kaybı	330	407
Attığı Şut	67	49
Yapılan Orta	82	78

başında Fatih Terim bulunuyordu ve kadro yeniden yapılanıyordu. Millîlerimiz ilk 30 dakikada Belçika karşısında fırtına gibi esiyor, henüz 2. dakikada Necati Ateş'in attığı golü, 26. dakikada Hasan Kabze'nin golü izliyor ve skor tabelasına 2-0'lık üstünlüğümüz yansıyor. 27. dakikada İbrahim Toraman'ın ters bir vuruşla kendi kalemine attığı golle sarsılan Millî Takımımız, 42'de Wesley Sonck'a engel olamıyor ve ilk yarı 2-2 sona eriyor. İkinci yarıda yeniden toparlanan ve kendine gelen ekibimiz, 75. dakikada Tuncay Şanlı ile bir kez daha öne geçse de Belçika 88. dakikada Carl Hoefkens'le eşitliği sağlıyor ve maç 3-3 tamamlanıyor.

Güney Afrika'da düzenlenen 2010 Dünya Kupası'nın eleme grubunda da rakiplerimizden birisi Belçika olmuştur. Gruptaki diğer takımlar ise İspanya, Bosna-Hersek, Estonya ve Ermenistan'dı. İlk maçında Ermenistan'ı deplasmanda yenen Millî Takımımız, ikinci maçında Şükür Saracoğlu'nda Belçika'yı ağırılıyordu. Açıkçası İspanya'nın favori görüldüğü grupta iç sahada puan kaybına tahammülümüz yoktu ve ikincilik umudu taşıyan Belçika'nın hevesini artırmamak için de kazanmak zorundaydık. Lâkin ne sahadaki oyun ne de skor beklediğimiz biçimde gelişti. 31'de Sonck'tan yediğimiz gole 74'te Emre Belözoğlu'nun penaltısıyla cevap verebildik ve 1-1'le yetindik.

Belçika ile 10 Ekim 2009 günü Brüksel'deki Kral Boudouin Stadı'nda bir kez daha oynadık. Bu maç öncesi İspanya, Dünya Kupası'na katılmayı garantilemiş, Millî Takımımız ise kayıf olan ikincilik umutlarını 10 Ekim gününe taşımıştı. Ancak o gün bizim Belçika ile oynayacağımız maçtan önce Estonya ile Bosna-Hersek'in maçı vardı. Boşnakların 2 saat önce başlayan bu maçı kazandığı haberi Brüksel'e ulaştığında moraller bozulmuş, Belçika karşılaşması formaliteye

dönüşmüştü. Emre ve Arda'nın yokluğunda orta alanda da zayıf düşen Millî Takımımız, 8. dakikada Mpenza'dan yediği golle iyice dağılıyor, 84. dakikada Mpenza'nın ikinci golü maçın skorunu 2-0 olarak belirliyordu.

İki takım arasındaki son randevunun tarihi 7 Eylül 2010'du. 2012 Avrupa Şampiyonası elemelerinin ikinci maçına çıkıyorduk. Guus Hiddink yönetiminde yeniden yapılanan Millî Takımımız, gruptaki ilk maçında 4 gün önce Kazakistan'ı 3-0 yenerek iyi bir başlangıç yapmıştı ve Şükrü Saracoğlu'nda da devamını getirmek amacındaydı. Ancak ilk yarıdaki futbol beklentilerin çok altındaydı. Fırsat kollayan Belçika ise 28. dakikadaki bir korner atışında Van Buyten'in kafa golüyle 1-0 öne geçmişti. Lâkin ikinci yarının başında Millî Takım, tribünlerin müthiş coşkusuyla hemen devrenin başında golünü buluyordu. 48'de Hamit Altıntop skoru 1-1'e getirmişti. 64'te Belçika'nın stoperlerinden Kompany'nin kırmızı kart görerek oyun dışında kalması da ekmeğimize yağ sürmüş, 66'da Semih skoru 2-1 yapmıştı. Fakat kolay gol yeme hastalığımız bu maçta da nüksedecekti. 69'da yine bir ölü top organizasyonunda Van Buyten topu yine kafayla aklarımıza yolluyordu: 2-2. Ama bu hatalı gol

Emre Belözoğlu 4 maçta 360 dakika ile takip ediyor. Gökhan Gönül ve Tuncay Şanlı da 4'er maçta oynayan diğer oyuncular ancak bu ikilinin aldığı dakika, Emre Belözoğlu'ndan daha az. Teknik Direktör Hiddink, son Avusturya maçında, elemelerin ilk dört karşılaşmasında kadroya çağırmadığı Serdar Kesimal, Mehmet Topuz, Mehmet Topal, Mehmet Ekici ve Burak Yılmaz gibi oyunculara şans tanıdı. Millî Takımımızın 5 maçta attığı 8 golün dağılımına baktığımızda 3 gollü Arda'yı başta görüyoruz. Genç oyuncu, oynadığı üç maçta da gol atmış ve Millî Takımımız Arda'nın gol attığı tüm maçlardan galibiyetle ayrılmış. Diğer gollerde ise Hamit Altıntop (2), Gökhan Gönül, Semih Şentürk ve Nihat Kahveci'nin imzası bulunuyor. İstatistiklerin olumlu bir yanı da kartlarda kendisini belli

ediyor. Beş eleme maçında da takımımızda kırmızı kart gören oyuncu bulunmuyor. Sarı kart gören oyuncusu sayısı da sadece 5 ve bu da maç başına 1 sarı kart ortalaması anlamına geliyor.

Belçika'nın golcüsü Ogunjimi

Rakibimiz Belçika, ilk iki maçında Almanya'ya 1-0, Millî Takımımıza 3-2 yenildikten sonra Kazakistan ve Avusturya'yı 2-0, Azerbaycan'ı da 4-1 yenerken, evindeki Avusturya maçından da 4-4'lük beraberlikle ayrıldı. Attıkları 14 golün 3'ünü Ogunjimi, 2'şer tanesini Van Buyten, Vossen ve Witsel kaydederken, Fellaini, Lombaerts, Vertonghen, Simons ve Chadli de takımlarına 1'er gollük katkıda bulundu. 6 maçta 10 sarı kart gördüler ve maç başına 1.6'lık ortalamaya ulaştılar. Savunma oyuncusu Kompany'nin de İstanbul'da oynanan ilk maçta kırmızı kart gördüğünü ve bunun Belçika'nın elemelerdeki 6 karşılaşmada gördüğü tek kırmızı kart olduğunu ekleyelim.

Euro 2012 Eleme Grubu Maçlarında Forma Giyen Oyuncular		Kazakistan: 0	Türkiye: 3	Türkiye: 3	Belçika: 2	Almanya: 3	Türkiye: 0	Azerbaycan:1	Türkiye: 0	Türkiye: 2	Avusturya: 0	Toplam Dakika
Oyuncu	Mevki											
Volkan Demirel	Kaleci			90	90			90	90	90		270
Onur Kıvrak	Kaleci	90	90									180
Gökhan Gönül	Defans			17	90	90	90		90			287
Sabri Sarioğlu	Defans	90	73	90								253
İbrahim Toraman	Defans							90				90
Ömer Erdoğan	Defans	90	90	90								270
Serdar Kesimal	Defans									90		90
Servet Çetin	Defans	90	90	90				90	90	90		450
İsmail Köybaşı	Defans			90								90
Hakan Balta	Defans	90					90		90			270
Mehmet Topuz	Orta Saha									27		27
Hamit Altıntop	Orta Saha	90	90	90	90	90	90	90	90	90		450
Kazım Kazım	Orta Saha	1										1
Mehmet Topal	Orta Saha									2		2
Selçuk Şahin	Orta Saha		8									8
Emre Belözoğlu	Orta Saha	90	90	90	90	90	90					360
Nuri Şahin	Orta Saha				78				90			168
Mehmet Aurelio	Orta Saha	89	90	24								203
Mehmet Ekici	Orta Saha									63		63
Selçuk Şahin	Orta Saha	8	45			82	90	90				225
Arda Turan	Orta Saha	90	90						88			268
Özer Hurmacı	Orta Saha			90	45							135
Tuncay Şanlı	Forvet	80	82	66	62							290
Halil Altıntop	Forvet	10		63	8							81
Semih Şentürk	Forvet		45	27	90	18	18	40				180
Sercan Yıldırım	Forvet			12	28							40
Nihat Kahveci	Forvet	82				45						127
Burak Yılmaz	Forvet								72			72

 Aday kadroda yer aldı ancak oynamadı.

 Aday kadroda yer almadı.

Mazisini arayan Şeytanlar

Özellikle 1970'ler ve 80'lerde Avrupa futbolunun en önemli markalarından biriydi Belçika. Ancak çeyrek asra yakın süredir başarıya hasretler ve bu hasreti dindirebilmek adına da yeni jenerasyonlarından çok şeyler bekliyorlar.

Onur Erdem

Millî Takımımız 3 Haziran'da, 2012 Avrupa Şampiyonası yolunda belki de en kritik sınavına Belçika karşısında çıkacak. Rakip, şu anda kıtanın en güçlü futbol ülkelerinden biri olmayabilir belki ama ne olursa olsun hafife alınacak bir takım da değil. Zira Belçika, Kıta Avrupası'nda futbolun ilk uğrak noktalarından biri, dolayısıyla çok köklü bir futbol geçmişine sahip. Üstelik bu birikim sayesinde, 1970'lerde ve 1980'lerde sadece Avrupa'nın değil, dünya futbolunun en önde gelen markalarından birine dahi dönüşmüşlerdi. Son yıllardaysa yeni yetenekler çıkarmakta ve iyi bir millî takım kadrosu oluşturmada zorlanmaktaydılar. Ta ki 2008 Pekin Olimpiyatları'nda madalyanın kıyısından dönen umut verici bir jenerasyon yakalayana kadar. Belçika futbolunun da bu yeni kuşaktan beklentileri büyük. Bu gerçekler göz önüne alındığında, Belçika'nın ne denli ciddiye alınması gereken bir rakip olduğu daha net anlaşılıyor. Belçika'nın, Kıta Avrupası'ndaki en eski lig organizasyonuna ev sahipliği yaptığını söylemek, ülkedeki futbol ağacının köklerinin ne denli derine indiğini anlatmak için herhalde yeter de artar bile. 1896'dan beri

Gerets

oyunan Belçika Ligi'nin yanı sıra 1895'te kurulan Belçika Futbol Federasyonu da Hollanda ve Danimarka'dan sonra Avrupa'nın anakarasında kurulan en eski üçüncü federasyon ve 1904 yılında faaliyete başlayan FIFA'nın da kurucu üyelerinden. Belçika'da böylesine erken başlanan futbol macerasında, uluslararası düzeyde ilk başarısını elde edilmemesiye 1920 senesine denk geliyor. O yıl Antwerp'te düzenlenen Olimpiyatlarda, Belçika sırasıyla İspanya, Hollanda ve Çekoslovakya'yı devirerek altın madalyaya uzanmayı başarmış. Olimpiyatların o dönemdeki tek ciddi uluslararası futbol turnuvası olduğu düşünüldüğünde bu başarının, bir nevi dünya şampiyonluğu niteliğinde olduğunu söylemek abartı olmayacaktır. Dünya şampiyonluğundan söz açılmışken, 1921'de FIFA başkanlığı koltuğuna oturan Jules Rimet tamamen bağımsız bir uluslararası futbol şampiyonası için ivedilikle girişimlere başlamıştı. Nihayet 1930'a gelindiğinde, günümüzde futbol dünyasının en büyük şöleni haline gelen Dünya Kupası'nın doğuşuna tanıklık edilmekteydi. Uruguay'da düzenlenecek olan ilk turnuvaya, Avrupa'dan da takımlarını gönderme kararı alan dört ülke vardı; Fransa, Yugoslavya, Romanya ve Belçika. Belçika Futbol Federasyonu, bir kez daha futbol tarihine geçmelerini sağlayacak bir karara imza atmıştı. Ancak Uruguay'daki turnuva, Belçikalılar için "katılmış olmanın haricinde" hiç de iç açıcı geçmedi

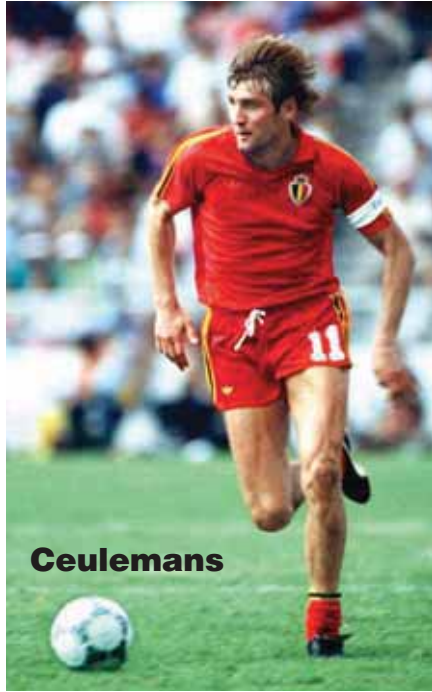
ve takımları gol bile atamadan ilk turda elendi. Buna karşın, turnuvada, futbolcular arasında olmasa da bir kişi çıkacak ve Belçika'nın gururu olarak adını Dünya Kupası tarihine yazdırmayı başaracaktır; Uruguay ile Arjantin arasında oynanan ilk Dünya Kupası finalini yöneten Belçikalı hakem John Langenus.

Yükselme devri

İlk Dünya Kupası deneyiminin ardından Belçika, 1934, 1938 ve 1954 Dünya Kupaları'nda da galibiyet hasretini sürdürdü ve ilk turdan ötesini göremedi. Belçika futbolundaki bu büyük sessizlik 1970'lere kadar sürecekti. Ancak Belçika sonrasında öylesine bir yükselişe girecekti ki, adeta bir anda Avrupa'nın en önemli, en çok saygı gören futbol ülkelerinden birine dönüşecekti. Bu dönemde Belçika adına ilk ciddi sıçramayı Anderlecht yaptı. Mor-beyazlılar, 1969-70 sezonunun Fuar Şehirleri Kupası'nda finale kadar gitti. Lâkin finalde Arsenal karşısında kendi sahasında oynadığı maçı 3-1 kazanmasına karşın Londra'daki rövanşı 3-0 kaybedince, kupayı adeta avucunun içinden kaçırdı. Kulüpler düzeyinde gösterilen bu başarı, çok geçmeden millî takımlar düzeyinde de karşılığını bulacaktı. 1970'te, 16 yıllık bir aradan sonra Dünya Kupası'nda boy gösteren

Belçika, bir kez daha ilk turda elense de en azından El Salvador'u 3-0 mağlup ederek kupa tarihindeki ilk galibiyet sevincini yaşıyordu. 1972'de dünya ikincisi İtalya'yı eleyerek Avrupa Şampiyonası'nda boy gösterecek dört takımdan biri olan Belçika, ilk maçında Batı Almanya'ya 2-1'le boyun eğdiyse de, o devirde henüz tedavülde olan üçüncülük karşılaşmasında Macaristan'ı aynı skorla mağlup ederek Avrupa üçüncülüğü unvanını elde ediyordu. 1970'lerin geri kalanında da özellikle Belçika kulüpleri, Avrupa'da fazlasıyla ses getirdi. 1975-76 sezonunda, Kupa Galipleri Kupası'nda Anderlecht, West Ham United'ı devirip Belçika'ya bir Avrupa kupası getiren ilk takım olurken, daha sonrasında Süper Kupa'yı da Bayern Münih'in elinden alarak başarısını pekiştirdi. UEFA Kupası'ndaysa Club Brugge finale kadar gitti ama kupayı Liverpool'a kaptırdı. Anderlecht'in hızı sonraki sezon da pek kesileceği benzemiyordu. Mor-beyazlılar Kupa Galipleri Kupası'nda üst üste ikinci kez final oynama hakkını elde etti. Onlara "dur" diyense Hamburg oldu. Yine de Hamburg'un bu freni, Anderlecht'i çok kısa bir süreliğine durdurmuştu. Bir sonraki sezon da Kupa 2'de rakip tanımadılar ve bu kez finalde Austria Wien'i mağlup ederek kupayı ikinci kez kucakladılar. Bu başarıyı, Liverpool'un alt edilmesiyle kazanılan Süper Kupa takip etti. O sezon, Anderlecht'in bu başarıları bir yana, Belçikalıların asıl dikkat çeken takımıyla Club Brugge olmuştu. Zira Brugge, Şampiyon Kulüpler Kupası'nda şampiyonluk kovalamıştı. Mavi-siyahlıların şanssızlığıysa, iki sene evvel olduğu gibi son düzlükte karşılarına yine Liverpool'un çıkmasıydı. Kenny Dalglish, attığı tek golle maçın skorunu belirleyince de Brugge'e bir kez daha üzülmek kaldı.

Ceulemans

Zirvenin eteklerinde

Belçika'nın kulüpler düzeyinde elde ettiği bu başarıların millî takımlar düzeyindeki en net yansımaysa, 1980 Avrupa Şampiyonası'nda görüldü. İtalya, İngiltere ve İspanya'yı geride bırakarak final oynama hakkı elde eden Belçika, Batı Almanya'ya 2-1 kaybetse bile ülke futbolunun modern zamanlardaki en büyük başarısını yaşıyordu. Belçika futbolu, 1980'lerin başında kulüpler düzeyindeki ilk ciddi başarısınıya Standard Liege'in, Kupa Galipleri Kupası'nda final oynamasıyla elde etti. Standard, finalde Barcelona'ya 2-1'le boyun eğerken, onların o sezon yapamadığını yapmak, bir sonraki sezon yine Anderlecht'e nasip oldu. Bu kez UEFA Kupası'nda mücadele eden mor-beyazlılar, finalde Benfica'ya üstünlük sağlayarak hem kendisi hem de Belçika futbolu adına beşinci Avrupa kupasını havaya kaldırdı. Anderlecht, ertesini sezon da aynı kupada bu başarıyı tekrarlamaya çok yaklaşıyordu. Gelgelelim Tottenham karşısında şans onlardan yana değildi ve 1-1 biten iki maçın sonucunda penaltı vuruşları, kupayı Londra ekibine götürdü. Aynı dönemde, Belçika Millî Takımı da İspanya'da düzenlenen 1982 Dünya Kupası'nda nihayet ilk turu geçmeyi başardı, üstelik son şampiyon Arjantin'i de 1-0 mağlup etmişlerdi. Ancak bu performanslarını ikinci tur gruplarında sürdürmediler ve hem Polonya'ya hem de Sovyetler Birliği'ne mağlup olarak turnuvaya veda ettiler. Millî takımın Avrupa ikinciliğinin ardından elde edeceği bir diğer etkileyici başarısı, 1986 Dünya Kupası'nda geçilecekti. İlk tur gruplarından güçlükle çıkan Belçika, ikinci turda eşleştiği SSCB'yi iki kez yenik duruma düşmesine rağmen uzatmalarda 4-3 yenmeyi başararak son sekiz takım arasına kalmakla yetinmedi. Hızını alamayan Belçikalılar, çeyrek finalde de İspanyolları, 1-1 biten maçın ardından penaltılarla devirerek adlarını yarı finale de yazdırdı. Ne var ki yarı finalde karşılarında Maradonalı Arjantin, daha doğrusu Arjantinli 10 oyuncuyla takviye edilmiş bir Maradona olunca daha fazlasını yapamadılar. "Tanrı'nın ayaklarının" adeta yoktan var ettiği iki gol, Belçika'yı üçüncülük maçına gönderdi. Orada da Fransızlar üstün gelince, Belçikalılar evlerine "dünya dördüncülüğü" unvanıyla döndü.

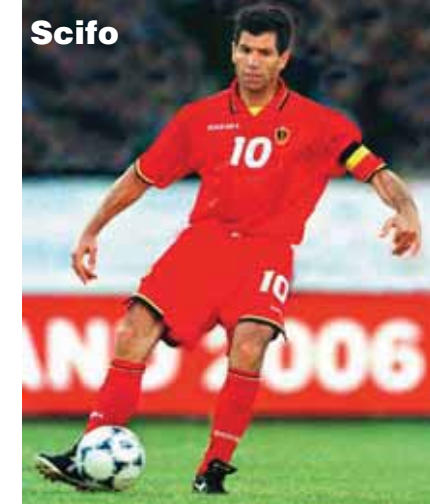
O güne kadar belki de sadece Belçikalıların takımlarına yakıştırdığı "Rode Duivels" (Kırmızı Şeytanlar) lâkâbı, artık bütün dünya tarafından kabul görmekteydi.

Mucize takım Mechelen

Sadece Belçika futbolunun değil, Avrupa kupaları tarihinin en büyük mucizelerinden biri, 1987-88 sezonunda yaşanacaktı. Yalnızca 80 bin nüfusa sahip ufak bir şehir olan Mechelen'in futbol takımı KV Mechelen, bir önceki sezon tarihinin ilk Belçika Kupası'nı kazanmış ve bu vesileyle de yine tarihinde ilk defa Avrupa kupalarında boy göstermeye hak kazanmıştı. Kupa Galipleri Kupası'nda neredeyse her turda rakiplerine kendisinden daha fazla şans tanıyan çoğunluğu yanılmayı bir alışkanlık haline getiren Mechelen'in baş döndürücü yükselişi, onları kupanın finalinde, son şampiyon Ajax'ın karşısına kadar getirecekti. Bu maçta da Mechelen bir kez daha o ana kadar ne yaptıysa onu yapacak ve kendisine hiç şans tanımayan bir maçtan, 1-0 galip ayrılmayı başaracaktı. Maç sonrasında kupa, kaptan Leo Clijsters'in (ünlü tenisçi Kim Clijsters'in babası) ellerinde yükseldiğinde, maçı izleyen birçok futbolsever belki de hâlâ kendilerini çimdiklemeyle meşguldü. Mechelen'in peri masalı, bu kadarla da sınırlı kalmadı. Mütevazı ekip, Kupa Galipleri Kupası'nın ardından Süper Kupa finalinde de komşu Hollandalı'nın bir diğer devini, PSV Eindhoven'ı, 3-0 ve 0-1'le devirerek mucizelerine bir yenisini daha ekliyordu. Böylelikle Belçika adına kazanılan Avrupa kupası sayısı da yediye çıkıyordu.

Şeytanların ateşi düşüyor

Rüya gibi geçen 1980'li yılların ardından 1990'ların ilk yarısı,

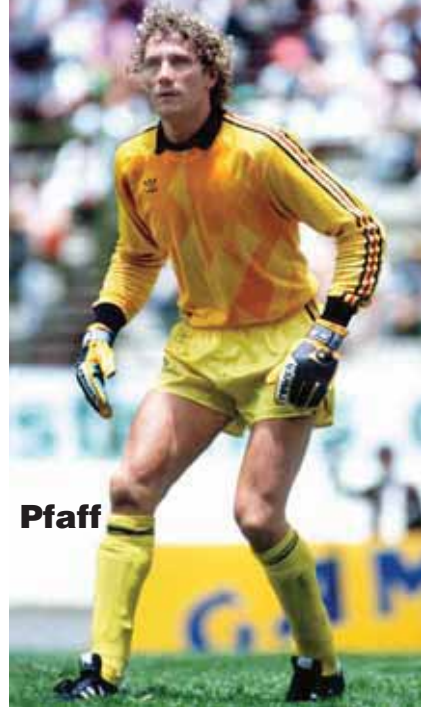

Scifo

Belçika futbolu adına adeta bir duraklama dönemiydi. 1990 yılında Anderlecht, Kupa Galipleri Kupası'nı finalde Sampdoria'ya kaybediyor, millî takım ise İtalya'daki Dünya Kupası'nda ikinci turda İngiltere'ye, 120. dakikada yediği bir golle boyun eğiyordu. Üç sene sonra Royal Antwerp'in, Parma'ya kaybettiği Kupa Galipleri Kupası finali, bir Belçika takımının sahne aldığı son Avrupa kupası finali oldu. 1994 Dünya Kupası macerası da bir önceki gibi yine ikinci turda sona ererken, Belçika'nın 1998'de ilk turda üç maçını da beraberlikle tamamlayarak elenmesiye belki de dibe vurulduğunun göstergesiydi. Kötü gidişi tersine çevirmek için Hollanda ile ortaklaşa düzenlenecek olan 2000 Avrupa Şampiyonası, Belçika cephesinde çok büyük bir fırsat olarak görülüyordu. Turnuvanın açılış karşılaşmasında İsveç'in 2-1 mağlup edilmesiyle birlikte de ülke çapında beklentiler hayli artmıştı. İtalya'ya oynanan ikinci maç kaybedildiyse de son maçta Türkiye karşısında alınacak bir puan bile çeyrek final için yeterli olacaktı. Ancak ay-yıldızlılar, Belçikalıların bu rüyalarını, Hakan Şükür'ün iki golüyle kâbusa dönüştürüyor ve Belçika futbolunun geçmişteki başarılarından son sürat uzaklaşmakta olduğu iyiden iyiye belirginleşiyordu. Belçika, bu hayal kırıklığına rağmen 2002'deki Dünya Kupası'na katılmayı da başardı. Hatta üst üste altıncı kez bu kupaya katılarak bu alanda Avrupa'da Almanya, İtalya ve İspanya ile birlikte en istikrarlı takım konumuna da geldi. Ama o kupa da ikinci turda Brezilya karşısında alınan mağlubiyetle son buldu ve Belçika o günden bugüne bir daha büyük bir turnuvada boy gösteremedi.

Umutları yeşerten jenerasyon

Belçika, bu son dönemlerde, özellikle 1980'lerdeki Jan Ceulemans, Jean-Marie Pfaff, Eric Gerets, Franky Van der Elst, Franky Vercauteren ve tabii ki Enzo Scifo gibi oyuncuların ardından iyi bir jenerasyon yakalayamamanın sıkıntısını çekiyordu. Bu konuda Belçikalıların umutlandıransa, 2008 Pekin Olimpiyatları oldu. Oyunlarda Avrupa'yı temsil eden dört ülkeden biri olan Belçika, Pekin'de madalya almaya çok yaklaştı ancak yarı finalde Messi'li Arjantin'e, üçüncülük maçında da Ronaldinho'lu Brezilya'ya takılarak

Pfaff

bu şansı kaçırdı. Buna rağmen Marouane Fellaini, Vincent Kompany, Thomas Vermaelen, Maarten Martens, Jan Vertonghen, Moussa Dembele gibi genç yetenekler, hiç şüphesiz Belçikalıların 1970'ler ve 1980'lerdeki başarılarının tekrarlanması adına bir beklentiye girmesine yol açmıştı. Kısa süre içinde bu isimlere Steven Defour, Axel Witsel, Romelu Lukaku ve Eden Hazard'ın da eklenmesiyle birlikte beklentiler iyiden iyiye arttı. Elbette Belçikalıların bu yeni kuşaktan şu an için diledikleri ilk şey, 2012 Avrupa Şampiyonası vizesinin alınması. Yarı yola ginen elemelerde, Almanya'nın neredeyse birinciliği garantilemesi nedeniyle de Belçika'nın ikincilik adına en büyük rakibi Türkiye oluyor. 4 Haziran'daki maç öncesinde 6 maçta 10 puanı bulan Belçika grubta ikinci, 5 maçta 9 puanı olan Türkiye ise üçüncü sırada. Geçen yıl Türkiye'de oynanan maçı 3-2 kazanan ay-yıldızlılar, maç eksiklikleri de göz önüne alındığında, Belçika'ya karşı önemli bir avantajla sahip ve Brüksel'de alınabilecek bir puan bile, Türkiye'nin ikincilik yolunda çok büyük bir adım atması anlamına geliyor. Fakat yazının genelinde de anlatılmaya çalışıldığı üzere Belçika, Avrupa'nın en köklü futbol geleneğine sahip ülkelerinden biri ve büyük umutlar besledikleri yeni kuşak oyuncularıyla da çeyrek asır öncesine dönelimlen hesapları içindeler. Dolayısıyla Türkiye açısından bakıldığında da Belçika ile oynanacak maçın son derece zorlu ve kritik geçmesi kuvvetle muhtemel.

FENERBAHÇE

Rekordmen şampiyon

Yaz boyunca futbolun kalbi Güney Afrika'da futbolun en büyük şenliği olan Dünya Kupası için atmıştı. Bu 30 günlük ekstra sos, futbola olan açlığımızı bir hayli de bastırmıştı fakat kuşkusuz hiçbir şey ana yemeğin, yani liglerin heyecanının yerini tutmuyordu. İşte tüm bu beklentiler içinde Ağustos ayının başında yeni sezon tüm renkleriyle bizi kucakladı. Hem de artık eskisinden çok daha renkliydi, çünkü yepyeni bir son şampiyonu, yepyeni bir hikâyeyi bizlere sunarak bitmişti.

Erman Yaşar

Devrimin baş aktörü Bursaspor, büyük travmayı bir kez daha yaşayarak aynı nehirde iki kere yıkanan Fenerbahçe, sezona yeni umutlar ve bir önceki sezonu unutturmak için giren Galatasaray ve Beşiktaş, Şenol Güneş önderliğinde o eski dördüncü büyük esintilerini yavaş yavaş hissettirmeye başlayan Trabzonspor bu yeni öykünün başrollerine talipti. Ama işler eskisi kadar kolay değildi; onlardan rol çalmak için bekleyen birçok takım vardı. Geçen sezon göstermişti ki, Türkiye'de değişen dengelerle bu öykünün çeşitlenmesi artık çok daha mümkündür.

Şampiyonluk ateşi

Bir önceki sezonda şampiyonluk mücadelesinin son dakikalara kadar sürmesi ve trajik bir şekilde noktalanmasından sonra bu sezona birçok takım aynı hedefle girdi. Türkiye'de yıllar sonra başka bir kulübün şampiyonluğunun mümkün olduğunu gösteren Ertuğrul Sağlam'ın Bursaspor'u, şampiyon kadrosuna yaptığı takviyelerle yine şampiyonluğun güçlü adaylarından biriydi. Fenerbahçe yaşadığı travmanın ardından takımı eski oyuncularını Aykut

Kocaman'ın ellerine teslim etti ve yaz boyunca yaralarını sarmaya çalıştı. Bir önceki sezon Şenol Güneş ile kabuk değiştirip yeniden ligin iddialı takımlarından biri haline gelen Trabzonspor ve Frank Rijkaard yönetimindeki ilk sezonunda aradığını bulamayan Galatasaray'ın da tek hedefi şampiyonluktu. Ancak tüm bu takımlar bir yana, sezona en sansasyonel transferlerle girip ardından en çok söz ettiren kulüp Beşiktaş oldu. Teknik Direktör Mustafa Denizli'nin sağlık sorunlarını gerekçe göstererek takımdan ayrılmasının hemen ardından Bernd Schuster gibi dünyaca ünlü bir markayı takımın başına getiren Beşiktaş yönetimi, transfer döneminde yaptığı Ricardo Quaresma, Guti gibi büyük transferlerle de isminden fazlasıyla söz ettirdi. Lig başlarken kâğıt üzerinde Beşiktaş favori gösteriliyor ve en heyecanlı beklenen takım olarak nitelendiriliyordu ama işler kâğıt üzerinden yeşil sahaya geçtiğinde her zaman farklılaşırdı; tecrübeler bize bunu gösteriyordu. Ligin ilk beş haftası geride kaldığında ortaya çıkan ilk izlenim Trabzonspor ve Bursaspor'un lige en hazır takımlar olduğuydu. Galatasaray'ın arka arkaya iki yenilgiyle başladığı, Beşiktaş'ın daha

ikinci haftadan mağlubiyetle tanıştığı, Fenerbahçe'nin önce Şampiyonlar Ligi, sonrasında Avrupa Ligi şoku yaşadığı sezon başlangıcında, Bursaspor 6 maçını da kazanarak son şampiyon olarak başladığı sezonda yine iddialı olduğunu gösterdi. Trabzonspor ise puan kayıpları yaşamasına rağmen ortaya koyduğu olumlu futbol anlayışı ve enerjik yapıyla iyi bir sezon geçireceğinin sinyallerini veriyordu.

Kader değiştirecek penaltı

Ligin zirvesi için derbi mesaisi erken başladı. O gün için ileride tarihe geçecek bir şampiyonluk yarışı vereceğinden habersiz iki takım, Trabzonspor ve Fenerbahçe, Avni Aker Stadı'nda karşı karşıya geldi ve Trabzonspor sezonun bu ilk derbisini 3-2 kazandı. Karşılaşmada skor 3-2 Trabzonspor lehineyken Colman'ın kaçırdığı penaltının maç kazandırdığı için o dönem çok üzerinde durulmadı ancak Mert Günok'un kurtardığı o penaltıyla şampiyonluk yarışının kaderine daha aylar öncesinden damga vurduğu çok sonraları anlaşılacaktı. Ligin beşinci haftasında bu sefer İstanbul'un iki devi, Kadıköy'de kozlarını paylaşmak için sahne aldı. İki takımın da istediğini alamadığı ve 1-1'lik eşitlikle biten

maçın sonunda, Trabzonspor'un da Manisaspor'a kendi evinde kaybetmesiyle, Bursaspor zirvede hâkimiyetini ilân etti.

Trabzon'da bir lider; Şenol Güneş

İlk yarının sonlarına doğru Galatasaray'ın bir sezon önceden getirdiği sorunlarını hâlâ

çözemediği açıkça görülüyordu. Önce Karabük deplasmanında alınan 2-1'lik yenilgi, akabinde iç sahada Ankaragücü karşısındaki 4-2'lik mağlubiyetle takımdaki huzursuzluk iyice su yüzüne çıkarken, sarı-kırmızılı ekip daha 8 haftada uğradığı 4 mağlubiyetle şampiyonluk yarışının uzağında kalıyor ve bunun faturası Rijkaard'a kesiliyordu. Sekizinci haftada görevine son verilen tecrübeli teknik adamın yerine, kulübün efsane isimlerinden Gheorge Hagi ikinci kez teknik adamlık koltuğuna oturdu. Bursaspor'un başlangıçtaki ivmesini yitirmesi, Beşiktaş'ın takımın omurgasını bir türlü oturtamamasından kaynaklanan arka arkaya puan kayıpları derken, yavaş yavaş ligin zirvesinde Trabzonspor hâkimiyeti hissedilmeye başlanıyordu.

Trabzonspor geçtiğimiz sezonlara oranla çok daha iyi bir takım görüntüsü çiziyordu. Tecrübeli teknik adam Şenol Güneş'in sezon boyunca takıma ilettiği olumlu hava, beraber oynayabilme yetisi ve dayanışma arzusu sezon sonunda takımın istatistiklerine de yansyacaktı. Örnek vermek gerekirse geçtiğimiz sezonlarda gollerini takım oyunundan çok bireysel yeteneklerle bulan bordo-mavililer, bu sezon attığı 69 golün 55'ini asistle, yani gol pasıyla kaydetti. Bu da takımın olgunlaşan oyun anlayışının ve pas trafiğinin önemli bir göstergesiydi. Yine bireysel performanslara bakılacak olunursa da Selçuk İnan ve Serkan Balçır'nın 10 ve 7 asistle kariyerlerinin en verimli sezonunu geçirmesi, Burak Yılmaz'ın 18 golle geride kalan dört sezonluk Süper Lig gol toplamının (16) üstüne çıkması, Şenol Güneş'in oyuncularının çitasını ne kadar yukarılara taşıyabildiğinin bir ispatıydı.

Kadıköy'de seri sonu; Hagi

Dokuzuncu hafta tüm Türkiye'nin haftalar öncesinden konuştuğu haftaydı. Fenerbahçe ve Galatasaray, Şükrü Saracoğlu Stadı'nda karşı karşıya geldi. Galatasaray için Gheorge Hagi liderliğindeki bu ilk maç aynı zamanda 10 senedir sürekli yenildiği bu statta bir diriliş mücadelesiydi ve Galatasaray bu kritik deplasmandan 0-0'lık beraberlikle puan çıkartmayı başardı. Fenerbahçe için 10 seneden beri süregelen bir galibiyet serisi bu maçla sona eriyordu. Bursaspor'da ise geçtiğimiz sezon şampiyonluk getiren oyuncuların bu sezon etkisiz bir performans sergilemesi ve kadro bütünlüğünün bozulması takımı etkiliyordu. Beşiktaş'ın yıldız oyuncularının performanslarına çok

Gol Krallığı

28 Gol	Alex de Souza (Fenerbahçe)
19 Gol	Burak Yılmaz (Trabzonspor)
15 Gol	Mamadou Niang (Fenerbahçe)
14 Gol	Emmanuel Emenike (Karabükspor)
13 Gol	Necati Ateş (Antalyaspor)
12 Gol	Umut Bulut (Trabzonspor)
12 Gol	Joshua Simpson (Manisaspor)
12 Gol	Olcan Adın (Gaziantepspor)
10 Gol	Jaja (Trabzonspor)
10 Gol	Tita (Antalyaspor)
10 Gol	Stanislav Sestak (Ankaragücü)
10 Gol	Kahe (Manisaspor)
10 Gol	Cenk Tosun (Gaziantepspor)
10 Gol	Semih Şentürk (Fenerbahçe)

bağımlı hale gelmesi, Galatasaray'ın istediği iskeleti oturtamaması gibi sorunlarla birlikte, Fenerbahçe de potansiyelli kadrosuna rağmen istikrarsız bir görüntü çiziyor, ancak Gökhan Gönül ve Alex De Souza'nın müthiş performanslarıyla ayakta kalıyordu. Fenerbahçe'de sezon sonunda 28 gol, 14 asist gibi muazzam bir istatistiğe imza atacak olan Alex durduğu zaman, takım da duruyordu. Ligin ilk yarısında kötü haber buydu Fenerbahçe için. Ancak bir de iyi haber vardı ki, o da Brezilyalı

futbolcunun ikinci yarı durmak gibi bir niyetinin olmadığını. Onbirinci haftaya geldiğimizde Trabzonspor, Galatasaray'ı 2-0'la geçip hem zirve iddiasını pekiştiriyor hem de rakibinin ümitlerini tamamen bitiriyordu. Aynı hafta Beşiktaş'ın da zayıf Kasımpaşa karşısında takımları ile Bernd Schuster ve takımı için de baskılar ve eleştiriler artıyordu. Ondördüncü hafta ligde bir başka büyük mücadelenin haftasıydı. Zor günler geçiren Galatasaray'a konuk olan Beşiktaş, sahadan 2-1 galip ayrılarak hem eleştirileri bir nebze olsun dindiriyor hem de rakibini tam anlamıyla ateşin içine atıyordu. Daha iki ay olmadan Hagi'nin yeterliliği tartışılmaya başlanıyordu bile. Onbeşinci hafta ise bir diğer önemli mücadeleye tanıklık ettiğimiz haftaydı. Yıllar sonra bir Beşiktaş deplasmanına seyircisi ile gelen

Bursaspor, sahadan 1-0'lık mağlubiyetle ayrılıyor ve zirve yarışında Trabzonspor'un 5 puan gerisinde kalıyordu. İlk yarı sona ererken Trabzonspor 17 mücadelenin 13'ünden galip ayrılıp 42 puanla zirvede yer alıyor, Bursaspor 37, Fenerbahçe 33, Kayserispor ise 32 puanla zirve takipçileri olarak sıralanıyordu. İlk yarıyı 28 puanda bitiren Beşiktaş ve 23 puanda bitiren Galatasaray ise şampiyonluk yarışından çoktan kopmuştu.

Asist Krallığı

14 Asist	Alex de Souza (Fenerbahçe)
10 Asist	Pablo Batalla (Bursaspor)
9 Asist	Selçuk İnan (Trabzonspor)
7 Asist	Gökhan Gönül (Fenerbahçe)
7 Asist	Mehmet Topuz (Fenerbahçe)
7 Asist	Serhan Balci (Trabzonspor)
6 Asist	Guti (Beşiktaş)
6 Asist	Joshua Simpson (Manisaspor)
6 Asist	Ömer Aysan (Manisaspor)
5 Asist	Gustavo Colman (Trabzonspor)
5 Asist	Kazım Kazım (Galatasaray)
5 Asist	Murat Erdoğan (Manisaspor)
5 Asist	Semih Şentürk (Fenerbahçe)
5 Asist	Sabri Sarıoğlu (Galatasaray)
5 Asist	Ricardo Quaresma (Beşiktaş)
5 Asist	Ismael Sosa (Gaziantepspor)
5 Asist	Ibrahima Yattara (Trabzonspor)

Bambaşka bir ikinci yarı

ikinci yarının hemen başında Trabzonspor'un üç maç üst üste puan kaybetmesi ve bunlardan birinde de Fenerbahçe'ye 2-0 yenilmesiyle lig adeta bambaşka bir görüntüye büründü. Trabzonspor'un ilk yarısındaki karnesine bakıldığında, asist ve gol hanelerinde Selçuk İnan ya da Burak Yılmaz'ın isminin olmadığı maçlarda sadece iki kez kazanabildiği

görülmüyordu. İkinci yarının hemen başında bu iki kilit yıldızın sustuğu üç hafta (Ankaragücü, Fenerbahçe, Antalyaspor maçları) Trabzonspor'un 7 puan kaybettiği ve Fenerbahçe'yi umutlandırdığı bölüm oluyordu. Kayserispor'un da bu dönem kaybettiği puanlarla birlikte lig bir anda Trabzonspor, Fenerbahçe ve Bursaspor arasında geçmeye başladı. Ancak Fenerbahçe ve Trabzonspor'un inanılmaz düellosuna Bursaspor da bir süre sonra eşlik edemeyecek ve zirvenin hâkimiyetini bu iki takıma bırakacaktı.

Geçtiğimiz sezon son 15 haftalık periyotta, 11 kez kazanıp sadece 4 maçta puan kaybeden (3 beraberlik, 1 mağlubiyet) Bursaspor bu sezon özellikle yabancı transferlerinin verimsizliğinden dolayı Şampiyonlar Ligi ile birlikte ligde de tokezlemeye başladı ve bu sezon son 15 haftada 5 beraberlik, 4 mağlubiyet alarak bir sezon öncenin çok gerilerinde kaldı. Bu süreçte Bursaspor geçen sezona oranla 13 puan fazla kaybetti. Yirmi ikinci haftada zorlu Beşiktaş derbisini İnönü Stadı'nda 4-2 ile kazanmayı başaran Fenerbahçe, ikinci yarı inanılmaz bir performans ortaya koymaya devam ediyor ve Trabzonspor ile arasındaki farkı kapatmayı başarıyordu. Ligin son haftası

hariç, ikinci bölümleri daha iyi oynayan Fenerbahçe, bir önceki sezon son 11 maçın 9'unu kazanıp 2'sinde berabere kalmıştı. Bu sezonki müthiş ikinci yarı performansının sinyallerini veriyordu. Yirmi üçüncü haftada Trabzonspor'un, Kayserispor ile berabere kalmasıyla birlikte ligin yeni lideri Fenerbahçe oluyordu.

Devlerin amansız rekabeti

İşte o haftanın akabinde geriye kalan 11 haftalık periyotta inanılmaz bir zirve dansı başlıyordu. Bu haftadan ligin sonuna kadar iki takım sadece birer kez berabere kalacak ve nefesleri kesen bir şampiyonluk yarışına imza atacaktı. Yirmi yedinci haftada kendi sahasında Bursaspor ile 0-0 berabere kalan Fenerbahçe, ligin ikinci yarısında yaşayacağı tek puan kaybını bu mücadelede görüyordu. Son 11 haftada müthiş bir seri yakalayan Trabzonspor'un da tek puan kaybı otuzuncu haftadaki Eskişehirspor deplasmanı oluyor ve Karadeniz ekibi bu mücadeleyi 0-0 berabere bitirerek liderliği bitime dört hafta kala Fenerbahçe'ye bırakıyordu. Bırakılan aslında şampiyonluğun da ta kendisiydi.

Ligin son haftasına nefes nefese ve aynı puanda giren iki takımdan Fenerbahçe, aralarındaki maçlarda daha iyi ikili averaja sahip olduğu için Trabzonspor'un önünde ve kendi işini kendi görebilecek pozisyondaydı. Son 5 sezonda iki kere lider girdiği son haftalarda şampiyonluk kaybeden Fenerbahçe camiasında, "Yine mi?" soruları zaman zaman akıllara gelse de ikinci yarı ortaya koyduğu inanılmaz performansı son haftada Sivasspor karşısında da sürdüren Fenerbahçe, ligin ikinci bölümünde sadece bir beraberlik (Bursaspor) alarak

inanılması güç bir işe imza atıyor ve şampiyonluğa ulaşıyordu. Trabzonspor ise tıpkı Fenerbahçe gibi ligi 82 puanla bitirse de 27 senelik hasretini dindiremiyor ve averajla ligin ikinci sırasında kalıyordu. Fenerbahçe 2010-2011 sezonunda ulaştığı bu şampiyonlukla lig tarihinin en çok şampiyonluk yaşayan kulübü unvanını ele geçiriyor ve şampiyonluk sayısını da 18'e çıkartıyordu.

En kötü Galatasaray

Şampiyonluk mücadelesini bir yana bırakacak olursak her sezon olduğu gibi bu sezon da bazı takımlar beklentilerin üstüne çıkarken, bazıları ise hayalkırıklığı yaratarak beklenen performansın çok gerisinde kaldı. Beklentilerin altında kalan takımların başında hiç kuşkusuz Beşiktaş ve Galatasaray geliyor. Öncelikle sezonun en büyük hayalkırıklığı Galatasaray'a bakalım. Geçtiğimiz sezon yepyeni bir yapılanma hedefini, Frank Rijkaard gibi dünya çapında bir

teknik direktör vizyonu ile birleştiren Galatasaray, başarısız olmasına rağmen bu sezon için de ümitlerini korumuştur. Ancak sarı-kırmızılılar için sezon tam anlamıyla kâbusa dönüştü. Tarihinde ve geleneklerinde kolay kolay teknik direktör değişikliği olmayan Galatasaray, ilk kez iki hoca birden değiştirerek, sezonu üçüncü bir teknik adamla tamamladı. Frank Rijkaard ile başladığı sezona Gheorghe Hagi ile devam eden Galatasaray, kan kaybını ve başarısız sonuçları durduramayınca bir değişikliğe daha giderek, sezonu Bülent Ünder'le bitirmek zorunda kaldı. Sezon boyunca hem saha içinde hem saha dışında çok kötü bir görünüm ortaya koyan Galatasaray tarihinde ilk kez bir sezonu eksi averajla bitiriyor, ayrıca 16 kez mağlup olarak en fazla yenildiği sezona da imza atıyordu. Galatasaray'ın attığı 41 gol, son 10 sezon içerisinde kulübün attığı en düşük gol rakamı olarak dikkati çekerken, sarı-kırmızılı takımın bu sezon oynadığı hiçbir derbiyi kazanamaması da bu kötü karnenin bir başka dikkat çekici noktası oluyordu.

Bernd Schuster ve kış güneşi

Bir diğer büyük Beşiktaş, bir sezon önceki kötü tabloyu unutturabilmek adına sansasyonel transfer girişimleriyle yazın ardından en çok söz ettiren kulüp oldu. Mustafa Denizli ile devam etmesi beklenirken, tecrübeli hocanın sağlık sorunları nedeniyle görevi bırakmak durumunda kalmasından sonra yönetim takımı önemli bir kariyere sahip olan Bernd Schuster'e emanet etti. Heyecan verici hücum oyuncularını ve geniş kadrosuyla ligi sarsması beklenen Beşiktaş, yabancı oyuncu enflasyonu ve savunma hattının uyumsuzluğunun kurbanı oldu. Sezon genelinde iki kutuplu bir takım görünümü çizen Beşiktaş, hücum anlamında bireysel

En Çok Gol Atanlar

Takım	Gol	Ortalama
Fenerbahçe	84	2.47
Trabzonspor	69	2.03
Beşiktaş	53	1.56
Ankaragücü	52	1.53
Bursaspor	50	1.47
Manisaspor	49	1.44
K. Karabükspor	46	1.35
Kayserispor	46	1.35
Gaziantepspor	44	1.29
Sivasspor	43	1.26

En Çok Gol Yiyenler

Takım	Gol	Ortalama
Kasımpaşa	71	2.09
Bucaspor	65	1.91
Ankaragücü	62	1.82
Sivasspor	57	1.68
K. Karabükspor	53	1.56
Manisaspor	52	1.53
Gençlerbirliği	51	1.50
Konyaspor	49	1.44
Antalyaspor	48	1.41
Galatasaray	46	1.35

yetenekleriyle zaman zaman heyecan verici işler yapsa da o kadar çok gol yiyordu ki, başarısızlık da kaçınılmaz oluyordu. Bir sezon önce Mustafa Denizli yönetiminde 16 haftada 7 gol yiyen takımın, Schuster'le aynı haftada 17 golü kalesinde görmesi de bu tabloyu net bir şekilde ortaya koyuyor zaten. Ligin ikinci yarısına yine önemli transferler ve "17'de 17" gibi iddialı bir sloganla giren Beşiktaş, her sezon geleneksel olarak yenildiği Büyükşehir Belediyespor'a bu sene ikinci kez yeniliyor, tüm inancını, heyecanını ve motivasyonunu Kaf Dağı'nın ardına koyuyordu. "17'de 17" sloganının daha ikinci maçtan ortadan kalkmasıyla birlikte daha amaçsız ve daha savruk bir Beşiktaş ortaya çıktı. O dönemde Fenerbahçe ve Trabzonspor karşısında iç sahada alınan derbi mağlubiyetleriyle birlikte Schuster de Beşiktaş'ın eski teknik direktörleri arasındaki yerini alıyordu. Schuster'le bir sezonu dolduramadan yolları ayıran siyah-beyazlılar, takımı yardımcı antrenör Tayfur Havutçu'ya teslim etti. Tayfur Havutçu yönetiminde yaraları sarmaya çalışan Beşiktaş, sezonu beşinci sırada bitirerek beklentilerin bir hayli altında kaldı. Aynı zamanda Beşiktaş sezon boyunca gördüğü 9 kırmızı kartla ligin en çok kırmızı kart gören takımı oldu.

Gaziantep ve Karabük beklentilerin ötesinde

Elbette sadece hayal kırıklığı yaratan takımlar yoktu ligde. Gaziantepspor ve Kardemir Karabükspor çizdikleri müthiş grafiklerle sezonun yıldız takımları oldu. Öncelikle Kardemir Karabükspor bu sezon çıktığı ligde sergilediği performansla taraflı taraflı herkesin takdirini kazandı. Bir sezon önce Süper Lig'e çıkmayı başaran Konyaspor ve Bucaspor'un tekrar Bank Asya'nın yolunu tuttuğunu sezonda, Karabükspor'un ilk yılında elde ettiği bu dokuzunculuğun önemini ve değerini daha iyi anlayabiliriz. Bu büyük başarıda takımın Bank Asya 1. Lig'den gelen şablonunu belli ölçülerde korumasının ve yoluna aynı teknik direktörle (Yücel İldiz) devam etmesinin öneminin de altını çizmek gerek. Tamamen farklı bir yol izleyerek, alt ligden gelen takima ve teknik adama sırtını dönen Bucaspor ve Konyaspor'un sezon sonunda tekrar alt lige geri dönmesi de bu sonucun birer sağlaması aslında. Karabükspor'un bu başarısında istikrarın yanı sıra iki önemli yabancı oyuncusunun da büyük

etkisini gözardı etmemek gerekir. Emanuel Emenike'nin 14 gol, 2 asistle oynadığı sezonda, Florin Cernat da 7 gol, 4 asistle Karabük'te sezona damga vuran isimler oldu. Karabükspor'dan farklı olarak bir başka başarı öyküsüne imza atan takım da Gaziantepspor'du. Yıllardır ligin kaliteli ekiplerinden olan ancak üst sıraları zorlamayı bir türlü başaramayan kırmızı-siyahlı takım, Tolunay Kafkas'ın yönetiminde özellikle ikinci yarıda yakaladığı ivmeyle zirvenin hemen ardında takipteki ekipler içinde kendine yer buldu ve UEFA Avrupa Ligi'ne katılma şansı yakaladı. İlk yarıda 24 puan toplayıp ligi yedinci sırada bitiren Gaziantepspor, ikinci yarıda topladığı 35 puanla hem ikinci yarının Fenerbahçe ve Trabzonspor'dan sonra en çok puan toplayan takımı oldu hem de kendisine dördüncü sırada yer buldu. Gaziantepspor'un müthiş çıkışında Tolunay Kafkas'ın payı inkar edilemez. Kurduğu kadro, takım oyunu ve futbolcularından aldığı verimle dikkat çeken genç hocanın ardından takımın iki hücum oyuncusu Olcan Adın ve Cenk Tosun iyi bir sezon geçirecek takımlarını sırladı. Olcan Adın attığı 12 golle takımın en golcü ismi olurken, Cenk Tosun da takıma devre arasında katılmasına rağmen 10 golle katkı yaptı.

En Çok Alınan Skor: 1-0 (35 kez)

En Çok Gol Olan Dakika Aralığı: 1-15 (124 gol)

En Çok Maç Kazanan Takım: Fenerbahçe (26 kez)

En Az Maç Kazanan Takım: Konyaspor (4 kez)

En Çok Berabere Kalan Takımlar: Konyaspor ve Antalyaspor (12 kez)

En Çok Gol Atan Takım: Fenerbahçe (84 gol)

En Az Gol Atan Takım: Konyaspor (28 gol)

En Çok Gol Yiyen Takım: Kasımpaşa (71 gol)

En Az Gol Yiyen Takım: Trabzonspor (23 gol)

En Çok Maç Yöneten Hakem: Fırat Aydınus (22 maç)

En Çok Sarı Kart Gösteren Hakem: Bünyamin Gezer (107 kez)

En Çok Kırmızı Kart Gösteren Hakem: Bünyamin Gezer ve Barış Şimşek (11 kez)

Veda edenler

Her sezon olduğu gibi bu sezon da mutluluk gözyaşlarının yanında hüznün gözyaşları da vardı. Her sezon olduğu gibi kazananın yanında da kaybedenler de oldu. Ancak futbolseverler geçtiğimiz senelere oranla daha az çekişmenin ve daha zayıf bir rekabetin yaşandığı bir düşme potasına tanıklık etti. Sezon sonunda son üç sırayı alan Bucaspor, Konyaspor ve Kasımpaşa lige veda eden takımlar oldu. Düşme potasının zayıflığını anlamak için son üç takımın puanlarının toplamının 73 olduğunu ve son 10 sezonda düşen takımların puan toplamlarının ortalamalarının 88'e denk geldiğini hatırlatalım. Yani bu sezon düşme potası son 10 senedeki seyirinin toplamda 15 puan altında seyretti. Geçtiğimiz yıllarda zaman zaman 39-40 puanı geçen düşme potası bu sezon 26 puanda kaldı. Kısacası ligin ikinci yarısı biraz ilerlediğinde futbol kamuoyunun büyük kısmı hangi üç takımın lige veda edeceğini aşağı yukarı tahmin edebiliyordu. Peki bu takımlar nasıl performanslar gösterdiler, nerede hata yaptılar, bir de bunlara bakalım. Öncelikle lige yeni çıkan iki ekibi ele alacak olursak, hem Konyaspor'un hem de Bucaspor'un aynı hataya düştüğü görülüyor; alt ligde başarılı olan

ekipte aşırı değişikliğe gitmek. Altyapısı ve ülke futboluna kazandırdığı yetenekli oyuncularla dikkat çeken Bucaspor, kendisine başarıyı getiren oyuncularını ikinci plana atıp toplama bir kadroyla Süper Lig macerasına atılınca hüsrana kaçınılmaz oldu. Süper Lig'e çıkınca teknik direktörünü de değiştiren İzmir temsilcisi, ligde bir türlü istediği ritmi tutturamadı ve sezon sonunda geldiği yere geri dönmek zorunda kaldı. Bucaspor uğradığı 20 mağlubiyetle Kasımpaşa'dan sonra ligin en çok kaybeden ikinci takımı olurken, yediği 65 golle ve maç başına 1.91'lik gol yeme ortalamasıyla da Kasımpaşa'nın ardından kalesinden en çok gol gören takım oldu. Sezon boyunca 85 sarı, 7 de kırmızı kart gören takımları içerisinde de altıncı sıraya oturan Bucaspor, sezon içinde yaptığı teknik direktör değişikliği ve kadro takviyelerinden de sonuç alamadı.

Bucaspor ile kaderi bir hayli benzeşen diğer takım ise Konyaspor'du. Tıpkı Bucaspor gibi geçtiğimiz sezon Süper Lig'e yükselen Konyaspor, İzmir temsilcisinin kaderiyle aynı kaderi yaşadı ve lige veda etti. Konyaspor'un da Bucaspor gibi bir sezon önce başarıyı yakalayan kadro yerine, daha deneyimli ama toplama bir takım yapısına yöneldiğini söyleyebiliriz. Konyaspor, belki Bucaspor gibi teknik direktör değişikliğine

Özellikle hücum anlamında çok kısır bir sezon geçiren Konyaspor sadece 28 gol üreterek, ligin gol kralı Alex'i ancak yakalayabildi ama geçemedi. Grajciar ve Marcın Robak'ın etkili performansları dahi Konyaspor'un acı sonla yüzleşmesine engel olmadı. Lige veda eden üçüncü takım ise Kasımpaşa'ydı. Bir önceki sene Yılmaz Vural

En Çok Sarı Kart Gören Oyuncular

Oyuncu	Takım	Kart
Jerko Leko	Bucaspor	14
Adnan Güngör	Konyaspor	12
Erkan Sekman	M.P.Antalyaspor	12
Burak Yılmaz	Trabzonspor	12
İbrahim Dağaşan	M.P.Antalyaspor	12
Erkan Taşkırın	Bucaspor	12
Serdar Kesimal	Kayserispor	11
Diego Lugano	Fenerbahçe	11
Yiğit İncedemir	Manisaspor	11
Hrvoje Cale	Trabzonspor	10

En Çok Kırmızı Kart Gören Oyuncular

Oyuncu	Takım	Kart
Tomas Sivok	Beşiktaş	2
Kenan Özer	MP.Antalyaspor	2
Koray Çölgeçen	Bucaspor	2
Michael Jedinak	Gençlerbirliği	2
Sedat Bayrak	Sivasspor	2
Necip Uysal	Beşiktaş	2
Ekrem Ekşioğlu	B. Belediyespor	2
Murat Erdoğan	Manisaspor	2
Murat Ceylan	Gaziantepspor	2
Ozan İpek	Bursaspor	2

Yine yediği 71 golle maç başına 2.09 ortalama gol yiyerek ligin en fazla gol yiyen ekibi olan İstanbul temsilcisi, Ersen Martin'in attığı 8 gol dışında 5 golü geçebilen bir başka oyuncu da çıkaramadı. yönetiminde genç ve tecrübeli oyuncuların birleşiminden oldukça iyi bir takım ortaya çıkaran İstanbul temsilcisi, bu sezona istenilen görüntünün çok uzağında başladı. Bir önceki sezon 41 puan toplayarak ligi 12. sırada bitirmeyi başaran Vural'ın öğrencileri, bu sezon ligin ilk yarısında 17 maçlık dilimde sadece 8 puan alabildi. İlk yarıdaki 17 maçlık karnenin, 11 galibiyet, 5 beraberlik ve 1 galibiyet şeklinde olması takımın patron Yılmaz Vural'ın da sonunu hazırladı ama bu kan değişikliği bile ikinci yarıda Kasımpaşa'nın yaralarını sarmayacaktı. İkinci yarı itibarıyla de beklediği çıkışı ve futbol kalitesini ortaya koyamayan Kasımpaşa, Bank Asya 1. Lig'in yolunu tuttu. Topladığı 23 puanla ligin en az puan toplayan takımı olan Kasımpaşa, aynı zamanda 21 kez mağlup olarak ligde en çok kaybeden takım oldu.

Kırmızı Kart Sıralaması

Takım	Kart
Beşiktaş	9
Konyaspor	8
Bucaspor	7
Trabzonspor	6
Gaziantepspor	6
Kasımpaşa	5
Manisaspor	5
Galatasaray	5
Bursaspor	5
Gençlerbirliği	5
M. P. Antalyaspor	4
B. Belediyespor	4
Eskişehirspor	4
Ankaragücü	3
Sivasspor	3
Fenerbahçe	2
K. Karabükspor	1
Kayserispor	1

Sarı Kart Sıralaması

Takım	Kart
M.P. Antalyaspor	96
Konyaspor	93
Galatasaray	89
Sivasspor	86
Bucaspor	85
Manisaspor	85
K. Karabükspor	80
Trabzonspor	78
B. Belediyespor	77
Kayserispor	77
Gaziantepspor	75
Bursaspor	74
Eskişehirspor	73
Kasımpaşa	70
Fenerbahçe	67
Beşiktaş	63
Ankaragücü	63
Gençlerbirliği	59

Uzun yıllar unutulmayacak bir sezon

Bütün bu analizleri bir kenara koyacak olursak, ligimizde 2010-2011 sezonunun müthiş bir mücadeleyle ve tüm Avrupa ligleri içerisinde en rekabetçi sezon finaline sahne olduğunu söylemek mümkün. Bursaspor'un şampiyon olarak girdiği ve harika bir sezon girişi yaptığı, Galatasaray'ın tarihinin en kötü sezonunu geçirdiği, Beşiktaş'ın büyük beklentilerle başlayıp tökezlediği, Gaziantepspor'un hoş bir sürpriz olarak ligin keyifli anlarına damgasını vurduğu bir şölendi adeta. Ama elbette bu şölenin başrollerinde, son maçın son anlarına kadar nefesleri kesen Trabzonspor ve Fenerbahçe vardı. Lig tarihinde eşi benzeri az görülür bir kapışma sonrasında Fenerbahçe şampiyon olurken, Trabzonspor'da futbolseverlerin gözünde en az şampiyon kadar değerli olmayı başarıyordu. Alex'in 28 golle en fazla gol atarak gol kralı olan yabancı unvanını ele geçirdiği, Aykut Kocaman'ın Fenerbahçe'yi şampiyon yapan ikinci Türk hoca (ilkki Mustafa Denizli) olduğu, aynı zamanda Fenerbahçe tarihinde hem oyuncu hem teknik direktör olarak şampiyon olan ilk isim haline geldiği bir sezonu geride bıraktık.

Güven varsa başarı da var

Alman
ekolünden
yetişmiş
birçok
gurbetçi
futbolcu gibi
yıllardır
ülkemizde
görev yapıyor.
İlk sezonunda
şampiyonlukla
taçlanan bir
Beşiktaş
deneyiminden
sonra, biten
sezonu
Medical Park
Antalyaspor
için ter
dökerek
geçirdi. Yeni
takımında lider
oyuncu
kimliğini bir
kez daha
bulan gurbetçi,
son yıllarda
Türkiye'de
yaşadıklarını
ve Türk
futbolunun
sorunlarını
Almanya'da
yetişmiş
bir oyuncu
gözüyle
bizlerle
paylaştı.

Aydın **Güvenir**

Uğur İnceman

▼Beşiktaş'tan Antalyaspor'a geldikten sonra takımın değişmez oyuncularından biri oldun. Bu istikrarı yakalamadaki etkenler nelerdi?

▲Benim gibi büyük takımdan Anadolu takımına gelip de istikrar yakalayan oyuncuların örneği çok. Ancak bazen olumsuz örneklerle de rastlayabiliyoruz. Ben kendimi bu konuda şanslı hissediyordum, çünkü bana güvenen bir teknik adamla çalışıyorum. Mehmet Özdilek'in bana verdiği güven çok önemli. Beşiktaş'ta bu istikrarı yakalayamadığım önemli nedenlerinden birisi, bu güveni hissedemedim. Ama buradaki ortam tam tersi. Mehmet Hocayla gayet uyumlu bir şekilde çalışıyoruz.

▼Yani kötü oynadığında bile burada kendini Beşiktaş'a göre daha mı rahat hissediyorsun?

▲Beşiktaş'ta kadro geniş olduğu ve çok büyük bir transfer olarak kulübe gelmediğiniz zaman çok fazla krediniz olmuyor maalesef. Krediniz çok çabuk tükeniyor. Burada mesela 3 maç kötü oynama krediniz varsa, orada sadece 1 maç vardır. Ama burada da sonuçta iyi oynamazsanız, hocanız oynatmaz sizi.

▼Antalyaspor'un sezonun ilk yarısındaki başarılı grafiğini ikinci yarıda sürdürmemesinin gerekçeleri neydi?

▲Bu konuları kendi aramızda sık sık konuştuk. Aslında sezona çok iyi başlayamadık. Ancak ilk yarının ortalarından itibaren hızlı bir yükselişe geçtik ve çok başarılı sonuçlar aldık. Fakat daha sonra iyi

yaptığımız şeylerden vazgeçmeye başladık. Bireysel oyun ön plana çıkmaya başladı. Herkes kendisini daha çok göstermek istedi. Bu bizim için çok olumsuz bir tablo oluşturdu. Takım olgusunu kaybettik. Düşüşün nedeni de buydu bana göre. İkinci yarının başında biraz da fikstür dezavantajımız vardı. Her şeye rağmen yenildiğimiz maçlarda çok da kötü oynamadığımızı düşünüyoruz.

Schuster'in oyun planında yoktum

▼Sezon başında Beşiktaş'la kontratın devam etmesine rağmen sözleşmeni karşılıklı olarak feshettin. Ayrılma talebi kulüpten mi geldi, senden mi?

▲2009-10 sezonu tamamlanmadan 6-7 hafta önce Beşiktaş'la sözleşmemi uzatmıştım aslında. O zaman takımın başında Mustafa Hoca vardı ve oyuncuların hepsiyle sözleşme yenilenmesini istemişti. Ancak Mustafa Hoca sürpriz biçimde ayrıldı ve yerine Schuster geldi. Kamp dönemi başladığında Schuster'in beni takımında düşünmediğini anladım. Bir oyuncu her gün bulunduğu kamp

maçıydı. Schuster orta sahada rotasyon uygulamasına rağmen bana hiç şans vermiyordu. Daha sonra kadroya da almamaya başladı. Bu durum beni hiç mutlu etmiyordu elbette. Benim de sabretmeye tahammülüm yoktu açıkçası. Çünkü 30

ortamında hocadan bazı şeyleri görünce takımında istenmediğini hissediyor ve beni alacak takımın bonservis bedeli ödemesi gerekiyordu. Bir başka sıkıntı da çoğu kulübün kulüplerin sezon başı planlamasını yapmış olmasıydı. Ancak Mehmet Özdilek beni istediğini söyledi ve Antalyaspor'a transferimin gerçekleşmesini sağladı.

yaşındaydım ve oynamam gerektiğini düşünüyordum. Bu nedenle kulübe ayrılmak istediğimi söyledim. Tabii hangi takıma gideceğim de önemliydi, çünkü sözleşmem sürüyor ve beni alacak takımın bonservis bedeli ödemesi gerekiyordu. Bir başka sıkıntı da çoğu kulübün kulüplerin sezon başı planlamasını yapmış olmasıydı. Ancak Mehmet Özdilek beni istediğini söyledi ve Antalyaspor'a transferimin gerçekleşmesini sağladı.

▼Beşiktaş'ta iki sezon forma giydin. Başlangıçta seni düzenli olarak ilk 11'de görüyorduk. Ama daha sonra bir rotasyon oyuncusu oldun. Bunun sebepleri nelerdi sana göre?

▲Dediğiniz gibi Beşiktaş'taki kariyerim çok güzel başlamıştı. Ertuğrul Hocanın isteği doğrultusunda takıma gelmiştim ve sürekli oynuyordum. Daha sonra Metalist Kharkiv'e 4-1 yenildik ve Avrupa'dan elendik. O maçtan bir hafta sonra da Ertuğrul Hoca istifa etti. Yerine gelen Mustafa Denizli orta sahada farklı oyuncularını oynatmaya başladı. Devre arası Fabian Ernst transfer edildi. O süreç benim için biraz kötü geçti istikrar anlamında. Devamlı kadroydaydım ama bazen yedek başlıyordum, bazen ilk 11'de başlayıp oyundan alınıyordum. Bu durum da beni mutlu etmiyordu. Çünkü insan hep oynamak istiyor. Ben de kendimi oynayabilecek kapasitede görüyordum. Tekrar takımda düzenli oynayabilmek için, "Nerelerde hatam var?" diye bakarak daha çok çalışmaya başladım. Tabii ki Mustafa Hocanın

da kararına saygı duyuyorum, o ayrı. Ama durum böyle olunca insan mutsuz oluyor doğal olarak. Her şeye rağmen Beşiktaş'taki ilk sezonumda lig şampiyonluğu kupasını kaldırmayı başardım. Bunda benim de katkım vardır diye düşünüyorum. Ne olursa olsun Beşiktaş'ta yaşadıklarım benim için güzel bir tecrübe oldu. Ve bundan sonraki kariyerimde de bana mutlaka katkı sağlayacağını düşünüyorum.

▼Manisaspor'daki 2. Lig yıllarını saymazsak Süper Lig'deki 6. sezonunu tamamladın. Geride bıraktığınız sezon 3 gol attın, 3'ü de Bursaspor'a. 2009-10 sezonunda da Beşiktaş formasıyla tek golünü

yine Bursaspor'a atmıştın. Üstelik bu dönemde Bursaspor'un teknik direktörü, seni Beşiktaş'a aldırın Ertuğrul Sağlam'dı. Bu ironik durum hakkında ne düşünüyorsun?

▲Manisaspor'da oynarken, Ertuğrul Hocanın çalıştırdığı Beşiktaş'a da gol atmıştım. Hep Ertuğrul Hocaya karşı oynasam her maçta golüm olacak belki de (gülüyor). Son attığım gollerin hepsinin Bursaspor'a olması belki bir tesadüftür, belki de değildir. Beşiktaş formasıyla da Bursa'ya attığım gol siyah-beyazlı ekipteki son golümdü. Bu gerçekten çok enteresan bir durum.

▼Oynadığın bölgeye göre sezon içerisinde daha fazla gol atman gerektiğini düşünüyor musun? Mesela 2. Lig'de Manisaspor'da oynarken 5 gol attığın bir sezon var. Ancak Süper Lig'de 6 sezonda 11 gol atmışsın.

▲Pozisyonum gereği oyunun iki yönünde de bulunuyorum. Sadece hücumda yer almıyorum, aynı zamanda arka bölgeye de yardım edip, takımın defansif işlerini de üstleniyorum. Zaman zaman gol bölgelerinde topla bulduğumda bu fırsatı iyi değerlendirdiğim zaman gol atıyorum ama çok fazla pozisyona giren bir oyuncu değilim aslında. Geçmişe bakersak, benim önumde hep başkalarının oynadığını, yani orta sahada daha çok defansif görevlerde bulunduğumu görebilirsiniz. Önumde genelde hücumu dönük bir orta saha oyuncusu olurdu. Bu yüzden ben de daha çok defansif yükünü çekerdim orta sahanın. Ancak Antalyaspor'da eski takımlarıma oranla biraz daha ön tarafta oynadığım için daha çok pozisyona girdim. Fırsatları değerlendirseydim daha çok golüm olabilirdi. Gol sayım biraz da oynadığım bölgeyle alakalı.

En iyi partnerim Delgado'ydun

▼Peki orta saha partnerleri arasında kiminle daha başarılı olduğun düşünüyorsun? Hücumu dönük partnerle mi daha çok anlaşıyorsun yoksa defansif gücü

yüksek orta saha oyuncularını mı senin oyununu daha olumlu etkiliyor?

▲Bu tarz konular aslında oyun zekâsıyla ilgili. Çünkü bir orta saha oyuncusunun fiziki gücünün çok yüksek olması önemli değil bence.

Futbol bana göre bir şovdur. Futbolcular sahneye çıkar ve kendilerini izleyen bir seyirci topluluğunun olmasını ister. Almanya bu konuda gerçekten çok iyi. Türkiye ise çok geri bir durumda maalesef. 100-200 kişinin önünde oynadığımız Süper Lig maçları bile olabiliyor.

Türkiye'de bir oyuncu futbola 10-11 yaşlarında başlıyor. Ben Almanya'da futbola başladığımda 4 yaşındaydım. Aradaki 6 senelik fark çok önemli. Futbola geç başlanınca her şey bir araya sıkıştırılmaya çalışılıyor. Türkiye'de bu düzenin değişmesi lâzım.

Oyun zekâsı bakımından anlaşabildiğim oyuncularla oynamayı daha çok seviyorum o yüzden. Mesela pas alışverişleri sırasında ben partnerime pas atmadan bunu anlaması ya da atacağım pasa göre duruşunu alması benim de işimi çok kolaylaştırıyor. Bu konuda kariyerimde en iyi anlaştığım oyuncu Beşiktaş'ta oynarken Matias Delgado'ydun. Delgado, oyun zekâsı ve tekniği çok yüksek bir oyuncuydu. Birbirimizi tamamlıyorduk. Bana göre futbolda oyuna bakış açısı çok önemlidir ve bu bakış açısı oyuncular arasında da farklılık gösterebilir. Ama bu bakımdan birbiriyle uyuşan oyuncular bir arada olduğunda ortaya daha iyi bir anlaşma çıkar. Benim de Delgado ile aramdaki durum buna benzerdi.

▼Tek ön libero sistemde ya da birden fazla defansif orta saha ile birlikte oynamak fark ediyor mu senin için?

▲Maçtan maça değişiyor bu durum, çünkü her rakip aynı değil. Maçın taktiği rakibe göre değişebiliyor. Kapanan takımlara karşı tek ön libero ile oynamak daha mantıklı oluyor. Ancak siz takım olarak savunmaya çekildiğiniz zaman tabii ki daha çok pres yapan ve savaşan partnerlerle birlikte oynamak işinizi kolaylaştırıyor.

Mustafa Hoca diyalog kurmayı çok iyi bilir

▼Almanya'da oynarken seni Manisaspor'a getiren Mustafa Denizli'ydi. Tek Süper Lig şampiyonluğunu da yine Mustafa Hoca ile birlikte kazandın. Bize Mustafa Denizli'nin diğer hocalardan farkını anlatır mısın?

▲Mustafa Hoca kariyeri ve yaşadıklarından dolayı çok tecrübeli bir teknik adam. Basınla, oyuncusuyla, diğer kişilerle ilişkisini nasıl kuracağını çok iyi bilir. Bana göre Mustafa Hocanın başarısının en önemli sebeplerinden biri de bu. Bunun dışında kimsenin beklemediği bir anda hem kendi oyuncularını hem de rakibi şaşırtan değişik hamleler yapardı. Ayrıca her idmana mutlaka güleryüzle gelirdi ve bazen bize espriler yapardı. Bu da bizi motive eder ve ortamda gergin bir hava varsa yumuşamasına neden olurdu. Onunla çalıştığım, ondan bir şeyler öğrendiğim için çok mutluyum. Çünkü Türkiye'de üst düzey teknik adamlardan söz edildiğinde bir tanesi de tabii ki Mustafa Denizli'dir. Ayrıca Türkiye'de bundan önce kimsenin yapmadığı, bundan sonra da bana göre yapılamayacak bir şey başardı üç farklı takımı şampiyon yapmakla. Bu da onu farklı kıyor zaten.

▼Mustafa Denizli, Ersun Yanal, Ertuğrul Sağlam, Mehmet Özdilek gibi Türkiye'nin önemli teknik adamlarıyla çalışma fırsatı buldun. Bugünkü teknik direktörün Mehmet Özdilek'i de bir kenara ayırırsak Ersun Yanal ve Ertuğrul Sağlam hangi yönleriyle sende iz bıraktı? ▲Ersun Hoca bizi antrenmanlarda çok iyi çalıştırdı. Hatta bazen aşırı

çalıştırır, adeta öldürürdü (gülüyor). Onun antrenmanlarında resmen kusana kadar koşardık. Ama maçlarda faydasını da çok gördük bu ağır idmanların. O kadar kondisyonlu olurduk ki, rakibe üç kişiyle pres yapardık. Ertuğrul Hocayla ise çok uzun bir çalışma dönemim olmadı maalesef. Ama kısa sürede görebildiğim kadarıyla hep koruduğu sakinliği ve maç toplantılarında takıma güven veren konuşmalarıyla iz bıraktı bende. Ayrıca da çok centilmen bir insan. Bunun dışında Ertuğrul Hocanın da idmanları Ersun Hoca kadar olmasa da tempolu geçerci.

Yine Türkiye’yi seçerdim

▼**Zamanında Alman Millî Takımı’nda oynamayı reddedip ay-yıldızlı forma için oynamayı seçen futbolculardan birisin. Ancak A Millî Takım’da sadece 1 hazırlık maçında forma giyebildin. Geriye baktığında, “Almanya’yı seçmiş olsam şu an kariyerim daha yüksekte olurdu” diyor musun?** ▲Eğer Alman Millî Takımı’nı seçmiş olsaydım, bir Türk takımında oynamam düşük bir ihtimal olurdu. Bu bir gerçek. Çünkü eğer Almanya için oynamayı kabul etseydim, o dönemde U18 Dünya Şampiyonası’na gidecektim. O zaman U18 takımının başında Uli Stielike vardı ve beni takımında görmeyi çok istiyordu. O şampiyonaya gitseydim belki de kariyerim bundan çok daha farklı olabilirdi. Ama eğer geçmişe dönme şansım olsaydı duygusal anlamda yine Türkiye’yi seçerdim. Mantığım ön plana çıksaydı Almanya’yı seçebilirdim. Çünkü futbol eğitimini orada alıyorsunuz, arkadaşlarınızın

hepsi orada. Genç yaşta bu gibi faktörler etkili olabiliyor bir oyuncu için. Fakat şunu da söylemeliyim; Almanya U18 Millî Takımı’nın teklifini değerlendirmeden önce takım kampına girdiğimde ortama ısınmadım. Orada soğuk bir hava vardı. Almanlar buz gibi adamlar derler ya, hakikaten öyledir. Türkiye’yi seçip U18 Millî Takımı’ndaki ortamı gördüğümde ise çok mutlu oldum. Çünkü buradaki arkadaşlık daha samimi ve ortam da çok daha sıcak.

▼**Senin gibi Almanya’da yetişen Türk oyuncuların millî takım tercihleri ile ilgili neler düşünüyorsun peki?**

▲Öncelikle söylemek istediğim şey, oradaki Türk oyuncular kesinlikle çok erken keşfedilmeli. Çünkü ben Almanya’yı reddettiğim zaman Türkiye’den önce Almanlar teklifte bulunmuştu bana. Tekliflerini kabul etsem beni U18 Dünya Şampiyonası’na götüreceklerdi az önce de dediğim gibi. Ama daha sonra Türkiye’den teklif gelince ay-yıldızlı formayı seçtim. Ancak keşfetme ve takıma kazandırma daha önce olmalı bana göre. Çünkü Almanya’da doğuyorsunuz, büyüyorsunuz ve orada bir yerlere geliyorsunuz. Ama buna rağmen Türkiye’den kimse sizi aramayabiliyor bazen. En azından benim dönemimde öyleydi. O zaman da doğal olarak Almanya’yı tercih etmek durumunda kalıyorsunuz. Ama Almanlar çok genç yaştan itibaren sizi izliyor, yeteneğinizi görüyor ve teklifte bulunuyor. Olaya duygusal yönden bakmazsanız Almanya’yı seçiyorsunuz. Ama duygusal bakımdan düşünener kararını Türkiye’den yana veriyor. Kısacası oyuncuların tercihlerini Türkiye’den yana kullanmasını sağlamak için kesinlikle Almanlardan önce davranılmalı.

Almanya’nın dolu tribünlerini özlüyorum

▼**Almanya ve Türkiye’nin taraftar kültürleri oldukça farklı. İki tarafı da yaşamış bir oyuncu olarak bu konuda neler söylersin, ortam bakımından St. Pauli günlerini özlüyor musun?** ▲Futbol bana göre bir şovdur. Futbolcular sahneye çıkar ve kendilerini izleyen bir seyirci topluluğunun olmasını ister. Almanya bu konuda gerçekten çok iyi. Türkiye ise çok geri bir durumda maalesef. 100-200 kişinin önünde oynadığımız Süper Lig maçları bile olabiliyor. Almanya 3. Ligi’nde bile seyirci sayısı bundan fazladır emin olun. Olaya bu açıdan bakarsak tabii ki özlüyorum dolu tribünler önünde

oynamayı ve Almanya günlerini. Burada herkes yeri gelince teknik direktör gibi davranmaya kalkıyor ama iş desteğe geldiği zaman kimse tam anlamıyla o desteği vermiyor. Mesela Antalyaspor olarak da bu konuda sıkıntı çekiyoruz. Antalya’da oynarken kendi evimizde miyiz, deplasmanda mıyız bazen anlayamıyoruz bile. Tribünler o kadar boş oluyor ki, sahaya çıkmadan kendi aramızdaki konuşmalarla birbirimizi motive etmeye çalışıyoruz. Ama taraftar olsa buna gerek kalmıyor. Zaten onların desteğiyle kendiliğinizden maça hazır hale geliyorsunuz. Mesela İnönü’de ısınmanıza bile gerek yoktur, direkt sahaya çıkabilirsiniz. Bu arada St. Pauli demişken, St. Pauli’nin çok ayrı bir kulüp olduğunu belirtmek lâzım. Orada çok büyük paralara oynayan futbolcular yoktur, kulüp ve taraftarlar da zaten izin vermez böyle bir şeye. Taraftarların ise takıma çok büyük bir aşkı vardır. Mesela kaybettiğimiz bir maçtan sonra stadyumdan çıkarken bizi kapıda beklerler, bağırlarına basarlar, “Kaybetmeniz hiç sorun değil, yeter ki savaşın, biz sadece bunu görmek istiyoruz” derlerdi. Galip gelmişiz ya da yenilmişiz, umurlarında değildi. “Yeter ki St. Pauli ruhunuzu, yani savaşçı ruhunuzu kaybetmeyin” derlerdi bizlere. Bu Türkiye’de hayatta olmayacak bir şey maalesef. Burada herkes sonuca endeksli. Ama buradaki tüm tepkilere rağmen, biz de Almanya’da olduğu gibi dolu stadyumlarda oynamak istiyoruz. Bundesliga maçlarını izlerken dolu tribünleri görünce kısıkanıyorum açıkçası. Baskı da olsa razıyız, yeter ki tribünler dolu olsun. Mesela stat doluyken bir hata yaptığınız zaman tepkiler gelince daha çok konsantrte olup bir daha aynı hatayı yapmamaya daha çok dikkat ediyorsunuz. O yüzden taraftarın baskısı beni teşvik ediyor diyebilirim.

▼**Türkiye ve Almanya’nın altyapısındaki farklılıklar ne sana göre?** ▲Almanya’nın en büyüklerinden kabul edilen Bayern Münih bile çoğu zaman altyapıdan oyuncu çıkarıyor. Şu anda da ilk 11’de oynayan 4-5 altyapı oyuncusu var

takımda. Türkiye’de buna daha çok dikkat edilmeli bana göre. Galatasaray ve Beşiktaş bu konuda başarılıydı bir dönem. Ama böyle takımların daha çok olması lâzım. Barcelona’ya bakıyorsunuz, o kadar başarının yanında neredeyse tüm takımın altyapıdan yetişme olduğunu görüyorsunuz. Bu da altyapıya daha çok yoğunlaşmak, oraya daha elit teknik adamlar koymak, gençleri altyapıdan daha iyi eğitmekle sağlanabilir. Türkiye’de bir oyuncu futbola 10-11 yaşlarında başlıyor genelde. Ben Almanya’da futbola başladığımda 4 yaşındaydım. Aradaki 6 senelik fark çok önemli gerçekten. Burada futbola geç başlanınca her şey bir araya sıkıştırılmaya çalışılıyor. Mesela bir oyuncu PAF takımından A takıma çıktığında, “Bize orada herhangi bir taktik çalışması yaptırmadılar. Saha içinde nerede duracağımı bilmiyorum, sadece koşuyoruz” diyor. Yani 18 yaşındasınız ama futbol hakkında fazla bir şey görmemiş oluyorsunuz. Türkiye’de bu düzenin değişmesi lâzım.

▼**Hemen hemen röportaj yaptığımız her oyuncuya sorduğumuz soruyu sana da yöneltelim, kendi bölgede oynayan en beğendiğin oyuncular kimler?**

▲Hangi bölgenin oyuncusu olursanız olun, Zidane’ın oynadığı dönemde herkes onun hayranıydı. Ben de onlardan biriydim. Ama Avrupa’daki oyuncuların özelliklerine baktığınızda her futbolcudan bir şeyler kapabiliyorsunuz. Benden küçük yaştaki oyunculardan bile alabileceğim çok şeyler var. İsim söylemek istemiyorum, çünkü beğendiğim birçok oyuncu vardır. Ama mutlaka bir isim söylemek gerekirse en beğendiğim orta saha oyuncusu Xavi diyebilirim. ▼**Gelecek yıllardaki hedeflerin neler?** ▲Belki TamSaha’ya verdiğim ilk röportajda da söylemişimdir. Benim için ilk hedef öncelikle sağlığımı koruyabilmektir. Çünkü sağlığım yerinde olduğu sürece her şeyi başarabileceğimi düşünüyorum. O yüzden şimdiki hedefim sağlıklı kalmak. Onun dışında tabii ki idmanlarda daha iyi çalışıp Antalyaspor’u daha iyi yerlere taşımak ve belki de en önemlisi bir gün dolu tribünler önünde oynamak.

Avrupa'ya Kartal uçtu

Ziraat Türkiye Kupası, son yıllarda hiç bu kadar iddialı ve heyecanlı bir final görmemişti. Çünkü iki finalist takımın da Avrupa kupalarına tek çıkış kapısı Türkiye Kupası'ydı. Kayseri'deki nefes kesen finalde, kupayı daha önce 8 kez müzesine taşımış olan tecrübeli Beşiktaş, ilk kez final heyecanı yaşayan Büyükşehir Belediyespor'a penaltılarda üstünlük sağladı ve bu mutluluğu 9. kez tattı. Sezon başında yaptığı büyük yatırımların karşılığını ligde alamayan siyah-beyazlı takım UEFA Avrupa Ligi'nin kapısını kupa anahtarıyla açarak, teselli ikramiyesinden çok daha fazlasını aldı.

Mayıs ayı futbolun hasat ayıdır. Haziran'da ilk transferlerle çıkılan yolda yaz dönemi hazırlık kamplarıyla geçer, Ağustos sıcaklarında futbolun heyecanı sahaya iner ve Mayıs ayı geldiğinde 1 yıllık emeklerin karşılığı toplanır. Kimi şampiyonluk kupasıyla kucaklaşır, kimi ülkesini Avrupa kupalarında temsil etmek üzere cebine uçur biletlelerini koyar, kimisi bulunduğu ligde kalmanın sevincini yaşar, kimisi de küme düşmenin hüznüyle yanıp kavrulur. 2011'in

Mayıs ayı da diğerlerinden farklı olmadı. Tıpkı liglerde olduğu gibi Ziraat Türkiye Kupası'nda da şampiyon Mayıs ayında belirlendi ve daha önce 8 kez kupa kaldıran Beşiktaş, bir kez daha mutlu sona ulaştı. 1 Eylül günü start alan ve toplam 71 takımın şansını denediği 49. Ziraat Kupası'nda sona yaklaşırken heyecan dozu iyici arttı. Çünkü son iki sezondan farklı bir tablo vardı ortada. İki finalist de ligde ilk 4 sırada yer alma ihtimalinden

uzaklaşmış, dolayısıyla Avrupa kupalarına katılma şanslarını sadece Türkiye Kupası'na bağlamıştı. Kupayı kazanmak demek sadece 11 Mayıs gününü mutlulukla geçirmek anlamına gelmiyordu yani. Kazanan takım, yeni sezonda UEFA Avrupa Ligi'ne katılacak, üstelik bu kupaya ligden gidecek takımların da önüne geçip, yarıya play-off aşamasından başlayacaktı. İki finalistten Beşiktaş için bu pozisyon son derece aşinaydı. Siyah-beyazlı takım geçmişte 14 kez final oynamış ve

kupayı 8 kez müzesine taşımıştı. Bu başarıyı 14 defa yaşayan Galatasaray'ın ardından Trabzonspor'la birlikte ikinci sırayı paylaşıyordu. Büyükşehir Belediyespor'un kupa tecrübesi ise yaşı itibarıyla çok da fazla değildi. Belediyespor ilk kupa mücadelesine 1993-94 sezonunda çıkmış, bugüne dek en önemli derecesini geçtiğimiz sezon çeyrek finali görerek elde etmişti. Yani Belediyespor tarihinde ilk defa kupaya bu kadar yakın duruyordu ve her ne kadar bu

Beşiktaş: 2 (4)
B. Belediyespor: 2 (3)

Kadir Has Stadı - 11 Mayıs 2011

Hakemler
Yunus Yıldırım, Baki Tuncay Akkın, Volkan Nariç

Beşiktaş
Rüştü-Ekrem, Sivok, Aurelio, İsmail-Quaresma, Fernandes, Necip, Simao-Guti (Hilbert dk. 106), Bobo (Almeida dk. 56)

Büyükşehir Belediyespor
Hasağaç-Rızvan, Can, Metin, Ekrem-Cihan, Mahmut, Holmen-İskender (Tevfik dk. 105), Tum (Gökhan Ünal dk. 56), İbrahim Akın (Gökhan Süzen dk. 83)

Goller
Quaresma (dk. 33), İbrahim Akın (dk. 53 pen.)
Gökhan Ünal (dk. 68), Sivok (dk. 78)
Sarı Kartlar
Ekrem, Quaresma (Beşiktaş), Metin, Mahmut, Holmen (B. Belediyespor)

keyifli, mücadelesi yüksek bir maç izleyecek" ifadesini kullanıyordu. 49. Türkiye Kupası'nın sahibini belirleyecek maç 11 Mayıs günü saat 20.00'de hakem Yunus Yıldırım'ın düdüğüyle başladı. Beşiktaş, savunmanın ortasında sıkıntılıydı çünkü Ersan Gülüm ve Ferrari uzun süreli sakat, İbrahim Toraman ise cezalıydı. Tayfur Havutçu, çareyi Aurelio'yu stoper oynatmakta bulmuştu. Siyah-beyazlı takımın orta alanındaki eksik ise Ernst'ti ve Havutçu o bölgede Fernandes ile

kulvarda tecrübesiz sayılsa da Beşiktaş'la arasındaki maçlarda bir üstünlüğe sahipti. İki takım final gününe dek 9 kez karşı karşıya gelmiş, Büyükşehir Belediyespor bu maçların 4'ünü kazanmayı başarmıştı. Beşiktaş'ın ise sadece 2 galibiyeti bulunuyordu. Beşiktaş ile Büyükşehir Belediyespor'un yolları Türkiye Kupası'nda bu finale kadar sadece bir kez keşmişti ve o maçta da gülen takım Belediyespor olmuştu. Kısacası kupadaki mazilerine bakıldığında Beşiktaş'ı gösteren ibre, iki takımın arasındaki maçlar tartıya çıkartıldığında Belediyespor istikametine kayıyordu. Ama elbette son söz, 11 Mayıs akşamı, Kayseri Kadir Has Stadı'nda

oynanacak maçta futbolcular tarafından söylenecekti. Finalden bir gün önce iki takımın teknik adamları ve kaptanları statta ortak basın toplantısı düzenledi. Beşiktaş'ın genç teknik sorumlusu Tayfur Havutçu, kupanın bu sezon için kendileri açısından farklı bir anlam taşıdığını vurguluyor, Avrupa'ya tek çıkış kapılarının kupa şampiyonluğu olduğunun altını çiziyor ve "Kazanma motivasyonumuzu sahaya yansıtip sportif kalitemizi ortaya koyacağız ve arzuladığımız kupayı alacağız" diyordu. Havutçu, geçmişte oyuncu ve antrenör olarak 4 kez kupa kazandığını hatırlatırken, Beşiktaş'ta finaller oynamış üst düzey

oyuncuların varlığını da avantaj olarak değerlendiriyordu. Kaptan Guti ise Belediyespor'la bu sezon ligde oynadıkları iki maçı da kaybettiklerini, ancak kupa finalinin farklı olduğunu söylüyor ve "Bu galibiyetin aynı zamanda önümüzdeki sezon için de önemli getirileri olacaktır" diyerek Avrupa'nın çıkış kapısına vurgu yapıyordu. Belediyespor cephesinde ise farklı bir heyecan vardı. Lige çıktığından bu yana "her sezon daha yukarı" hedefine ulaşan Belediyespor, bu kez ilk defa yükseldiği finalde kupayı kaldırmak amacındaydı. Teknik Direktörü Abdullah Avcı, "Geçen sezon çeyrek finali yakalayıp Trabzonspor'a kaybettik. O gün, 'Neden biz final oynamayalım?' demiştik. Bugün bunu gerçekleştirdik. Ben takımıyla, oyuncularıyla bu anlamda gurur duyuyorum. Final maçı için bizim üzerimizde baskı yok, biz rahatız" diyor. Kaptan Ekrem ise kulüplerinin tarihi açısından çok önemli bir maçı çıkacaklarını belirterek, "İkinci Lig'den beri basamakları sağlam çıktık. Ülkemizi Avrupa'da temsil etmek istiyoruz. O açıdan önemli bir maç. Rakibimize saygı duyuyoruz. Beşiktaş, Türkiye'nin büyük kulüplerinden biri. Taraftar, çok

Beşiktaş 3.7 milyon dolar kazandı

Ziraat Türkiye Kupası'nda bu sezon dağıtılan ödülün miktarı 17.1 milyon dolardan 18.44 milyon dolara yükseltildi. Kayseri'de oynanan final maçında Büyükşehir Belediyespor'u yenerek kupanın sahibi olan Beşiktaş, ödülün aslan payını alarak kasasına 3 milyon 675 bin dolar taşıdı. Final oynayan Büyükşehir Belediyespor ise

kupa performansı sayesinde 2 milyon 825 bin doların sahibi oldu. Çeyrek final oynayan tek Bank Asya 1. Lig takımı olan Gaziantep Büyükşehir Belediyespor, kupadan 745 milyon lira ödül elde ederek Trabzonspor, Bursaspor ve Fenerbahçe'nin de aralarında bulunduğu 12 Süper Lig takımını arkasında bıraktı.

Eskişehirspor, Kardemir Karabükspor, Kayserispor, Konyaspor ve Sivasspor 35 bin dolarla kupadan en az ödül kazanan Süper Lig takımları oldu. 2. Lig takımları Beypazarı Şekerspor, Konya Torke Şekerspor ve Yeni Malatyaspor 365 bin, 3. Lig takımı Kırıkhanspor da 265 bin dolarlık ödülleri kasasına koydu.

Necip'i görevlendirmişti. Forvet hattında santrfor Bobo'nun arkasında Quaresma, Guti, Simao üçlüsü yer alıyordu.

Belediyespor'da da eksikler vardı ve en önemlisi de Beşiktaş'tan kiralık olarak alınan Holosko'ydu. Belediye spor, ücreti Beşiktaş tarafından ödenen ve geçici olarak kadrosunda forma giyen Holosko'yu bir jest yapıp finalde oynatmamayı kararlaştırmıştı. Belediye spor, Holosko dışında son haftalardaki ideal kadrosuyla sahadaydı ve Beşiktaş'ın aksine orta sahayı üç oyuncuyla kontrol etmeyi planlamışlardı. Bu plan, Cihan, Mahmut ve Holmen'li orta sahasıyla oyunun kontrolünü Belediye spor'a getiriyor, Beşiktaş tribünleri dolduran taraftarlarının beklentilerinin aksine, kontratak futbolunu benimsiyordu. Maçın ilk yarısında rakip sahada daha fazla görünen takım Belediye spor, daha tehlikeli

pozisyonlar üreten ise Beşiktaş'tı. Siyah-beyazlıların oyun planı, çizgi halinde savunma yapan ve gerisinde boşluklar bırakan Belediye spor defansının arkasında özellikle Quaresma'yu buluşturmak. Aslında bu plan ilk yarı için tuttu denilebilir. Portekizli yıldız 5 ve 30. dakikalarda iki kez sağ çaprazda kaleci Hasagiç'le karşı karşıya kalıyor ama açığı iyi kapatan Boşnak kaleciyi geçemiyordu. Fakat 33'te çok daha iyi bir fırsat buldu Quaresma.

Fernandes'in derin topunu ceza sahasında göğsüyle kontrol ederken Ekrem Ekşioğlu'ndan sıyrılıyor ve sol ayağıyla sert bir vuruş yaparak Beşiktaş'ı 1-0 öne geçiriyordu. Bu yarıda daha çok duran toplarla sonuç arayan Belediye spor'un gole en çok yaklaştığı an ise 15. dakikaydı. İbrahim Akın'ın ceza sahasından attığı sert şutunu önleyen Rüştü, seken topu tamamlamak isteyen Tum'dan daha çabuk davranıyor ve ikinci müdahalesiyle Belediye spor'a gol izni vermiyordu. İlk yarının 1-0'da kalmasını sağlayan adam ise Hasagiç olmuştu. Boşnak kaleci 45. dakikada Simao'nun şutunda topu parmaklarının ucuyla çeliyor ve Belediye spor'un ikinci yarıya oyundan kopmadan çıkmasını sağlıyordu.

Belediyespor forvetleri de Hasagiç'in bu çabasına destek vermekte gecikmedi. 53'te Simao'nun hatalı pasını yakalayıp Beşiktaş ceza sahasına hızla giren İskender, Aurelio'nun müdahalesiyle yerde kaldığında hakem Yunus Yıldırım, penaltı noktasını gösteriyordu. Beşiktaş'a her sezon gol atmayı adet haline getiren İbrahim Akın için bu penaltıyı gole çevirmek zor olmamıştı: 1-1.

Bu arada Belediye spor Teknik Direktörü Abdullah Avcı kazanmak için bir hamle yapıyor, Tum'un yerine gol vuruşları daha iyi olan Gökhan Ünal'ı sahaya sürüyordu. Beşiktaş'ta ise Bobo çıkmış, Almeida girmişti. Sonuç veren değişiklik, Belediye spor'un hamlesi oldu. 68. dakikada savunmadan seken topu önünde bulan Gökhan Ünal, hızla ceza alanına giriyor ve yerden bir vuruşla Rüştü'nün altından ağları havalandırıp Belediye spor'u 2-1 öne geçiriyordu.

Ancak Beşiktaş'ın karşılığı da gecikmedi. 78'de Belediye spor yarı sahasında kazanılan serbest vuruşu Fernandes sert bir şekilde kaleye doğru yolluyor, iyi yükselen Sivok kafayla skoru dengeliyordu: 2-2. Maçın normal süresi de 2-2'lik eşitlikle sona erdi ve 15'er dakikalık

uzatmalara geçildi. Uzatmalarda gol sesi çıkmayınca, kupayı kazanacak takımın belirlenmesi seri penaltı atışlarına kaldı. Penaltılar ise gerçek bir heyecan fırtınasıydı. Belediye spor'dan ilk penaltıyı Cihan Haspolatlı kullanıyor, sert vuruşunda direktten dönen top, avantajı ibresini Beşiktaş'a çeviriyordu. Beşiktaş'ın Almeida, Fernandes ve Aurelio ile üç penaltıyı da gole çevirdiği bölümde Belediye spor'dan da Ekrem Ekşioğlu, Gökhan Ünal ve Holmen kaçırmıyor ve penaltılarda skor 3-3'e geliyordu. Ancak Beşiktaş'ın bir fazla penaltısı vardı. Lâkin Hilbert'in penaltıyı auta atması, iki takımı eşitliyordu. Beşinci penaltılar öncesi skor 3-3 olmuştu. Belediye spor'dan Metin Depe'nin kaçırdığı beşinci penaltılarda Beşiktaş'tan Simao affetmiyor ve kupayı siyah-beyazlı takıma getiriyordu. Simao'nun penaltı golü aynı zamanda Beşiktaş'ın UEFA Avrupa Ligi'ne katılma biletiydi. Ligde heba olan bir sezonun son bölümünde Ziraat Türkiye Kupası'nı kazanmanın ve Avrupa kupalarına katılma hakkını elde etmenin mutluluğunu yaşayan Beşiktaşlı oyuncular, kupalarını Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün elinden alıyor ve Kayseri'ye akın eden taraftarlarıyla birlikte büyük bir coşku yaşıyordu.

Ziraat Türkiye Kupası Ödül ve Gelir Tablosu

Kulüp	Ödül Miktarı (USD)
Beşiktaş	3.675.000
Büyükşehir Belediyespor	2.825.000
Gaziantepspor	1.600.000
Gençlerbirliği	1.575.000
Kasımpaşa	1.075.000
Galatasaray	765.000
Gaziantep B.B.	745.000
Bucaspor	675.000
Ankaragücü	425.000
Trabzonspor	390.000
Beypazarı Şekerspor	365.000
Konya Torke Şekerspor	365.000
Yeni Malatyaspor	365.000
M. P. Antalyaspor	325.000
Karşıyaka	295.000
Bursaspor	290.000
Kırıkhanspor	265.000
Denizlispor	245.000
Fenerbahçe	240.000
Manisaspor	175.000
A. Sebatspor	75.000
Bandırmaspor	75.000
Menemen Belediyespor	75.000
Tokatspor	75.000
Türk Telekomspor	75.000
Dardanelspor	55.000
Hacettepe	55.000
Kayseri Erciyesspor	55.000
Mersin İdman Yurdu	55.000
Orduspor	55.000
Samsunspor	55.000
1461 Trabzon	40.000
Anadolu Üsküdar 1908	40.000
Balıkesirspor	40.000
Belediye Vanspor	40.000
Darıca G. Birliği	40.000
Güngören Belediyespor	40.000
İskenderun D.Ç.	40.000
Keçiörengücü	40.000
Torbalspor	40.000
Eskişehirspor	35.000
Kardemir Karabükspor	35.000
Kayserispor	35.000
Konyaspor	35.000
Sivasspor	35.000
Adana Demirspor	20.000
Adanaspor A.Ş.	20.000
Adıyamanspor	20.000
Akhisar B.G.S.	20.000
Altay	20.000
Araklıspor	20.000
Boluspor	20.000
Bugsaş Spor	20.000
Çaykur Rizespor	20.000
Çorumspor	20.000
Diyarbakırspor	20.000
Eyüpspor	20.000
Gaziosmanpaşa	20.000
Gebzespor	20.000
Giresunspor	20.000
Göztepe	20.000
Kartalspor	20.000
Keçiören Sportif A.Ş.	20.000
Kocaelispor	20.000
Körfez Spor	20.000
Pazarspor	20.000
Siiirtspor	20.000
Şanlıurfaspor	20.000
Taşaanlı Linyitspor	20.000
Turgutluspor	20.000
Yimpaş Yozgatspor	20.000
Toplam	18.440.000

Üç erkek kardeşim, annem ve babam da futbol oynuyordu. Ailece hep futbolun içinde olduk. O yüzden benim için çok doğal bir şeydi futbol oynamak. 4-5 yaşında babamın çalıştırdığı takımda oynamaya başladım.

İstanbul benim bulunduğum en güzel, en iyi şehirlerden biri. Hatta İstanbul'u New York'un ardından ikinci sıraya koyarım. Sosyal olarak da burada çok iyi vakit geçiriyorum. İyi de oynuyorum. Burada benim için güzel olan pek çok şey var.

Bu takıma adapte olmak kolay. Daha ilk günden bunu hissediyorsunuz. Bana göz kulak oldular, yardım ettiler. Futbolun içinde olan başka şeyleri düşünmek zorunda değilim. Sadece oyunuma odaklanabiliyorum ve bunun rahatlığı ile oynuyorum.

Bu takımın en büyük sırrı Abdullah Avcı'nın herkesi takımın önemli bir parçası olduğuna inandırması. Herkes kendini eşit derecede önemli hissediyor. Herkes takımın başarısı için çalışması gerektiğinin bilincinde.

Kendimi önemli

Transfer sezonunda adeta yıldız akınına uğrayan Süper Lig'e sessiz sedasız geldi ama ilerleyen haftalarla birlikte varlığını fazlasıyla hissettirdi. Türkiye'deki ilk sezonunda kupa kaldırma şansını penaltılarla kaçıran İsveçli, takımın başarısında teknik direktör Abdullah Avcı'nın oyunculara gösterdiği yaklaşımın ve âdil davranmasının büyük rolü olduğunu söylüyor. Daha önce formasını giydiği İsveç Millî Takımı'na dönmesini sağlayacak bir grafik çizdiğine inanan genç oyuncu, İstanbul'u dünyanın en güzel şehirlerinden biri olarak tanımlıyor.

Ceyla Kürükoğlu

▼Futbola başladığın zamanlarla ilgili ilk anılar neler? Kimlerden etkilenerek, kimlerin desteğiyle başladın?

▲Futbola yaşayan bir ailede dünyaya geldim. Bu yüzden futbolla doğdum diyebilirim. Üç erkek kardeşim var, üçü de futbol oynuyordu. Annem ve babam da futbol oynuyordu. Üst seviyede olmasalar da ailece hep futbolun içinde olduk. O yüzden benim için çok doğal bir şeydi futbol oynamak. 4-5 yaşında babamın çalıştırdığı takımda oynamaya başladım. En üst seviyeye geçişimi ise 18 yaşında Elsbürg'la yaptım.

▼Oynadığın takımlarla başarılı bir kupa grafiğın var. Elsbürg'la İsveç Kupası'nı, Bröndby ile de Danimarka Kupası'nı kaldırdın. İBB ile kupa finali oynadın. Senin için ilginç bir tesadüf olmuş olmalı.

▲Elsbürg'la 2007'de şampiyonluk yaşadım. Bröndby ile ligde ikinci olduk. Her takımda bir kupa başarısı yaşamam biraz da tesadüf oldu diyebilirim. Sonuçta hem ligde hem kupada elimizden geleni yapıyoruz ama bazen bir tarafta şansımız daha yaver gidiyor. Bu kadar final görmüş olduğum için de şanslıyım.

▼Türkiye'ye gelmeden önce ne gibi beklentilerin vardı, ne kadar karşılandı?

▲Dürüst olmak gerekirse Türkiye ve Türk futbolu ile ilgili pek bir şey bilmiyordum. İskandinavya'da Türk futbolu pek takip edilmiyor. Avrupa'da oynayan büyük takımları elbette biliyoruz ama onun dışında pek bir bilgi yok. Böyle bir fırsat gelince, üzerinde

düşünme fırsatım oldu. Biraz araştırma yaptım. Menajerim ve daha önce burada oynamış oyuncularla konuştum. Öyle bilgi sahibi oldum.

İstanbul beklediğimden çok daha güzel

▼Bu oyunculardan biri Tobias Linderoth mu?

▲Evet, konuştuğum oyuncuların başında o var. Bana Türkiye'nin güzelliğinden, özellikle İstanbul'un çok güzel bir şehir olduğundan bahsetti. Onun da söyledikleriyle bu fırsatı değerlendirmeye karar verdim. Ama beklediğimden çok daha iyi olduğunu söylemeliyim. İstanbul benim bulunduğum en

hissediyorum!

Samuel Holmen

güzel, en iyi şehirlerden biri. Hatta İstanbul'u New York'un ardından ikinci sıraya koyarım. Sosyal olarak da burada çok iyi vakit geçiriyorum. İyi de oynuyorum. Burada benim için güzel olan pek çok şey var.

▼Sezonun başından beri çok iyi bir performans ortaya koydun. Kupa finalinde ise sahanın en iyilerinden biri oldun. Yabancı oyuncuların zaman zaman zorlandığı, bekleneni veremediği bir sezonda senin başarının sırrı ne?

▲Bir sırrım var mı bilmiyorum. Bu performansta kulübün de katkısı var. Herkesin bu takımdan bahsettiğini duyuyorum. Bu da çok normal. Bir aile gibiyiz. Bu takıma adapte olmak, takımın bir parçası olmak kolay. Daha ilk günden bunu hissediyorsunuz. Bana göz kulak oldular, yardım ettiler. Böyle olunca her şey daha kolay. Futbolun içinde olan başka şeyleri düşünmek zorunda

değilim. Sadece oyunuma odaklanabiliyorum ve bunun rahatlığı ile oynuyorum. İyi bir ilk sezon geçirmemin ardındaki en önemli nedenlerden biri de bu. Ama şunu da söyleyebilirim, her zaman psikolojik olarak güçlü bir oyuncu oldum. Oyuna odaklanma ve en iyi oyunumu ortaya koyabilme açısından da başarılı olduğumu söyleyebilirim.

▼Sahip olduğun yetenekleri, becerileri geliştirmek için özel bir çalışma ve antrenman yapıyor musun?

▲Bu bir oluş diyebilirim. Doğal yetenek. Kendimi bildim bileli böyleyim. Gol atmaya seviyorum ama önceliğim takımım için savaşmak. Bunun için de çok koşarım. Antrenmanlar haricinde özel bir çalışma yapmıyorum. Ama sahaya çıktığım zaman yüzde 100'ümü ortaya koyarım.

▼Abdullah Avcı genç ve cesur bir teknik direktör.

Elindeki oyuncuları çok iyi değerlendirmesi ve takımının performansını ile de herkesin beğenisini kazandı. Sen onun hakkında neler düşünüyorsun? Sana ve takıma neler kattı?

▲Abdullah Avcı çok iyi bir teknik direktör, onun için oynamaktan mutluyum. Takımın geneline bakınca belki en iyi oyunculara sahip değiliz, bu tip oyuncuları alacak zengin bir kulüp de değiliz. Ama teknik direktörümüz elinde ne varsa onu çok iyi kullanabiliyor. Bu takımın en büyük sırrı Abdullah Avcı'nın herkesi takımın önemli bir parçası olduğuna inandırması. Herkes kendini eşit derecede önemli hissediyor. Herkes takımın başarısı için çalışması gerektiğinin bilincinde. Daha az oynayan arkadaşlarımız da bu durumdan mutsuz değil. Çünkü

Benim geldiğim yerde herkes eşit. İşinizi kendiniz yaparsınız. Ama burada futbolculara bakış açısı biraz daha profesyonel. Futbol oynamaktan başka düşünmemiz veya endişelenmemiz gereken bir şey olmuyor. Ancak biraz şımartılıyor olabiliriz.

Büyük bir kulüpte oynamak istiyorum. Belki Türkiye’de belki Avrupa’daki başka bir ligde, bilemiyorum. Ama burada mutluyum ve iyi oynuyorum. Şu sıralar önceliğim İsveç Millî Takımı’ndaki yerimi geri almak.

İbrahim Yılmaz’ın iyi bir oyuncu olduğunu düşünüyorum. Henüz 17 yaşında ama 25 yaşındaymış gibi oynuyor. Beni en çok etkileyen genç yetenek o oldu. Çalışmaya ve kendini geliştirmeye devam ederse Türkiye için çok önemli bir oyuncu olacak.

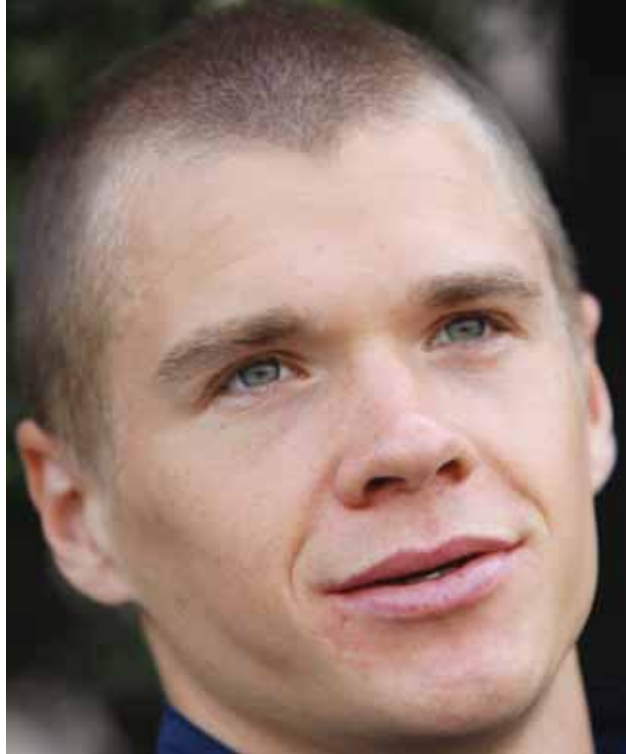
Ligde çok iyi oyuncular var ama birini seçmem gerekirse Simao derim. Queresma’nın yeteneklerine sahip ama aynı zamanda çok çalışkan ve iyi bir takım oyuncusu. Bir de tabii ki Alex. Ben hayatımda onun gibi bir futbolcu görmedim.

teknik direktörlerinin ne kadar âdil olduğunu, zamanı gelince onlara da sıra geleceğini biliyor. Oyuncularını zorluyor ama her zaman âdil. Bu da onun en önemli sırrı. Oyuncularla ilişkileri başarılı, takımda herkes bulunduğu durumdan memnun. Tüm oyuncular her zaman ellerinden gelenin en iyisini yapmaya odaklanıyor. Sonuç olarak, onun yarattığı bu ortamlar gibi olmayı başardık.

▼İsveç’ten arkadaşın Erkan Zengin, TamSaha’da yayınlanan röportajından senin başlangıçta Türkiye’de oyunculara gösterilen ilgiye ve oyuncuların el üstünde tutulmasına çok şaşırdığını anlattı. Oyuncuların gördüğü ilgi açısından bizim ülkemizin diğer ülkelerle ne gibi farkları var?

▲Benim geldiğim yerde herkes eşit. İşinizi kendiniz yaparsınız. Ama burada futbolculara bakış açısı biraz daha profesyonel. İlk başta bana garip geldi. Bir isteğiniz olduğunda hemen birilerinin yardıma koşması hem garip hem de güzel. En küçük konudan en büyük sorunlara kadar size yardımcı olacak, sizin işlerinizi yapacak birileri var. Futbol oynamaktan başka düşünmemiz veya endişelenmemiz gereken bir şey olmuyor. Ama biraz şımartılıyor olabiliriz. Ülkeme döndüğümde bu muameleyi bulamayabilirim, bazı şeyleri yeniden kendim yapmam gerekebilir.

▼İsveç’te küçük yaş gruplarında dahi belli bir seyirciye karşı oynuyordun. Burada ise boş tribünlerin önünde maçlara çıkıyorsun. Bu senin motivasyonunu etkiledi mi? ▲İlk geldiğimde benim için çok farklı bir atmosfer oldu. Özellikle son kulübüm Bröndby’nin çok iyi bir taraftar kitlesi vardı, her maçı dolu bir statta oynardık. Buraya gelip boş

tribünlere oynamak büyük bir değişiklik oldu. Hayal kırıklığı olmadı, çünkü gelmeden önce bu durumdan haberdardım. Başlangıçta her şey yeniydi, o yüzden bu konuyu pek düşünmüyordum. Ama ilerleyen haftalarda seyirciyi özlemeye başladım. Büyük maçlarda dolu bir statta oynamayı tercih ederim. O yüzden büyük takımların sahalardaki maçlar bizler için de daha güzel oluyor. Bizler futbolcuyuz ve taraftarımız bizleri motive ediyor. Biz de onları özlüyoruz.

Artık taraftarımız olduğu için mutluyum

▼Ligin ilerleyen haftalarında 10-15 kişiyle başlayıp kupa finalinde binleri bulan bir taraftar grubu doğdu. Bozbaykuşlar hakkında neler söyleyeceksin?

▲Şanslıyız ki artık taraftarlarımız var. Onların maçlarımıza geliyor olmasından büyük bir mutluluk duyuyorum. Şu anda çok kalabalık değiller, ama her hafta sayıları artıyor. Söylediğim gibi, ben taraftarlarımı mutlu etmek için de oynarım, onların varlığı ile mutlu olurum. Taraftar için kazanmak isterim. Bu yüzden artık daha mutluyum. Sayıları az da olsa, kendilerini adanmış, inanan bir taraftar grubumuz var. Onlara teşekkür ediyorum. Umarım seneye daha da fazla olurlar.

▼Kariyerin boyunca İskandinavya’daydın. Ve gerek iklimi gerek futboluyla bambaşka bir ülkeye geldin. Tüm bu farklılıklara rağmen buraya alışmış görünüyorsun. Adaptasyon sürecin nasıl oldu? Farklılıklara nasıl alıştın?

▲Dediğim gibi, geldiğim ilk andan itibaren bana yardımcı olan insanlar oldu. Bu şehre geldiğim ilk anda aşık oldum. Güneşi seviyorum, o yüzden burada yaşamak İskandinavya’da yaşamaktan daha iyi benim için. Tabii ki kimseyi tanımıyor olmak, farklı bir kültür, farklı bir din olması, yaşam tarzının farklılığı bu işin zor kısmıydı. Ama ben daha büyük farklılıklar bekliyordum. Burası da diğer Avrupa şehirlerine benziyor. Geldiğim yerdeki şehirlere benziyor, ama daha büyük ve havası çok daha iyi. Güzel bir yerde oturuyorum. Bu yüzden şikayet etmemi gerektiren

hiçbir şey yok. Uyum sağlamak hiç zor olmadı. Ayrıca takım arkadaşlarım, teknik direktörüm, tercümanım hepsi yardımcı oldular. Fırsat olursa seneye özel ders alıp, Türkçe öğrenmek istiyorum.

▼Kariyerine Avrupa’nın farklı bir ülkesinde devam ediyorsun. Bundan sonraki hedeflerin neler? ▲Burada olmaktan mutluyum ama henüz yeterli değil. Çıkabileceğim en üst seviyeye çıkmak istiyorum. Büyük bir kulüpte oynamak istiyorum. Belki Türkiye’de, belki Avrupa’daki başka bir ligde, bilemiyorum. Ama burada mutluyum ve iyi oynuyorum. Bu performansımı sürdürür, iyi oynamaya devam edersem, önünde sonunda büyük bir kulübe giderim. Şu sıralar önceliğim İsveç Millî Takımı’ndaki yerimi geri almak. Eski teknik direktör Lars Lagerback ile millî takımda oynuyordum ama yeni teknik direktör geldikten sonra çağırılmamaya başladım. Bu sezon benim için iyi geçti, gelecek sezon daha da iyi oynayıp tekrar seçilmek istiyorum. Bunun olacağına da inanıyorum, çünkü millî takımda sahaya ilk 11 çıktığım dönemlerden çok daha iyi bir oyuncuyum. Umarım bu onların da dikkatini çeker.

▼İsveç hep yetenekli oyunculara sahip bir millî takım oldu ama son yıllarda işler çok da yolunda gitmiyor. Son büyük başarı 94’teki dünya üçüncülüğü. Ülken Ibrahimovic gibi büyük bir yıldız ve yetenekli oyunculara sahip ama yine de istenilen düzeye gelemiyor. Sence bunun sebebi ne?

▲Biz küçük bir futbol ülkesiyiz. Son yıllarda Ibrahimovic, Henrik Larsson gibi yıldızlar ve yetenekli oyuncularımız oldu ama bu yeterli değildi. Büyük bir başarı için 2-3 oyuncudan daha fazlasına ihtiyacı var.

Ama birkaç yıl içinde iyi bir takım olacağını düşünüyorum. Şu anda Avrupa liglerinde kendini göstermeye başlayan genç İsveçli oyuncular var. Onların gelişyle İsveç Millî Takımı daha iyi olacak. Ibrahimovic çok iyi bir oyuncu, iyi de oynamaya devam ediyor, onu destekleyecek birilerinin gelmesiyle takım daha iyi olacaktır.

▼İsveç Millî Takımı’ndan arkadaşların Källström ve Elmänder’in Türkiye’ye gelmesi gündemde. Onlar hakkında ne düşünüyorsunuz? Konuşma fırsatın oldu mu?

▲Konuşma kısmına cevap vermeyeceğim. Ama bu iki oyuncu da çok iyi oyuncular ve burada çok başarılı olacaklarını düşünüyorum. Bana sorsalar gelmeleri gerektiğini, güzel bir şehir olduğunu söyledim. **▼Spor Toto Süper Lig’deki diğer İsveçliler hakkında neler söylemek istersin?** ▲Erkan Zengin’le birlikte uzun yıllar İsveç Genç Millî Takımı’nda oynadık. İyi bir oyuncudur. Bu sezon da iyi

oynadı. Svensson, Bursaspor’da oynuyordu ama sakatlandı sanırım. Çok çalışkan bir oyuncudur. Sürekli teknik hareketler yapıp dikkati üstüne çekmez, basit oynar, çok çaba sarf eder. Kujovic’i pek tanımıyorum, çok da maçını izleyemedim.

▼Bu kadar heyecanlı bir şampiyonluk yarışına bu kadar yakından tanıklık etmiş miydin? İki şampiyon adayı ile arka arkaya oynadınız, Fenerbahçe ve Trabzonspor maçları nasıl geçti? ▲Büyük ve önemli maçlar işimizin en heyecanlı kısmı. Böyle maçlar oynamayı çok seviyorum. Bu maçlarda üzerimizde fazla baskı yoktu ama ne yazık ki çok kolay kaybettığımızı düşünüyorum. İki maçta da kötü hatalar yaptık. İki takımdan da puan alabilirdik ama hatalar nedeniyle yenildik. Biraz hayal kırıklığı oldu.

Tabii şampiyonluk yarışını uzaktan izlemektense içinde olmayı tercih ederim. Elsborg’la yaşadığımız şampiyonluk da yakın geçen bir yarıştı.

İbrahim Yılmaz önemli bir oyuncu olacak

▼Birlikte oynadığın oyunculardan bir karma yapsan içine şu anki takımından kaç oyuncu katardın? ▲İsveç Millî Takımı’nda da forma giydiğim düşünülürse çok iyi oyuncularla birlikte oynadığımı söyleyebilirim. O yüzden biraz zor bir seçim olur. İsveç Millî Takımı’nda büyük yıldızlarla oynadım. Ibrahimovic, Larsson, Ljungberg, Källström, Elmänder gibi. Bu yüzden şu anki arkadaşlarım için zor bir rekabet olabilir. Ama bu takımda da pek çok yetenek var. Ayrıca pek çok genç oyuncu var.

Eğer gelişmeye devam eder ve iyi oynarlarsa büyük oyuncular olabilirler. Özellikle Ibrahim Yılmaz’ın iyi bir oyuncu olduğunu düşünüyorum. Henüz 17 yaşında ama 25 yaşındaymış gibi oynuyor. Beni en çok etkileyen genç yetenek o oldu. Çalışmaya ve kendini geliştirmeye devam ederse Türkiye için çok önemli bir oyuncu olacak. **▼Abdullah Avcı zaman zaman genç takımdan Cenk Şahin gibi oyunculara da şans veriyor. Genç oyuncular yeterince şans bulabiliyor mu? ▲Onlara şans verilmesi önemli. Eğer yeterince iyilerse oynamaları gerekir. Abdullah Avcı’nın yaptığı iyi işlerden biri de bu. Oyuncuları oynatma kriteri, oyuncunun yeterince iyi olup olmaması. Eğer genç bir oyuncu daha iyiyse ona şans veriyor. Sadece bu takımda değil, ligdeki pek çok takımda çok iyi genç oyuncular var. Belki psikolojik olarak çok güçlü değiller ama inanılmaz bir teknik kabiliyetleri var. Eğer onlara da fırsat verilirse Türkiye ilerleyen yıllarda onlarla gurur duyabilir. Dünyanın her yerinde genç oyuncuların A takıma yükselmeleri zor oluyor. İsveç’te, İngiltere’de, Türkiye’de, her yerde aynı. Eğer bir kulüp yabancı oyuncuya çok para veriyse doğal olarak onu oynatmak istiyor. Ama İBB’de daha fazla şans verildiğini söyleyebilirim. Eğer bir genç oyuncu antrenmanda veya kendi liginde iyi oynuyorsa bu gözden kaçmaz, önünde sonunda şans bulur. Ama diğer takımlarda bazı yıldız oyuncuların getirildiğini ve bunların iyi oynamamasına rağmen her maçta şans bulduğunu görüyoruz. Bu hem takımın iyiliği hem de gençler için yanlış. İBB’de kimsenin yeri garanti değildir. İyi oynuyorsan sahada olursun, iyi değişen yerin gençlerle de doldurulabilir. Bu bizim açımızdan da iyi bir şey.**

▼Spor Toto Süper Lig’de karşılıklı oynadığın oyuncular arasında seni en çok etkileyen isim hangisi? ▲Çok iyi oyuncular var. Ama birini seçmem gerekirse Simao derim. Simao, bir futbolcunun sahip olması gereken bütün özelliklere sahip. Queresma’nın sahip olduğu teknik yeteneklere sahip ama aynı zamanda çok çalışkan ve iyi bir takım oyuncusu. Pas vermesi gerektiği zaman verip gol atması gerekirse de atıyor. Sezonun ikinci yarısında geldi ama büyük katkı sağladı. Gelecek yıl daha da iyi oynayacaktır. Bir de tabii ki Alex. Onun adını anmadan olmaz. Ben hayatımdan onun gibi bir futbolcu görmedim. Alex, her zaman doğru zamanda, doğru yerde. Çok akıllı bir oyuncu. Çok fazla koşmuyor ama olması gerektiği yerde olmasını sağlayan bir oyun

zekâsına sahip. Her bulduğu fırsatı da gole çeviriyor. Çok etkileyici bir oyuncu. **▼Türkiye deneyimi sana neler kattı? ▲Başka bir ülkenin kültürünü öğrenmenin bana katkısı büyük. İsveçliler katı ve disiplinli insanlar. Burada insanlar daha rahat. Bu ikisini karıştırıp yaşamayı öğrendim. Futbol açısından da öğrendiklerim var. Türk futbolunun daha farklı olduğunu gördüm. Burada İsveç’e göre daha teknik, daha açık bir futbol oynanıyor. Orada daha organize, daha kapalı bir futbol oynanıyor ve gol için çok fazla şans doğmuyor. Seyirciler için burada oynanan futbolu izlemek daha zevkli olmalı, çünkü daha fazla şans doğuyor.**

▼Bu sezonunu en iyi on birini yapar mısın? ▲Çok fazla maç izlemiyorum, oyuncuların isimlerini de karıştırıyorum. Yardım edersen bir liste yapabilirim. Ama çok da ciddiye alınmaması gerekir. Kalede Hasağić veya Volkan Demirel. Sağ bek Gökhan Gönül. Stoperler Lucas Neil, Lugano. Sol bek Vederson. Orta sahada Simao, Holmen, Selçuk İnan ve Alex. Forvette de Niang ve Burak Yılmaz. Ama dediğim gibi bu eğlencesine yaptığım bir liste.

▼Yeni bebeğin oldu ve Türkiye’de doğdu. Ailen burada olmaktan memnun mu? Çocuktan sonra hayatında değişiklikler oldu mu? ▲Ailem de burada yaşamaktan çok memnun. Eşim bu şehri çok seviyor. Bir kızım oldu, adı Novali. Türkiye’de doğdu, henüz iki aylık. Uyumayı seviyorum ama artık pek uyuyamıyorum. Hayatımdaki her şey değişti diyebilirim. Hayata ve olaylara bakış açım değişti. Hiçbir şeyi kafama takmıyorum. Eskiden bir maç kaybettimizde bir hafta boyunca sinirli kalabiliyordum. Ama artık hayatta futboldan başka şeyler olduğunu da öğrendim. Düşünmem gereken bir ailem var. Onlar daha önemli. Bunun futboluma da faydası var. Çünkü sinirlenmeden, daha sakin, daha iyi oynayabiliyorum. Daha profesyonelim.

▼Takım arkadaşların senin için uykucu diyor. Bu lakap nereden geldi? ▲Herve Tum’dan çıktı tabii. Bebeğimin doğduğu ilk hafta hiç uyumamıştım. Takıma geldiğimde ilk gün 12-13 saat aralıksız uyudum. Şimdi sürekli uyuduğumu düşünüyör ve bana uykucu diyor. Uyumayı seviyorum, bu doğru ama. Yorgun olmak istemiyorum. Uykumu iyi alıp, beslenmem dikkat ediyorum. Oyuncu olarak stilim çok fazla koşmamı gerektiriyor. Bu da bana enerji kaybettiriyor, bu yüzden iyi dinlenmem gerekir.

Nefes kesen yarışın anatomisi

Bank Asya 1.Lig'de 2010-2011 sezonu sona erdi. Mersin İdman Yurdu ve Samsunspor, Play-Off oynamadan Süper Lig'e çıkarken, köklü kulüpler Diyarbakırspor ve Altay TFF 2. Lig'e düştü. Şampiyonluk yarışının 7-8 takım arasında neredeyse son haftalara kadar sürdüğü nefes kesen yarışta 17 takımın sezon boyunca yaşadıklarını tekrar hatırlatalım.

Mersin İdman Yurdu

1982-83 sezonunda Süper Lig'in son haftasında başrolü oynayanlarla, 2010-2011'de Bank Asya 1. Lig'de düşenler ve çıkanlar hemen hemen aynı takımlar oldu. O sezonun son haftasında, Mersin İdman Yurdu, Samsunspor'u konuk etmişti. Samsunspor kazansaydı ligde kalacaktı. Oysa gülen taraf Mersin İdman Yurdu olmuştu. Fakat bu galibiyet kırmızı-lacivertli takıma yetmiyordu. Çünkü aynı saatlerde oynanan mücadelede Antalyaspor, Mustafa Denizli, Hayrettin Demirbaş, Erdi Demir'in yer aldığı Altay'a 5 gol atıp ligde kalıyordu. O gün küme düşen Mersin İdman Yurdu, bir daha Süper Lig yüzü görememişti. Bu sezon sonunda 28 yıllık hasret sona erdi. Akdeniz ekibi, iki sezon önce TFF 2. Lig'i mutlu sonla bitirip Bank Asya 1.Lig'e yükselmişti. İlk sezon hedef şampiyonlukta ama 3 puan farkla ligde kalabildiler. Bu sezon başında kurulan kadro yine çok güçlüydü. Süper Lig patentli Hasan Üçüncü, Kerem İnan, Erdal Güneş gibi isimlerin yanında Bank Asya 1. Lig'de birçok başarı kazanmış Şehmus Özer, Yunus Altun, Fatih Şen gibi oyuncular Mersin'de bir araya gelmişti. Fakat her şey beklenildiği gibi başlamadı. Futbolculardan Mustafa Aydın trafik kazası geçirdi, teknik direktör Yüksel Yeşilova ise Samsunspor maçı esnasında bir akrabası tarafından bıçaklandı. Yeşilova'nın yerine getirilen isim Nurullah Sağlam oldu. Sağlam'ın topa sahip olan, pasa dayalı futbol anlayışı yavaş yavaş takıma benimsetildi. İlk yarı sonucu, vasat kelimesinin tam karşılığı gibi duruyordu. 16 maçta 6 galibiyet, 5 beraberlik, 5 mağlubiyetle ligin tam ortasında, 9. sırasındaydılar. Mehmet Polat, Erman Özgür, Adem Büyük, Faruk Bayar transferleriyle ikinci yarıda kanatlandılar. İlk 6 maçta yenilmediler, 5 maç boyunca gol yemediler. İkinci yarıda oynadıkları 16 karşılaşmada sadece 3 kez mağlup oldular. 30. haftada Altay'a kendi sahalarda mağlup olarak moralleri bozulsa da 33.haftada Boluspor'u 2-0 mağlup

ederek Süper Lig'e merhaba dediler. 33 hafta boyunca liderlik koltuğuna oturmadan Süper Lig'e çıktılar ama maç yapmadıkları son hafta zirvede yer aldılar ve sezonu "şampiyon" sıfatıyla bitirdiler.

Samsunspor

2005-2006 sezonunda Süper Lig'den düşen Samsunspor'dan bütün futbolseverler hızlı bir geri dönüş bekliyordu. Hâkim görüş, Samsunspor'un kısa süre içinde Süper Lig'e yükseleceği şeklindeydi. Ama yaşanan maddi sıkıntılar şampiyonluğa oynamayı bile engelledi. 5 sezon boyunca Play-Off içine bile giremeyen, bazı sezonlarda küme düşmekten tek gol farkla kurtulan Samsunspor, bu sezon beklenmedik bir şekilde mutlu sona ulaştı. Sezon başında en önemli oyuncular Turgut Doğan Şahin ve Oktay Delibaltı'yı Süper Lig'in Ankara takımlarına veren Karadeniz temsilcisi, iki siyahi forveti Ağbetu ve Zenke'nin gollerıyla zirve yürüyüşüne çıktı. Hüseyin Kalpar yönetiminde takım ruhunu en iyi şekilde sahada ortaya koyan futbolcular, Süper Lig hasreti yaşayan şehri sevince boğdu. Zaten şehir tüm sezon boyunca bu başarının geleceğine inanmıştı. Samsun 19 Mayıs Stadı her maç doluydu. Yapılan şovlar, tezahüratlar, konfetiler, camianın tek yürek olmasına katkı sağlamıştı.

Kutay Ersöz / Remzi Kılıç

26. haftada oturan liderlik koltuğu son haftaya kadar bırakılmadı. İkinci yarının başından, Süper Lig'e çıkışın garantilediği Nisan ayının sonuna kadar sadece Mersin deplasmanında mağlup oldular. Zenke 17 gol atarak sezonun yıldızlarından biri olurken, Ağbetu en iyi yardımcı oyuncu rolünü hakkıyla uyguladı. Kaleci Ahmet Şahin'in devleştiği savunma hattı ise sadece 20 gole izin verdi ve son 10 sezonun en az gol yiyen takımı

olmayı başardılar. Tanju'ları, İlhan'ları, Serkan'ları ve daha birçok yıldızı yetiştiren kulüp, yeni yıldızlarını yeniden Süper Lig çatısı altında ortaya çıkaracak.

Gaziantep B.B.

Gaziantep şehri bu sezon futbolda altın yıllarından birini yaşadı. Şehrin iki takımı da Türkiye Kupası'nda çeyrek final oynamayı başardı (iki takım da şampiyon Beşiktaş'a

elendi). Gaziantepspor, Süper Lig'de ilk dört sıra içinde kendine yer buldu ve Avrupa kupası vizesini kaptı, Gaziantep Büyükşehir Belediyespor ise Bank Asya 1. Lig'de 3. sıraya oturarak 2005-2006'da yükseldiği ligde ilk defa ilk 10 sıra içine girdi. Yıllardır aynı disiplin ve oyun karakteriyle oynayan mavi-beyazlılar, istikrarlı yapısının mükâfatını bu sezon aldı. Daha önceki sezonlarda zirve takımlarını yenen ama buna rağmen şampiyonluk yarışına dâhil olamayan Güneydoğu ekibi, bu sene olumsuz geleneği sona erdirdi. Gaziantep Erol Azgın yönetimindeki (ligi ilk 3 sırada bitiren 3 takımın da teknik direktörü Gaziantep) takımın yıldızı, sezonu ligde ve kupada attığı toplam 16 golle tamamlayan Serdar Deliktaş oldu.

Çaykur Rizespor

Her sezona şampiyonluk hedefi ve yüksek transfer bütçesiyle başlayan Çaykur Rizespor, yine ilk iki içinde kendine yer bulamadı. Fakat bu sefer Play-Off vizesi kapabildi. Sezonun ilk yarısında istikrarlı bir performans sergilediler. Sadece 3 maçta yenildiler ve uzun süre Denizlispor'un takipçisi oldular. 16. haftayı lider geçtiler ama ilk yarının son maçında Samsunspor'a kendi evlerinde tek golle mağlup olunca önemli bir eşiği aşamadılar. 18. hafta sonunda yeniden liderlik koltuğuna oturan takım, bu tarihlerde sadece Türk basınının değil Avrupa'nın da çok konuştuğu takımlardan biri oluyordu. ABD'nin dünya çapında yıldızlarından Adu, Rize şehrine gelip takıma katılmıştı. Bu transfer camiayı heyecanlandırırsa da arka arkaya alınan Karşıyaka ve Denizlispor mağlubiyetleri takımı hedeften uzaklaştırdı. Adu takıma girdikten sonra uzun bir dönem maç kaybetmeyen yeşil-mavililer, yine çok önemli bir eşiği dönemedi ve deplasmanda Adanaspor'a mağlup oldu. Ümit Kayıhan ile yaklaşık 1.5 sezonu tamamlayan takım, son yılların en istikrarlı süreçlerinden birini yaşadı. Üç sezondur yer aldıkları Bank Asya 1. Lig'de ilk defa Play-Off mücadelesi verdiler.

Orduspor

Mor menekşeler lige Uğur Tütüneker'le başladı. Sezonun ilk aylarında zirve koltuğuna oturmasalar da oynadıkları futbolla keyif veriyorlardı. Çok fazla pozisyona giriyorlar, bunları değerlendirdikleri zaman kazanıyorlar, taraftara saç-baş

yoldurdularında ise puan kaybediyorlardı. Tabiri caizse tek kale oynadıkları Altay ve Gaziantep B.B. maçlarında 5 puan kaybettiler. O 5 puan kazanılsaydı, Samsunspor ve Mersin İdman Yurdu'nun üstünde yer alacaklardı. Yine de ilk devre iyi bir yerde noktalandı. Denizlispor ve Rizespor'un 1 puan arkasında 3. sırada yer aldılar. İkinci yarının ikinci haftasında ise liderlik koltuğu artık onların oldu. Fakat sezon sonunda Play-Off'a kalacak iki rakibine de (Gaziantep B.B. ve Çaykur Rizespor) mağlup olunca önce liderliği kaybettiler sonra da Tütüneker'le yollarını ayırdılar. Tütüneker'in yerine geçen isim ise Metin Diyadin oldu. Mart ayı içinde başlayan 6 maçlık galibiyet hasreti ve 5 maçlık beraberlik serisi takımı zirveden iyice uzaklaştırdı. Elde kalan tek hedef Play-Off olmuştu ve son iki haftada kazanılan 6 puanla bu amaca ulaşıldı. En golcü iki ismi, sağ bekten devşirme orta saha oyuncusu Müslüm Yelken ile orta sahanın ortasında ve kanatlarında oynayan Mehmet Ayaz olan Orduspor, forvetlerinden beklediği katkıyı sezon içinde alamadı.

Tavşanlı Linyitspor

Geçen yıl Bucaspor, tahmin edilemez bir hikâye yazıp Bank Asya 1. Lig'deki ilk sezonunu ilk iki sıra içinde bitirmişti. Bu sezon aynı peri masalını yazmaya çok yaklaşan bir takım daha vardı; Tavşanlı Linyitspor. İlk 5 maç sonunda, gol dahi atamayan takımın geldiği lige geri döneceği konuşuluyordu. Fakat ilk gollerini attıkları Giresunspor

maçıyla birlikte inanılmaz bir seri yakaladılar. Kasım ayında oynanan Denizlispor maçından Mart ayındaki Samsunspor deplasmanına kadar yenilmediler. Bu süreçte zirvenin ortağı oldular. Ligde kalmanın başarı sayılacağı bir sezonun sonlarına ilk iki hayalleri içine girdiler. Fakat alınan beraberlikler işi sıkıntıya soktu. Sezonun son 7 ayında rakiplerine sadece 3 kez yenildiler ama bu ilk iki sıra için yeterli olmadı. Kendi evinde oynadıkları (iç saha maçlarını Tavşanlı yerine Dumlupınar'da oynadılar) 16 maçta da yenilgi yüzü görmediler. Geçen sezon Hacettepe formasıyla küme düşme üzüntüsü yaşayan ve o sezonu 3 golle tamamlayan Mehmet Akyüz'ü (bu sezon 13 gol) ulusal basına ve dev kulüplerin transfer gündemine taşıdılar. Genç ve isimsiz kadroyla şehir takımlarına kafa tuttular. 32 maçta 32 gol atan Tavşanlı Linyitspor, son 10 sezonda ilk 6 içinde yer alıp en az gol atan takım oldu. Maç başına 1 gol ortalama Play-Off'a yetti. Bu başarıda en büyük pay, teknik direktör Mustafa Akçay'a ait. Türkiye bu sene kırmızı-siyahlı takımın başarısını konuştu.

Boluspor

Boluspor yine yapamadı. Güçlü kadronun başına Levent Eriş gibi "kazanar" bir teknik direktör getirildi ama hedefe yine ulaşamadı. İstikrarsız başlanan sezonun en büyük sıkıntısı savunmadaydı. Atılan goller, değerini bulamıyordu. Buna rağmen Aralık ayıyla birlikte yükseliş başladı. Burak Akdiş, Ferhat Kiraz, Erdem Özgenç, Ramazan Sal gibi oyuncular takımın temel taşlarıydı.

Ligin ilk yarısı atılan 30 gol (ligin en çok gol atan takımıydı) ve toplanan 26 puanla kapatılıyordu. İkinci yarı istikrarsız başladı. Buna rağmen Denizlispor deplasmanında son dakika golüyle kazanılan 3 puan, hem camiaya büyük bir motivasyon sağladı hem de takımı liderlik koltuğuna taşıdı. Fakat liderlik kısa sürdü. Denizlispor maçından sonra oynanan ilk iç saha maçında Erciyesspor karşısında alınan yenilgi ve Ordu deplasmanında kaybedilen 2 puan takımı zirveden etti, moralleri de bozdu. Bundan sonraki süreçte sadece iki galibiyet alabilen takım, önce Levent Eriş'i, sonra da son hafta maçında Kartalspor'a yenilerek Play-Off biletini kaybetti. İlk yarıda 30 gol atan takım, ikinci yarıda sadece 17 gol kaydedebildi. Bu da düşüşün nedenlerinden biri oldu. Bu süreçte tecrübeli golcü Burak Akdiş'in sakatlığı takımı etkiledi. İki kere Play-Off'a katılıp hüsrana yaşayan Boluspor, son iki sezonda ilk 6 içine giremedi. Bu sonuçlar camiadaki karamsar havanın her sene biraz daha artmasına neden oluyor.

Kayseri Erciyesspor

Bu sezon 6 kez mağlup oldular. Aynı sayıda yenilgi yaşayan bir diğer takım Samsunspor Süper Lig'e yükselirken, Kayseri Erciyesspor ilk 6'ya bile giremedi. Bunun nedeni berabere biten 15 maç. Ligin en çok berabere kalan iki takımı Kayseri Erciyesspor ile Kartalspor'un ortak bir özelliği var. İkisini de yarım sezon Ergün Penbe çalıştırdı. Ergün Penbe'nin 16. sırada bıraktığı Kartalspor liginde 13. sırada bitirirken, 7. sırada devraldığı Erciyesspor bir sıra geriledi ve sezonu 8. basamakta noktalandı. Özellikle devre arasında yapılan önemli transferle zirve yarışının iddialı kadrolarından biri haline gelen Erciyesspor istenilen başarıya bu sezon ulaşamadı.

Denizlispor

Sezonun en büyük hayal kırıklıkları Ege Bölgesi'nde yaşandı. Geçen sezon Süper Lig'den ayrılan Denizlispor, uzun süre lider götürdüğü ligin 9. sırada noktalandı ve geri dönmek bir yana Play-Off yarışına bile dâhil olamadı. Denizlispor, 13 hafta boyunca liderlik koltuğunda oturdu. İlk yenilgisini 12. maçında Diyarbakırspor'dan aldı. Tökeleme dönemine girdiği süreçte bile lider kalmayı başardı. İlk yarıyı lider

bitirdi. Küme düşme travmasını atlattığı düşünülüyordu. Fakat sonuç öyle olmadı. Tribünlerin Hamza Hamzaoğlu'na tepkisi yönetimin ani kararlar vermesine neden oldu. Hamzaoğlu ile yollar ayrıldı. Ardından galibiyet hasreti başladı. Takım sezonun ikinci yarısında, biri hükmen Diyarbakırspor maçı olmak üzere, sadece 4 kez kazanabildi. Emin Aladağ, Ceyhun Eriş, Musa Nizam, Youla, Adem Sarı, Yasin Çakmak gibi isimlerin yer aldığı kadro, sezonun hedeflerinden çok uzakta bitirdi.

Karşıyaka

Hedeflerinin uzağında kalan bir başka Egeli de Karşıyaka. Sezonu 4 teknik adamla geçirip istikrar yakalayamayan Kaf-Kaf, puan durumunun en vasat takımı olarak gözüküyor; 32 maçta 10 galibiyet, 11 beraberlik ve 11 yenilgi. İç sahada ve dış sahada alınan beşer galibiyet. Fakat bunlar başarı için yeterli olmuyor. Önce Erdoğan Arıca, sonra Kemal Kılıç, ardından Turgut Uçar, en sonunda da Reha Kapsal. Arıca'dan sonra sezon içinde gelen üç teknik adam da kulüpte daha önce görev yapmış isimler. Son iki sezonun Play-Off takımı, bu sezonu hedefsiz geçirdi. Doping krizi ve alınan cezalar camianın moralini bozdu. Tiago gibi yıldız bir isme katkı sağlayacak ikinci bir futbolcu çıkmadı. Sezonun tek olumlu tarafı gruplara kalınan Türkiye Kupası kulvarıydı. O da Ocak ayında noktalandı.

Giresunspor

Bir önceki sezonu 7. sırada noktالayan Giresunspor, yeni sezona istediği gibi başlayamadı. Yeşil-beyazlılar 9 hafta boyunca maç kazanamadı. Deplasmanda oynanan Denizlispor maçını kazanarak hayata döndüler. Fakat ilk yarı sonunda, tehlikeli bölgeden uzaklaşamadılar. 16 maçta alınan 14 puanla ligin 15. sırasında yer alıyorlardı. İkinci yarıda ise işler yoluna girdi. Bahri Kaya'nın öğrencileri ikinci yarıda 7 maçta 3 puana ulaşmasını bildi. Böylece 11. sıraya kadar tırmandılar ve kritik son haftaları stresten uzak bir şekilde geçirdiler.

Adanaspor

Geçen sezon Süper Lig'i averajla kaçıran, Play-Off'ta da başarıya ulaşamayan Adanaspor, bu sezon hiç ummadığı bir sürec yaşadı. Üst sıraları hedefleyen takım, küme düşme sıkıntısını matematiksel olarak son haftada dahi yaşıyordu. Sezona istikrarsız bir girişi yapan

turuncu-beyazlılar bir türlü seri galibiyetler almayı başaramadı. Çok gol atabilen bir takım olmasına rağmen defansif sıkıntılar bir çok maçta puana ulaşmasını engelledi. Hatta sezonun ikinci yarısında sadece 1 gol atabilen Diyarbakırspor, o tek golü penaltıdan da olsa Adanaspor ağlarına bıraktı. Türkiye'de üçüncü sezonunu geçiren Mbilia, 30 maçta attığı 17 golle takımına büyük katkı sağladı. Taraftarın sevgilisi konumunda olan Kamerunluya eşlik eden çıkmayınca Adanaspor üst sıralara ulaşamadı.

Kartalspor

Sezonun ilk yarısında en çok konuşulan takım Kartalspor olmuştı. Kendi evinde galibiyet alamayan, gol atamayan, birçok penaltı atışından yararlanamayan bir takım izlemiştik. Bordo-beyazlılar ilk yarı boyunca sadece Diyarbakır deplasmanında galip gelebildi. Berabere biten 9 maç ise üst sıralara yükselmek için yeterli olmadı. Ergün Penbe ile yollar devre bitmeden ayrıldı. Yeni teknik direktör Engin Korukır, güvenini kaybeden oyuncuların kurulu kadroyu transferle güçlendirdi. Önder Çengel, Savaş Esen, Sezer Sezgin takıma önemli katkılar sağladı. Galatasaray'dan kiralık gelen Erhan Şentürk ve Semih Kaya ikinci yarıda formlarını bir derece yukarıya taşıdı. Kaleci Kaya, birçok maçta puan kazandıran isimlerin başında geldi. İkinci yarı, Adana'da kazanılan 3 puanla başladı. Tavşanlı maçının son dakikasında gelen ilk iç saha golü ve deplasmanda 10 kişi ile 0-0 biten Samsunspor maçı 2 puan kazandırdı. Diyarbakırspor karşısında ilk iç saha galibiyeti alındı ve takım toparlanma sürecine girdi. İlk yarının iç saha fobisi Denizlispor ve Orduspor gibi güçlü takımlardan alınan puanlarla sona erdi. Kartalspor istediği puanları topluyordu ama rakipleri de pes etmiyordu. Son haftaya kadar süren yarışta en sıkıntılı takım olarak İstanbul ekibi gözüküyordu. Deplasmanda karşılaşacağı Boluspor, Play-Off hesapları yapıyordu. Buna rağmen Erhan Şentürk'ün tek golü Kartalspor'un önümüzdeki sezon da Bank Asya 1. Lig'de oynamasını sağladı. Kâbuslarla geçen sezon, mutlu sonla bitti.

Akhisar Bld. Gençlik

Sezon başında küme düşme adayları arasında gösterilen Akhisar Belediye Gençlik, bu korkuyu son haftaya kadar yaşasa da pes etmeyen yapıısıyla futbolseverlerin takdirini kazandı. Kısıtlı kadrosu ile mücadele eden takım, birçok kritik maçta

kendinden beklenmeyecek olgunluğu gösterdi ve istediği sonuçları almasını bildi. Özellikle Hamza Hamzaoğlu'nun takımın başına geçmesinden sonra final maçlarını başarıyla oynadılar. Sezonun ilk 9 maçında galibiyet elde edemeyen takım, ilk yarıda 16 puan toplamayı başardı, ikinci yarıda bu haneye 17 puan daha ekledi. Altay'ı iki maçta da yendiler, ki bu maçlardan biri daha farklı noktalsaydı ligin kaderi çok değişik bir şekilde çizilecekti. 33. haftada Adanaspor karşısında son dakikada atılan gol, sezonun en önemli golü olarak tarihe geçti. Sonuç olarak zor geçmesi beklenen ve aslında zor da geçen sezon mutlu bitti ve bir sezon daha ligde mücadele etmeye hak kazandılar.

Güngören Belediyespor

İstanbul'un bir diğer takımı Güngören Belediyespor, ligde kalmasını zirve ekiplerinden aldığı puanlarla sağladı. İlk 6 takımın hepsinden ya bir ya da iki maçta puan kazanmasını bildi. Kısıtlı imkânlarıyla takımını ligde tutmayı başaran Metin Altınay, başarının mimarlarından oldu. Gol yollarındaki sıkıntıya rağmen (19 gol) 33 puan toplamayı başaran ekibin 3 golden fazlasını atan oyuncusu yok. Önümüzdeki sezon Kasımpaşa'nın da bu ligde mücadele edecek olmasıyla, Bank Asya 1. Lig'in üç İstanbul takımından biri olacaklar. Bordo-beyazlılar, tarihlerinde ilk defa iki sezon üst üste Bank Asya 1. Lig'de mücadele edecek.

Altay

Büyük hüsrân. Sezon boyunca alt sıralarda gezinen ama hiçbir zaman son iki sıraya girmeyen Altay, son haftada Adanaspor'a mağlup olarak Bank Asya 1. Lig'e veda etti. Bir zamanlar Süper Lig'de en çok mücadele eden takımlardan biri, Bank Asya 1. Lig'de en çok Play-Off mücadelesi veren takım

olan siyah-beyazlılar, tarihlerinde ilk kez 2. Lig'de mücadele edecek. Sezon başı transfer döneminde kadrosunu küçülten Altay, Tiago, Mesut, Onur, Musa gibi yıldızlarını bıraktı ve yerlerini dolduramadı. Bunun sıkıntısını ise son haftalarda yaşadı. İlk yarıyı 12. sırada noktالasa da ikinci yarı düşüşe geçildi. Teknik direktör değişikliğine gidildi. Coşkun Demirbakan takımın başına geldi, kötü gidişe çare olamadı. Son haftalara Mehmet Altıparmak ile girildi. İzmir'de doğrudan rakipleriyle oynadıkları maçlarda Akhisar'a yenildiler, Kartalspor ile berabere kaldılar. Bu maçlarda kaybedilen puanlar ligin son haftasına sıkıntılı girilmesine yol açtı. Geçen Mayıs'ta Play-Off'ta yendiği Adanaspor'a bu sefer 4 golle yenilen Altay, lige veda eden iki takımdan biri oldu.

Diyarbakırspor

Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nin en önemli takımlarından biri olan Diyarbakırspor, üç sezonda farklı duygular yaşadı. Önce Süper Lig'e çıkan takım, takip eden iki sezonda oynadığı liglere veda etti. Aslında uzun bir konuya özne olacak Diyarbakırspor'un bu sezonu anlatılmayacak kadar kötü geçti. Sahipsiz kalan takım, A2 kadrosuyla maçlara çıktı, bazı karşılaşmalara hiç çıkmadı. Topladığı puanlar zaten azdı ama silinen puanları da oldu. Sıkıntılı döneme rağmen genç oyuncuların mücadelesi alkış aldı.

Karadeniz'in ligdeki

ilk temsilcisi

Bank Asya 1. Lig'in nefes kesen mücadelesinde Süper Lig'e çıkış biletini cebine koyan ilk takım Samsunspor oldu. Karadeniz ekibi daha önce tam 29 sezon havasını teneffüs ettiği Süper Lig'in yabancısı değil. 1969'da ülkenin en üst ligiyle tanıştılar ve bu unvanı elde eden ilk Karadeniz takımı oldular. Mazisinde bir Balkan Kupası, iki lig üçüncülüğü ve iki de gol kralı bulunan takım, 5 sezon sonra geri döndüğü Süper Lig'de kalıcı olmayı amaçlıyor.

Koray Gürtaş

Samsun köklü futbol geleneğine sahip illerimizden biri. Kent futbolunun ilk yıllarında lokomotifliğini 1919 yılında kurulan Samsun İdman Yurdu üstlendi. Bu kulübü takiben yeni takımlar da oluştu. Bunlardan biri 1927 yılında kurulan Samsunspor. Ömrü çok uzun süreli olmayan bu kulüp kısa bir aranın ardından 1932 yılında amatör olarak tescil edildi. Ancak kulübün resmi doğum tarihi profesyonel faaliyetlere başlanan 30 Haziran 1965 olarak kabul ediliyor. 1960'lı yıllarda tüm Anadolu'yu saran yeni dalga futbol heyecanı, 19 Mayıs, Fener Gençlik, Samsunspor, Akınspor ve Samsun Galatasaray'ın birleşmesiyle kurulan Samsunspor'un oluşumunda itici güç olmuş. İlk renkleri kırmızı-beyaz. Amblemlerinde ise 19 Mayıs'ta ayak bastığı

Samsun'dan milli mücadeleyi başlatan Mustafa Kemal Atatürk'ün heykelinin resmini taşıma ayrıcalığına sahipler.

Temel Keskindemir'den Tanju Çolak'a

1966-67 sezonunda Türkiye Kupası'nda final oynayarak bu başarıyı elde eden ilk 2. Lig takımı unvanını alan kırmızı-beyazlılar, ilk kez 1968-69 sezonunda 1. Lig'e çıktı ve bu başarıyı yakalayan ilk Karadeniz ekibi olarak da tarihe geçti. 6 sezonu ülkenin en üst düzey futbol organizasyonunda geçiren Samsunspor'un bu süreçteki en iyi derecesi altıncılık oldu. Samsunspor'un bu ilk döneminin en önemli aktörü şüphesiz Temel Keskindemir'di. 1965-80 yılları arasında kırmızı-beyazlı formayı askerde olduğu süre hariç aralıksız giyen ve takımın kaptanlığını üstlenen Keskindemir, 1971 yılında Arnavutluk ile oynanan karşılaşmada A Millî Takım'da da yer alarak Samsunspor adına bu onuru yaşayan ilk isim

unvanını aldı. 1975-1985 yılları arasında 1. Lig ile 2. Lig arasında gidip gelerek geçiren Samsunspor için 1985-86 sezonu altın yılların başlangıcıydı. Fatih Uraz, Tanju Çolak, Savaş Demiral, Orhan Kapucu gibi ünlü yıldızları kadrosunda barındıran kırmızı-beyazlılar, uzun süre liderlik koltuğunda oturduğu sezonu üçüncü sırada bitirerek kulüp tarihinin en iyi derecesini elde etti. Tanju Çolak da gol kralı oldu. Hem Samsunspor hem de Tanju, ertesiz sezon da bu başarıları tekrarladı. Tanju Çolak ve Savaş Demiral'ın Galatasaray, Orhan Kapucu'nun da Malatyaspor'a transferleri güçlerini azaltsa da kırmızı-beyazlılar 1987-88 sezonunu dördüncü sırada tamamlayamadı. Türkiye Kupası'nda ise finale dek yükselen Samsunspor, şampiyonluğu Sakaryaspor'a kaptırdı. Başbakanlık Kupası'nda da Beşiktaş karşısında 2-0 öne geçmesine rağmen 3-2 kaybetmekten kurtulamadı.

Kaza felâketi

Bu görkemli sezonların ardından Samsunspor 1989'da meydana gelen büyük bir felakete sarsıldı. 20 Ocak'ta Malatyaspor deplasmanına giden takımı taşıyan otobüs Havza yakınlarında bir kamyonla çarpıştı. Antrenör Nuri Asan ile futbolculardan

Muzaffer Badaloğlu ve Mete Adanır hayatlarını kaybetti. Yaralanan Zoran Tomić de uzun bir süre komada kaldıktan sonra vefat etti. Takımın birçok oyuncusu da yaralandı. Samsunspor o sezon lige devam edemedi. Ama Türkiye Futbol Federasyonu tarafından sağlanan özel statü ile ligde kaldı. Kazadan sonra kulübün renklerine siyah da eklendi. Ertesi sezon İkinci Lig'e düşen Samsunspor bir sezon sonra yeniden 1. Lig'e döndü. Fakat yine kalıcı olamadılar ve 2. Lig'e düştüler. 1992-93 sezonunda 2. Lig şampiyonluğunu kazanarak tekrar 1. Lig'e gelen Karadeniz ekibi için 2005-2006 sezonuna kadar 1. Lig'de geçecek yeni bir dönem başladı.

Balkan Kupası şampiyonluğu

1993-94 sezonunda kulüp tarihinin en büyük başarı öykülerinden biri yazıldı. Kadrosunda Serkan Aykut, Ertuğrul Sağlam, Vural Korkmaz, Daniel Timofte gibi kaliteli kramponları bulunduran Samsunspor, Türkiye'yi Balkan Kupası'nda temsil etti. Karadeniz ekibi 1. turda Bulgaristan'ın Pirin takımını 0-0 ve 4-1'lik sonuçlarla kupanın dışına itti. Sadece dört takımın katıldığı turnuvanın finalinde ise Samsunspor, Yunanistan'dan İonnina ile karşılaştı. Deplasmandaki maçı 3-0 kazanan

kırmızı-beyazlılar, rövanştan da 2-0 galip ayrılarak şampiyonluğunu ilân etti. Bu tarihten sonra Balkan Kupası düzenlenmediğinden Samsunspor kupanın son şampiyonu olarak tarihe geçti.

Sıkıntılı yıllar

Samsunspor, Süper Lig'de aralıksız olarak geçirdiği en uzun dönem olan 1993-2006 arasında beşincilik dışında çok çarpıcı bir derece elde edemese de genellikle ligin dışı ekipleri arasında yer aldı. 1997-98 ve 1998-99 sezonlarında ülkemizi İntertoto Kupası'nda temsil etti. Serkan Aykut'un 1999-2000 sezonunda gol krallığını kazanması bu süreçte yaşanan önemli başarılarından biri oldu. Serkan Aykut ile birlikte Ertuğrul Sağlam, Tümer Metin, İlhan Mansız, Celil Sağır Samsunspor'un vitrine çıkardığı ve ardından da İstanbul takımlarında şampiyonluklar yaşayan önemli isimler olarak dikkat çekti. Kırmızı-beyazlılar 2005-2006 sezonunda ligi 17.sırada tamamlayarak 2. Lig'e düştü. Ayrılığın çok uzun sürmeyeceği düşünülüyordu ancak Karadeniz ekibi o dönemki adıyla Türk Telekom Lig A'da ilk sezonunda 10. sırada kaldı. Ertesi yıl Bank Asya 1. Lig adını alan ligde iki sezon üst üste güç bela küme düşmekten kurtulan Samsunspor, 2009-2010 sezonunda da parlak bir performans sergilemedi.

İlk yarıyı ikinci bitirdiler

Bu sezon Samsunspor yola geçen yılın ortasında takımın başına geçen Teknik Direktör Hüseyin Kalpar ile çıktı. Takımın göze çarpan oyuncularından Turgut Doğan Şahin

Ankaragücü'ne, Oktay Delibalta ise Gençlerbirliği'ne gitti. İki yıldızını başkente yollayan kırmızı-beyazlılar takımı üç Afrikalı Zenke, Agbetu ve Quartey, geçen sezonu Kasımpaşa'da geçiren ve yıllar sonra yuvaya dönen Cenk İşler, Gaziantepspor'dan Hakan Bayraktar, Ankaraspor'dan Anıl Taşdemir, Dardanelspor'dan Kemal Tokak gibi isimlerle takviye etti. Geçen sezondan kalan Turgay Gölbaşı, Murat Yıldırım, Abdülaziz Solmaz, Adem Alkaşi ve Ahmet Şahin'le birlikte ortaya yeni Samsunspor çıktı. Aslına bakılırsa sezon başlarken kırmızı-beyazlılar iddialı ekipler arasında gösteriliyordu ama son yıllardaki başarısızlıkların da etkisiyle Bank Asya 1. Lig'in büyük favorisi değildi. Sezona çok da parlak bir başlangıç yapamayan Samsunspor ilk dört haftada 1 galibiyet, 3 beraberlikle 6 puan topladı. Kırmızı-beyazlılar beşinci haftada Boluspor'a yenilerek mağlubiyetle tanıştı. İnşili çıkışlı bir grafik çizen ve bir ara Hüseyin Kalpar'ın istifasının gündeme gelmesiyle sarsılan Samsunspor, son iki haftada elde ettiği galibiyetlerle atağa kalktı ve ilk yarıyı dördüncü sırada tamamladı.

Mutlu sona 32. haftada gelindi

Ara transferde Karadeniz ekibi bir hayli hareketliydi. Cenk İşler, Savaş Esen, Jonathan Quartey, Sercan Temizyürek ve Anıl Taşdemir takımdan ayrıldı. Gençlerbirliği'nden Billy Mehmet, Denizlispor'dan İzzet Akgül, Diyarbakırspor'dan Musa Büyük ve Ufuk Bayraktar ile Manisaspor'dan Dilaver Güçlü transfer edildi. İlk iki haftayı galibiyetle

tamamlayan kırmızı-beyazlılar ikinci sıraya yükseldi. Samsunspor 22. hafta sonunda ise ilk kez liderlik koltuğuna oturdu. 23. haftayı maç yapmadan geçirerek zirveyi kaybeden kırmızı-beyazlılar, 26. haftada yeniden liderliğe yükseldi ve 32. haftada evinde Güngören Belediyespor'u yenerek mutlu sona ulaştı ve 29 sezon mücadele ettiği Süper Lig'e 7. kez geri döndü.

Zaferin mimarları

Başarı öyküsünün önemli figürlerini incelemek gerekirse... Son yıllarında

pek de parlak performanslar sergileyemeyen Teknik Direktör Hüseyin Kalpar yıllar önce Yozgatspor'la yaşadığı şampiyonluğun ardından bu kez Samsunspor'u Süper Lig'e taşıyarak deyim yerindeyse yeniden doğdu. Gaziantepspor'da sergilediği müthiş performansla A Millî Takım'a yükselen ve Fenerbahçe'ye transfer olan, sonrasında ise düşüşe geçen Hakan Bayraktar mükemmel bir sezon geçirdi. Tecrübesiyle

Samsunspor orta sahasını çekip çeviren ve kriz anlarında takımını ayakta tutmayı başaran Hakan da hocası Kalpar gibi hayata döndü. Geçen sezon Bank Asya 1. Lig'e Nijeryalı Emmenike damgasını vurmuştu. Bu sezon da başrolde bir Nijeryalı vardı. Samsunsporlu Simon Zenke attığı 16 golle krallık tacını takarken sürati ve kuvveti ile

Samsunspor'dan A Millî Takım'a Giden Oyuncular

Temel Keskindemir
Tanju Çolak
Savaş Demiral
Fatih Uraz
Kenan Yelek
Serkan Aykut
Celil Sağır
Hasan Şengün
Orhan Kapucu
Ertuğrul Sağlam
Osman Akyol
Ercan Kol
Vural Korkmaz
Sinan Yeşil

izleyenleri kendisine hayran bıraktı. 31 maçta kaleyi koruyan tecrübeli file bekçisi Ahmet Şahin zaferde büyük payı olan isimlerden biriydi. Sağ kanatta görev yapan Adem Alkaşi takımın en istikrarlı kramponlarından oldu. Geniş bir gurbetçi filosuna sahip olan Karadeniz ekibi yukarıda bahsettiğimiz Belçika kökenli Hakan Bayraktar ile birlikte Turgay Gölbaşı, Murat Yıldırım ve Dilaver Güçlü'den çok iyi verim aldı. Bu sezona kadar kariyerinde sadece iki Bank Asya 1. Lig maçı oynayan Kemal Tokak, deneyimli Kenan Yelek'ten formayı kaptıktan sonra savunmada müthiş bir grafik çizdi. Şimdiden birçok kulübün transfer listesinde yer alan 1989 doğumlu oyuncu, başarısının karşılığını Samsunspor'un şampiyonluğunun yanı sıra A2 Millî Takımı'na seçilerek aldı.

Ufukta şirketleşme var

Başarının klasik formülü "yönetim, teknik kadro, oyuncu, taraftar" bütünleşmesini gerçekleştirerek mutlu sona ulaşan Samsunspor'da şimdi yeni bir dönem başlıyor. Bu başarıda büyük katkısı olan Başkan Erkut Tutu yeni dönemde aday olmayacağını açıkladı. Kulübün hedefi şirketleşme. Bunu gerçekleştirerek ekonomik anlamda büyümeyi amaçlayan Karadeniz temsilcisinin ekonomik açıdan güçlü bir talibi de var. Spor Toto Süper Lig'de kalıcı olmayı, ardından da geçmişte yaşadıkları büyük başarıları tekrarlamayı istiyorlar. Bunu gerçekleştirmek için Türk futboluna büyük isimler kazandırdıkları altyapılarını yeniden ayağa kaldırmaya da ihtiyaçları var.

28 yıllık hasret bitti

Mersin kenti sportif açıdan tarihi bir dönem yaşıyor. Şehri ayağa kaldıran ilk olay Şubat ayında Mersin'in 2013 Akdeniz Oyunları'na ev sahipliği yapacağını açıklanması olmuştu. İkinci coşkuyu ise Mersin İdman Yurdu yaşattı. Kırmızı-lacivertliler Bank Asya 1.Lig'de sezonu zirvede tamamlayarak 28 yıl sonra Süper Lig'e döndü.

38 | TamSaha

Koray Gürtaş

86 yıllık bir geçmişe sahip olan Mersin İdman Yurdu, 1925 yılında Mersin Gençlerbirliği adıyla kuruldu. Kulüp bir dönem Çukurova İdman Yurdu ismini de aldı. Kuruluşuyla birlikte bölge futbolunun en güçlü aktörlerinden olan kırmızı-lacivertliler Mersin'deki şampiyonalarda yıllarca zirveyi kimseye kaptırmadı. Adana takımlarıyla mücadele ettiği Adana Ligi'nde de dört şampiyonluk kazandı. Mersin İdman Yurdu'nun ülke çapındaki ilk büyük başarısı 1944 yılında Ankara'da düzenlenen Türkiye Şampiyonası'ndaki üçüncülüğüydü. 1952 yılında bugün de kendilerine hizmet veren emektar Tevfik Sırrı Gür Stadı'na kavuştular. 1961-62 sezonunda Amatör Türkiye Şampiyonası'nda İzmir Karagücü ve Eskişehirspor'un ardından üçüncülüğü elde eden güney temsilcisi, ertesi yıl ise namağlup olarak şampiyonluğu kazandı. Bu dönemde Çukurova İdman Yurdu ismiyle mücadele eden Akdeniz ekibi, 1963-64 sezonunda ilk kez kurulan 2. Lig'de yer alan 13 takımdan biri oldu. İlk sezonunda beşinciliği elde eden Çukurova İdman Yurdu 1965-66

sezonunda kırmızı grubu ikinci sırada bitirerek final grubuna kaldı. Ancak burada beşinci sırada yer bulabildi.

Efsaneler Mersin'de buluştu

Ertesi sezon ise Türk futbolunun üç efsanesinin Mersin'de buluşması onları zafere taşıdı. Takımın teknik direktörlüğünü Lefter Küçükandonyadis yapıyordu. Ülkemizin yetiştirdiği en büyük yıldızlardan Kadri Aytaç ile ilerleyen yıllarda Fenerbahçe'ye transfer olan, aynı zamanda Mersin'in ilk A millî futbolcusu unvanını taşıyan Osman Arpacıoğlu artık Mersin İdman Yurdu adını alan takımın formasını giyiyordu.

Kırmızı-lacivertliler grubunu en yakın rakibi Beykoz'un 11 puan önünde lider tamamlayarak tarihinde ilk kez 1. Lig'e yükseldi. 2. Lig şampiyonluğu için diğer grubun lideri Bursaspor ile karşılaşan Akdeniz temsilcisi, o maçı da 2-0 kazandı. Bu başarı onlara bir büyük kupanın da kapısını açtı. Dönemin statüsü gereği Başbakanlık Kupası için

2. Lig şampiyonu ile Türkiye Amatör Şampiyonası'nı kazanan takım karşılaşıyordu. Ankara'daki maçta İzmir Denizgücü'nü 2-0 yenen Mersin İdman Yurdu, Başbakanlık Kupası'nı müzesine götürdü.

En iyi dereceleri dördüncülük

7 yıl sürecek ilk 1. Lig serüveninin ilk sezonu olan 1967-1968 sezonunda kırmızı-lacivertliler ligi 10. sırada bitirdi. Mersin İdman Yurdu 196-70 sezonunda ise dördüncülüğü elde ederek 1. Lig tarihindeki en iyi derecesini elde etti. 1970-71 sezonunda takımın uzun yıllardır gol yükünü üstlenen Osman Arpacıoğlu, Fenerbahçe'ye transfer oldu. 1973-74 sezonunda 2. Lig'e düşen Mersin İdman Yurdu, 1983 yılına kadar 1. Lig ile 2. Lig arasında gitti geldi. Bu dönemin en büyük başarısı 1982-83 sezonunda Türkiye Kupası'nda finale dek uzanan hikâyeydi. Mersin İdman Yurdu averajla küme düştüğü o sezonda kupada bambaşka bir grafik çizerek finalde Fenerbahçe'nin karşısına çıktı. İki maçı da kaybeden Akdeniz ekibi, rakibi aynı zamanda lig şampiyonu olduğu için Avrupa'da Türkiye'yi temsil hakkını kazandı. 2. Lig'den Avrupa kupalarına katılan ilk takım unvanını alan Mersin İdman Yurdu, 1983-84 sezonunda Kupa Galipleri Kupası'nda Bulgaristan'ın Spartak Varna takımıyla eşleşti. Kırmızı-lacivertliler 0-0 ve 0-1'lik sonuçlarla rakibine elenmekten kurtulamadı.

Uzun süren hasret

Mersin İdman Yurdu için artık uzun sürecek bir 2. Lig dönemi başlamıştı. Bu sürecin büyük bölümü bugünkü adıyla Bank Asya 1. Lig'de, diğer bölümü ise yine bugünkü ismiyle Spor Toto 2. Lig'de geçti. 2008-2009 sezonunda Bank Asya 1. Lig'e yükselerek çıkışını başlatan Mersin İdman Yurdu, geçen sezonu bu ligde 13. sırada bitirdi. Bu takımdan Kerem İnan, Fatih Şen, Fatih Egedik gibi isimlerle birlikte başarılı yabancı Joseph'i kadroda tutan, bunun yanında Musa Kuş, Erdal Güneş, Hasan Üçüncü gibi Süper Lig deneyimi bulunan oyuncular, Yunus Altun, Şehmus Özer, Hüseyin Yoğurtçu gibi Bank Asya'nın aranan futbolcuları ve Ermani, Gurbanov, Bangoura gibi yabancılarla güçlenen Mersin İdman Yurdu, teknik direktör olarak da Yüksel Yeşilova ile yola çıktı. Lige kötü bir

başlangıç yapmayan takım, ilk beş haftada 9 puan topladı. Altıncı hafta yenilgiyle tanışan Akdeniz ekibi, 8. haftadan itibaren düşüşe geçti. 11. hafta 13. sıraya kadar gerileyen Mersin İdman Yurdu, Teknik Direktörlüğe Nurullah Sağlam'ın gelişiyle çıkışa başladı ve ilk yarıyı 9. basamakta bitirdi. Ligin ilk yarısında Mersin İdman Yurdu'nu sarsacak iki önemli olay yaşandı. Bunlardan biri futbolcu Mustafa Aydın'ın nişanlısının vefatı, kendisinin de ağır yaralanmasıyla sonuçlanan trafik kazası, diğeri ise teknik direktör Yüksel Yeşilova'nın Samsunspor deplasmanında uğradığı bıçaklı saldırıydı.

Ara transfer yaradı

Kırmızı-lacivertliler ikinci yarıya çok önemli transferler yaparak başladı. Mehmet Polat, Adem Büyük, Erman Özgür, Faruk Bayar ile genç Afrikalılar Tisdell ve Nduka takıma katıldı. İlk iki maçını golsüz beraberliklerle geçen Mersin İdman Yurdu, sonrasında dört haftada aldığı galibiyetlerle zirveye yaklaştı. 29. haftada Akhisar Belediye deplasmanında alınan galibiyetle ikinciliğe yükselen güney ekibi, 33. haftada Boluspor'u yenerek yıllar sonra Süper Lig'e yükselmenin büyük sevincini yaşadı. Bu karşılaşmada geçirdiği kazaadan uzun bir süre sonra iyileşen Mustafa Aydın da tribüneydi. Son haftayı maç yapmadan geçiren Mersin İdman Yurdu, Samsunspor'un yenilmesiyle zirveye yükseldi ve şampiyonluğu kazandı. Bu, kırmızı-lacivertlilerin birincilik koltuğunda oturduğu tek hafta

olması açısından ilginç. Bir başka not ise Akdeniz ekibinin 2. Lig'de mutlu sona ulaştığı 1981-82 sezonunda da Samsunspor ile birlikte 1. Lig'e yükselmesi. 17 galibiyetle ligin en çok kazanan takımı olan Mersin İdman Yurdu, 11 golle deplasmanda en az gol yiyen takım olarak sezonu bitirdi.

Kırmızı şeytanlar yalnız bırakmadı

Başkan Ali Kahramanlı bu başarının en büyük mimarlarından biriydi. En zor zamanlarda takımı motive etmeyi bildi. Teknik Direktör Nurullah Sağlam, görevle gelişiyle takımı ayağa kaldırdı ve kalitesini gösterdi. Kaleci Kerem belki de ligin en iyi file bekçisiydi. Erman Özgür geldikten sonra kendisinden beklenen liderlik katkısını yaptı. Adem Büyük performansıyla öne çıktı. Hasan Üçüncü takımın en istikrarlı isimlerinden biri oldu. Yabancılardan Nduka ve Tisdell büyük katkı yaptı. Yani geçen yıl Kardemir Karabükspor, bu sezon Samsunspor örneklerinde olduğu gibi Afrikalılar Mersin İdman Yurdu için de Süper Lig kapısının açılmasını sağlayan motiflerdi. Güney ekibinin ateşli taraftar grubu "Kırmızı Şeytanlar" da takımlarını asla yalnız bırakmadı.

Çalışmalar başladı

Yıllar süren Süper Lig hasretini sona erdiren Mersin İdman Yurdu için şimdi geleceği düşünme zamanı. Şampiyon kadroya bakıldığında şu haliyle bile Spor Toto Süper Lig'de yabancılık çekmeyecek bir görüntüdediler. Ama bu kadar uzun bir ayrılık sonrası döndükleri ligde sürekliliği var olmak için iyi bir planlama ve stratejiye ihtiyaçları olduğunu söylemek gerek. Yabancılardan Joseph ve Nduka ile yeniden anlaşmaları kırmızı-lacivertliler için yeni transfer dönemine iyi bir başlangıç oldu. Teknik Direktör Nurullah Sağlam'ın kentte yarattığı güven duygusu da önümüzdeki süreç için Mersin İdman Yurdu'na avantaj sağlayan başka bir unsur olarak değerlendiriliyor.

Mor menekşe çiçek açtı

Mersin İdman Yurdu ve Samsunspor'un ardından Spor Toto Süper Lig'e yükselen üçüncü takım Orduspor oldu. Dört takımın yarıştığı Bank Asya 1. Lig Play-Off'unda Çaykur Rizespor'u eleyen Orduspor ile Tavşanlı Linyitspor'u saf dışı bırakan Gaziantep B.B. final oynadı. Ankara 19 Mayıs Stadı'ndaki finalde rakibini 1-0 yenen Orduspor, 26 yıl aradan sonra Süper Lig'e yükseldi.

Play-Off'lar, bütünleme sınavlarına benzer. Koskoca bir sezonun sonunda hedeflerine ulaşamayanların bir kısmı için sınıf atlayabilmenin son şansdır play-off'lar. Ve belki de koca sezon boyunca harcanan emeğin, altına girilen stresin çok daha yoğunlaştırılmış bir doz halinde damarlara şırınga edilmesidir. İşte Bank Asya 1. Lig'in 2010-2011 Play-Off'u da tıpkı bu minvalde yaşandı. 34 haftalık normal sezonun sonunda Mersin İdmanyurdu ile Samsunspor Süper Lig'e terfi ederken, son takımı belirleyecek Play-Off maçlarını oynamaya hak kazanan takımlar Gaziantep Büyükşehir Belediyespor, Çaykur Rizespor, Orduspor ve Tavşanlı Linyitspor oldu. Orduspor, attığı 47 golle bu dört takım en golcüsü olarak dikkat çekiyordu. Ancak yedikleri 29 gol de onları bu defa dört takımın en kötüsü yapıyordu. Play-Off'ta bu sezon farklı bir statü uygulandı. Geçmişte dört takım tek şehirde toplanıp lig usulü birer maç yaparken, bu defa ikili eşleşme yöntemi gidildi. Eşleşmeler, üçüncü sıradaki Gaziantepspor Büyükşehir Belediyespor ve altıncı sıradaki

Tavşanlı Linyitspor ile dördüncü sıradaki Çaykur Rizespor ve beşinci sıradaki Orduspor arasında gerçekleşti. İlk maçlar 23 Mayıs günü oynandı ve gerçekten de sürpriz sayılabilecek sonuçlar alındı. Ordu'daki 19 Eylül Stadı'nda oynanan maç ev sahibi Orduspor'un kazanması normaldi ama 4-0'lık sonuçla işin daha ilk maçta biteceğini düşünenlerin sayısı hiç de fazla değildi. Ancak Uğur Tütüneker'den görevi görmeyen Metin Diyadin yönetimindeki Orduspor, rakibini ilk yarıda Ahmet Kuru, Müslüm Yelken, İrfan Başaran ve Jovan Kostovski'nin gollerıyla 4-0 yenmeyi başarıp, 26 Mayıs'taki rövanşta da İrfan Başaran ve Ahmet Kuru'nun gollerleriyle 2-0'a getirdiler. Maçın 3-3 bitmesi ise Çaykur Rizespor'un hiç değilse evinde kaybetmek istememesi ve Orduspor'un da "nasıl olsa finaldeyim" havasına girmesinin sonucuydu. Play-Off'un diğer yanındaki eşleşmede ise gülen taraf Gaziantep Büyükşehir Belediyespor oldu. Bu eşleşmenin ilk maç sezonun sürpriz takımı

Tavşanlı Linyitspor'un sahasında, Kütahya Dumlupınar Stadı'nda oynandı. Konuk Gaziantep Büyükşehir Belediyespor, Kenan Aslanoğlu'nun iki golüyle 2-1 kazanırken, Tavşanlı Linyitspor'un tek golünü Abdi Aktaş kaydetti. Bu sezon Ziraat Türkiye Kupası'nda büyük bir başarı gösteren ve çeyrek final oynayan Gaziantep takımı, evindeki rövanş öncesi finale yakın taraftı. Tavşanlı Linyitspor kolay yutulur lokma olmadığını gösterip 72. dakikada sezonun flaş oyuncusu Mehmet Akyüz'ün attığı golle 1-0 kazansa da ev sahibi ekip deplasmanda atılan bir fazla gol sayesinde finalin yolunu tuttu. 29 Mart Pazar akşamı, finalist iki takım için de unutulmaz bir tarih olarak geçti kayıtlara. Play-off karşılaşmaları da dâhil bir sezon boyunca 36'şar maça çıkan iki takım için her şey anlamını yitirmişti, Süper Lig umutları sadece bir tek müsabakaya düğümlenmişti. Ankara 19 Mayıs Stadı'nın Orduspor taraftarlarıyla doldurulmuş tribünleri bu sezonun en coşkulu gününü yaşıyordu. Mor-beyazlı takımı rakibi karşısında avantajlı kılan sadece tribün kalabalığı değildi elbette.

Her ne kadar 26 yıldır hasret kalmış olsa da Orduspor'un Süper Lig'de 9 sezon oynamışlığı vardı ve camia olarak terfi etmeye çok daha hazır görünüyordu. O zamanki adı Türkiye 1. Ligi olan Süper Lig'de ilk kez 1975-76 sezonunda yer alan, bu ligde dördüncülük gibi önemli bir derecesi bulunan ve ülkemizi UEFA Kupası'nda da bir kez temsil eden mor-beyazlı takım, kısa tarihi boyunca Bank Asya 1. Lig'den ötesini göremeyen rakibi karşısında ciddi psikolojik üstünlüğe sahipti. Nitekim bu üstünlük maçın büyük bölümünde Orduspor'un oyun üstünlüğü şeklinde yansıdı sahaya. Rakibine pozisyon izni bile vermeyen ve ilk yarının son bölümü hariç kontrolü hep elinde tutan mor menekşeler, bir topu direktten dönen Ahmet Kuru'nun 88. dakikada attığı golle 1-0 kazandı ve Spor Toto Süper Lig'e yükselen son takım olmayı başardı. Böylelikle Trabzonspor ve Kardemir Karabükspor'la temsil edilen Süper Lig'deki Karadeniz takımlarının sayısı Samsunspor ve Orduspor'la dört yükseldi. Bakalım yeni sezon ligin yenileri için neler gösterecek?

Barcelona ambargosu

Finalde Manchester United'ı deviren Barcelona, son altı yılda üçüncü kez UEFA Şampiyonlar Ligi şampiyonu olup, organizasyona adeta ambargo koydu. En az şampiyonluk kadar anlamlı olan, "Devler Ligi" kupasının, 2.5 ay önce karaciğerinden tümör alınan Eric Abidal'in ellerinde yükselmesi idi.

İbrahim Koçyiğit

Wembley, her şeyin başladığı yeri. Johan Cruyff yönetiminde 90'ların ilk yarısına damga vuracak olan Barcelona, 1991-92 sezonunda, art arda yaşanacak dört La Liga şampiyonluğunun ilkinin getirdiği bilette Kupa 1'e gitmiş ve finale kadar uzanan yolculuğun sonunda Sampdoria ile eşleşmişti. Normal süresi golsüz biten maçın 111. dakikasında sahneye çıkan Ronald Koeman, Katalanların ilk Avrupa şampiyonluğunu müjdeledi. Cruyff'un mirasını en fazla zenginleştiren halef Pep Guardiola, 113. dakikaya kadar sahada kaldığı o finalden 19 yıl sonra, bu kez teknik direktör olarak, yenilenmiş Wembley'de Şampiyonlar Ligi şampiyonluğu yaşadı. Manchester United'ı 3-1 yenerek gelen galibiyetin ardından kupa, 2.5 ay önce kanser teşhisiyle sarılsan ve karaciğerinden tümör alınan Eric Abidal'in ellerinde yükseliyor, Barcelona'lı oyuncular birbirleri için "bir takım arkadaşından daha fazlası" olduklarını kanıtliyordu. Filmi geri saralım. Guardiola'nın ilk senesinde, mücadele ettiği tüm kulvarlarda şampiyonluk yaşayan Barcelona, geçen sezona bu başarıların getirdiği yüksek beklentilerle girmiş; La Liga'da art arda ikinci şampiyonluk gelse de Şampiyonlar Ligi'ne, daha sonra kupayı kaldırarak olan Jose Mourinho'nun Inter'ine yarı finalde elenerek veda edilmişti. Birçok kişi, o sonucu Mourinho'nun taktik zekasına ve birazcık da olsa şansa bağladığından, yeni sezonda da Devler Ligi'nin en büyük favorisi olarak Barça'yı görüyordu. Bu beklentiler içinde başladı Avrupa macerasına Barça... Kopenhag, Rubin Kazan ve Panathinaikos ile mücadele edilen D Grubu'nda 4 galibiyet ve 2 beraberlik alınarak son 16 takım arasına kalındı. Bu altı maçta rakip fileleri 14 kez havalandıran Barcelona, kendinden sonraki en golcü takım olan Kopenhag'ı ikiye katlamış, bunu yaparken de üç golle, rakiplerine en az gol sevinci yaşatan takım olmuştu. Son 32 Turu'nda rakip Arsenal'di. Barcelona'nın oyun karakterini daha mütevazı bir kadroyla sahaya sürme niyetindeki Arsene Wenger'in öğrencileri, geçen sezon olduğu gibi bu sezon da Guardiola karşısında tutunamadı. Londra'daki ilk maçta tabela 2-1'lik Arsenal üstünlüğünü gösterdiğinde, birçok kişi, "Barça'yı onlar gibi oynayarak yenemezsiniz" tezinin çürüyeceğini düşünmeye başladı. Fakat Arsenal deplasmandaki rövanşta skoru 1-1'e getirdikten hemen sonra Van Persie, Camp Nou'nun o yüksek desibelli atmosferinde hakemin düdüğünden sonra topa vurduğu gerekçesiyle ikinci sarıyı görünce, art arda iki gol bulan Barça, bu tezi doğrulama peşindeki öfkeli kalabalığın hayallerini bir başka sezona erteledi.

Sonraki rakip, Devler Ligi'nde ilk kez son 8 arasında kalan, Mircea Lucescu'nun Shakhtar Donetsk'iydi. Favori Barça, turu beklediğinden de rahat geçti. İlk maçta iç sahada gelen 5-1'lik galibiyetin ardından formaliteye dönen rövanş, yine Barça lehine, bu kez 1-0 bitti. Yarı finalde ise diğer yarı sahada Real Madrid vardı. Ezeli rakip, 18 günde oynanan dört El Clasico'nun, yüksek tansiyonda geçen son ikisinde önce deplasmanda 2-0'la geçiliyor, ardından Camp Nou'da gelen 1-1'lik beraberlik ise finali müjdeliyordu. 2009'da Roma'daki finalde iki golle boyun eğdiği Barcelona gibi, bu kez Kupa 1'deki dördüncü zaferini arayan Manchester United ise yolculuğuna Bursaspor, Valencia ve Rangers ile birlikte C Grubu'nda başlamış, 14 puanla gelen namağlup liderlik ve yenilen tek gol, "Kırmızı Şeytanlar"ın gruptan "yıldızlı pekiyi" ile mezun olmasını sağlamıştı. Son 16 Turu'nda Marsilya'yı, çeyrek finalde Chelsea'yi ve yarı finalde de Schalke'yi eleyen Sir Alex'in öğrencileri, Wembley'deki finale tıpkı Barcelona gibi dördüncü "Kupa 1" şampiyonluğu parolasıyla çıktı. Üstelik, daha önceki üçer zaferden birer tanesi, yenilenmeden önceki Wembley'de elde edilmiş, yeni stadın hangi ekibe uğurlu geleceği beklenmeye başlamıştı. Mücadeleye etkili başlayan Manchester United, ilk bölümde Barcelona'yı kendi yarı sahasından çok fazla çıkarmayınca, 2009'un rövanşının alınabileceği umudu büyüdü. Ne var ki ilk 15 dakikanın ardından oyunu dengeleyen ve ardından da alâmet-i farikası haline gelmiş akıllı pas trafiğini sahaya

yanıtmayı başaran Barcelona, 27. dakikada Pedro'nun, kariyerinin son maçına çıkan 40 yaşındaki Van Der Sar'ı mağlup etmesiyle öne geçti. Barça topla oynama yüzdesinde 70'leri zorlarken, 34'te Rooney skora denge getirip "Kırmızı Şeytanlar"ın o kadar da kolay pes etmeyeceğinin sinyalini vermeye çalıştı. Ama maç içi istatistikleri aksini söylüyordu. Topla oynayan da pozisyonlar bulan da Barcelona'ydı. 54'te ceza sahası dışından fileleri havalandıran Messi de "İstatistikler yalan söylemez" dedi. Bu sezon Devler Ligi'ndeki iki gol sayısını 12'ye yükselten Arjantinli, Ruud van Nistelrooy'un rekoruna da ortak oldu. Fişi çeken isimse, bitime 20 dakika kala sahneye çıkan David Villa'ydı. 3-1 kazanan Barcelona, son altı yılda üçüncü, toplamda ise dördüncü "Kupa 1" şampiyonluğuna ulaşıp organizasyona ambargo koydu. Mart ortasında karaciğerinden tümör alınan ve finale ilk 11'de çıkmak gibi bir mucizeyi alan atan Eric Abidal, Puyol'un jestiyle kaptanlık bandını taktı ve Şampiyonlar Ligi kupasını gökyüzüne yükseltti. Evet, Cruyff'un zamanı önce yaptığı "Guardiola bırakabilir" açıklaması Barcelona taraftarlarını üzmüştü ama kupanın Abidal'in ellerinde yükseldiği o an, herhalde Katalonya ekibine gönül veren herkes, "Takımda böyle bir kardeşlik oldukça, Marco van Basten ya da bir başkasının gelmesi, bu hikâyenin gidişatını değiştirmez" diye düşünmüştü. Hatta belki, Barcelona'nın oynadığı futbolun mükemmeliyetinin rutine dönmesinden rahatsız olanlar bile...

Çok genç yaşta Diyarbakırspor'da gösterdiği performans onu önce takım kaptanlığına, ardından da Trabzonspor gibi büyük bir camiaya taşıdı. İlk sezonunda banko oyuncu olamasa da Şenol Güneş'in aklına gelen ilk yedeklerden birisiydi. Özellikle takımın skoru tutması gereken maçlarda sonradan oyuna girerek çalışkanlığı, sert ve yıldırıncı oyunuyla takımına katkı sağladı. Trabzonspor'un yeniden yapılanmaya gitmesi muhtemel yeni sezonda, genç oyuncu orta alanın önemli alternatiflerinden biri olarak görünüyor.

Atom karınca

Türkiye'nin en büyük takımlarından birine geliyorsun. İster istemez hayatında birçok şey değişiyor. Hayata bakış açın değişiyor bir kere. Hem sosyal açıdan hem de oyunculuk anlamında bu kulüpten çok şey öğrendim.

Şenol Hocanın çok babacan bir yapısı var. Onun gibi bir hocayla çalışmak büyük bir şans ve her futbolcuya nasip olmaz. Ben de kendimi bu şanslı oyuncuların biri olarak görüyorum.

Özellikle İstanbul'daki maçlarda taraftarlarımız muhteşem. Tabii Trabzon'daki taraftarlarımız da öyle ama 10-15 dakika sonra susuyorlar, aralarındaki fark bu. Sahamızda biraz daha fazla stres ve baskı hissettiriyorlar futbolculara.

Nuri Bekar

42|TamSaha

▼Diyarbakırspor'da oynadığın dönemde, çok genç yaşta takımın kaptanlığına yükselmiş bir oyuncuydun ve Ümit Millî Takım'da da forma giyiyordun. Transfer döneminde pek çok talibin olduğunu da biliyoruz. Bu talipler arasından Trabzonspor'u tercih etmenin nedeni neydi?

▲Diyarbakırspor'da yaklaşık 8 sene oynadım. Hiçbir maçta yedek kalmadım ve bütün maçlarda üstün bir performans gösterdim. Taraftar o yörenin de insanı olduğum için ayrı bir sempati duymaya başladı bana karşı. Tabii o dönemde Ümit ve U19 Millî Takımlarında da oynadım ve taliplerim arttı. Ondan sonra Çetin Sümer Başkanım bana takım

kaptanlığını verdi. Tabii bunda Ziya Hocanın da etkisi vardı. Önceki sezon boyunca performansımın iyi olduğunu düşünüyordum. Bu da taliplerimin artmasında etkili oldu. Trabzon da örf ve adet olarak bize çok yakın bir yöre. Diyarbakır'da Trabzonlular için "Bizim deniz görmüşümüz" derler. Trabzonspor'a da her zaman ayrı bir sempati olmuştur. Dolayısıyla teklif geldiğinde hemen kabul ettim ve asla da pişman değilim.

▼Diyarbakırspor'dan ayrılışın sorunlu olmuştu. Bir sezon önce para lâfi etmeden sözleşmesini uzatan bir oyuncuydun ama ertesi sezon alacakların ödenmeyince kulübünle davalık oldun ve serbest kaldın. İnsanın doğup büyüdüğü şehrin,

kaptanlık da yaptığı takımıyla tatsız ayrılması neler hissettiriyor?

▲Ben Diyarbakır'dan vicdanım rahat olarak ayrıldım. Çünkü Diyarbakırspor'a her şeyimi verdim. Sahaya çıktığım zaman tüm enerjimi oraya yansıttım. Tabii ben de ayrılırken kulübüme para kazandırmak isterdim. Zaten bunun için sözleşmem bittiği halde bir sene uzattım. İsteseydim o zaman da serbest kalabilirdim ama bunu yapmadım. Fakat bana verilen sözlerin hiçbiri tutulmadı. Telefonlarıma bile kimse çıkmıyordu. Benim de barmakla yükümlü olduğum insanlar var. Bunları göz önünde bulundurmak zorundaydım. Kişisel haklarımı korumak adına

federasyona başvurduğum. O 1 aylık dönemde ben yine kulübü aradım ancak hiçbir zaman muhatap alınmadım. Bana verilen cevaplardan sonra ciddiye alınmadığımı düşündüm. Daha sonraki süreçte federasyona başvurup serbest kaldıktan sonra Trabzonspor'a imza attım. Medyada çıkan haberlere üzülüyor tabii insan. Olayın içyüzünü bilmeyen insanlar hakkında "Vatan haini" bile dediler. Tabii bu konuşmaları bundan çıkarı olan kişiler yapıyordu. Olayın aslını bilen kişiler böyle düşünmüyordu.

▼Trabzonspor'da da Diyarbakır'ın plaka kodu olan 21 numaralı formayı giyiyorsun. Bu, şehrine bağlılığının bir simgesi olsa gerek, değil mi?

▲Ben Bariş Atas olduysam Diyarbakır'da Bariş Atas oldum. Bunu inkâr edemem. Diyarbakır'ın gönülündeki yeri her zaman ayrıdır. Altyapıdayken A takım formasını giyeceğim günün hayalini kurardım. Ben A takıma yükseldiğimde 21 numaralı forma Burhan arkadaşımızdaydı. O Gençlerbirliği'ne transfer olunca forma boşta kaldı ve bana lâyik görüldü. Ben de 21 numaralı formanın hakkını verdiğimi düşünüyorum.

▼Trabzonspor'a gelmenin kariyerin açısından neleri değiştireceğini hayal ediyordun, geçen 1 sezonluk dönemde hayallerinin ne kadarını gerçekleştirebildin? Yani kısaca ne umdun, ne buldun?

▲Bana verilecek şans çok iyi değerlendireceğimi düşünerek buraya geldim. Tabii Trabzonspor'un oturmuş bir kadrosu var. Burada 18 kişilik kadroya girmek bile büyük başarı bence. Bugün itibariyle en büyük hedefim A Millî Takım ve bu hedef için çalışıyorum. İnşallah önümüzdeki sezon da bunu başaracağım.

▼Peki ay-yıldızlı forma altında oynamak sana neler hissettiriyor?

▲Hedeflerimin doruk noktası diyebilirim. Millî Takım'da da kalıcı olmak istiyorum. Eğer bunu başarısam Avrupa yolu da açılacak tabii ki.

▼Senin görev yaptığın bölgede sezonun neredeyse tamamında Selçuk ve Colman oynadı. Ayrıca o bölgede Ceyhan, Sezer gibi oyuncular da vardı. Trabzonspor'un orta sahasındaki bu rekabet sana nasıl yansdı?

▲Tabii Selçuk ve Colman iki sezondur birlikte oynadıkları için çok iyi anlaşıyorlardı. Ben de son sezonda onlarla beraberdim ve onlardan çok şey öğrendim. Umarım ben de Trabzonspor'da onlar gibi başarılı olurum.

▼Trabzonspor'da, Diyarbakırspor'a oranla çok daha üst düzeyde

oyuncularla birliktensin. Bu birliktelik, senin oyuncululuğuna bir şeyler kattı mı?

▲Türkiye'nin en büyük takımlarından birine geliyorsun. İster istemez hayatında birçok şey değişiyor. Hayata bakış açın değişiyor bir kere. Hem sosyal açıdan hem de oyunculuk anlamında bu kulüpten çok şey öğrendim.

▼Futbolcu açısından büyük kulüp oyuncusu olmanın getirdiği bir farklılık var mı?

▲Var tabii. Hem olumlu yanları var hem de olumsuz yanları. Olumlu yanları, göz önüdesiniz, her yerde tanınıyorsunuz. Olumsuz yanları ise göz önde olduğunuz için rahat hareket edemiyorsunuz. Gençlerin örnek aldığı bir kişi olduğunuzu düşünüyor ve attığınız her adıma çok dikkat ediyorsunuz.

▼Daha önce çalıştığın teknik adamlarla kıyasladığında Şenol Güneş hakkında neler söyleyebilirsin?

▲Şenol Hocanın çok babacan bir yapısı var. Onun gibi bir hocayla çalışmak büyük bir şans ve her futbolcuya nasip olmaz. Ben de kendimi bu şanslı oyuncuların biri olarak görüyorum.

▼Trabzonspor taraftarlarının takım üzerindeki etkisine baktığımızda deplasmanlarda başka, Avni Aker'de ise daha başka bir sonuçla karşılaşıyoruz. Takımın deplasmanlarda aldığı daha başarılı sonuçlar da bunun bir kanıtı gibi. Bu konuda neler söylersin?

▲Deplasmanda oynadığımız zaman özellikle İstanbul'daki maçlarda taraftarlarımız muhteşem. Tabii Trabzon'daki taraftarlarımız da öyle ama 10-15 dakika sonra susuyorlar, aralarındaki fark bu. Kendi sahamızda oynadığımız maçlarda biraz daha fazla stres ve baskı hissettiriyorlar futbolculara.

▼Bu sezonun unutamadığın maçı hangisiydi?

▲Bu sezon unutamadığım maç Bucaspor karşılaşmasıydı. Bucaspor beraberlik golünü attığında sahadaydım, sanki üstüme kara bulutlar çöktü. Umut abi hemen ardından galibiyet golünü atınca nasıl sevdiğimi anlatamam. Çünkü maçtan önce Umut abiye "Bu maçta gol atacaksın" demiştim.

▼Bu sezon ligde beğendiğin her

mevkiin en iyi oyuncuları kimlerdi?

▲Kalecilerden başlarsak, sakatlık geçirene kadar Onur Kıvrak, daha sonra Gaziantepspor'un kalecisi Zydrunas Karcemarskas. Sağ bekte Gökhan Gönül ile Serkan abi arasında gidip geliyorum ama Serkan abiyle hep beraber olduğum için onun tüm özelliklerini biliyorum, bu nedenle Serkan Balcı diyebilirim. Stoperlerde ise tabii ki Egemen abi ve Gaziantepsporlu Dany. Sol bek olarak İsmail Köybaşı, orta sahada Selçuk İnan ve Gustavo Colman,

çekmedim. Evde yemeklerimi annem pişiriyor, dolayısıyla damak tadı konusunda bir zorluk yapamıyorum.

▼Geleceğinle ilgili nasıl hayaller kuruyorsun? Kariyer planlamanda neler var?

▲Kariyer planlamamla ilgili önceliğim Trabzonspor'da başarılı olmak.

Bordo-mavili forma altında kendimi ispatlamak ve daha sonra Millî Takım'da oynamak istiyorum. Avrupa olursa Avrupa'ya gitmek, olmazsa Trabzonspor'da futbol hayatıma devam etmeyi amaçlıyorum.

▼Kazandığın parayla nasıl yatırımlar yapıyorsun, ailenin hayatında neleri değiştirdin?

▲Bir futbolcunun en dikkat etmesi gereken konunun bu olduğunu düşünüyorum. Şu anda futbolcu olarak iyi ücretler alıyorum. Tabiri caizse musluk akıyor ama 10 yıl sonra ne olacağını hiçbirimiz bilemiyoruz. Bu nedenle kendi adıma iyi bir yatırım yapmam gerekiyor.

▼Trabzonspor'un bu sezonki performansını nasıl değerlendiriyorsun?

▲Şampiyon olmak için çok çaba harcadık, elimizden geleni yaptık ama averajla kaybettik. Ama yine de kendimizi şampiyon gibi görüyoruz.

Büyük liglerin 'en'leri

Takvimler Haziran ayını gösterirken bir futbol sezonunu daha tarihin tozlu sayfalarına yazıp rafa kaldırıyoruz. Avrupa'nın önde gelen dört liginde inişli çıkışlı hikâyelerin yanı sıra takımını kurtaran liderler ve suyun akışını değiştiren teknik adamlar da göze çarptı. Kimileri gol rekorlarına imza atarken, kimi de liginin tarihini yeniden şekillendirdi. Nitekim yaz mevsimine girerken arkada hatırlanacak birçok hikâyeye kaldı.

Mustafa Akkaya

Her sezona başlarken tüm Avrupa'nın, hatta dünyanın önemli kısmının gözü kulağı dört ülkeye odaklanır. Futbol tarihinin başkahramanları olan İngiltere, İspanya, İtalya ve Almanya'da atılan goller, yapılan transferler, kazanılanlar ve kaybedilenler her daim bir kat daha ön planda durur. 2010-11 sezonunda Türkiye ve Hollanda'da son hafta sahibini bulan şampiyonluk kupası, Fransa'da 57 yıllık aranın ardından gelen Lille devrimi ve Portekiz'de üçleme yapan "özel" bir vârisin ortaya çıkması da elbette tabloya oldukça renk katan unsurlardı. Ne var ki dört ligin sezon boyunca yarattığı fırtına, hepsinden daha büyüktü.

Rakamlar

Avrupa'daki dört büyük ligin hem kendi içlerindeki hem de birbirleriyle olan rekabetine rakamların dilinden bakmakta fayda var. Öncelikle ligi ilk üç sırada bitiren takımların maç başına aldığı ortalama puanlara bakarsak, hiç de şaşırtıcı olmayan biçimde La Liga'yı önde görüyoruz. Barcelona,

Real Madrid ve Valencia üçlüsünün 2.27'lik maç başı puan ortalaması, İspanya'dakine en yakın lig olan 2.04'lük Bundesliga'nın oldukça üzerinde. 1.95 ile son sırada bulunan Premier Lig'de ise zirvedeki takımların diğer liglere nazaran çok daha fazla zorlandığını ifade edebiliriz. Benzer çalışmayı liglerin son üç

Liglerin Puan Karşılaştırması

	İngiltere	İspanya	İtalya	Almanya
İlk 3 takım puan ortalaması	1.95	2.27	2.00	2.04
Son 3 takım puan ortalaması	0.97	0.95	0.81	0.97
İlk ve son 3 farkı	2.00	2.40	2.48	2.10
Maç başı gol ortalaması	2.80	2.74	2.62	2.92

sırasındaki takımlara, diğer bir deyişle küme düşenlere uygularsak, bu kez Serie A'yı 0.81'lik ortalama ile son sırada görüyoruz. Tabii ki ilk etapta bu veriden İtalya'daki son üç ekibin oldukça zayıf olduğu sonucunu çıkaramayız. Zira sezon boyunca sadece 24 puan alabilen ve dört ligin en kısır takımı olan Bari, ortalama bir hayli düşüyor. Nitekim Serie A haricindeki üç ligin küme düşen takımlarının maç başına ortalama puanı ise 0.96 seviyesinde. Peki, liglerin dibini ve zirvesi

arasındaki uçurumun derinliğine bakmak adına ilk ve son üç takımın puanlarını karşılaştırsak nasıl bir sonuçla karşılaşırız? Tepedekilerin ortalama puanını küme düşenlerininkine bölüp basit bir katsayı elde ettiğimizde, birçok kişi önyargılı biçimde bu rakamın İspanya'da yüksek çıkmasını bekleyebilir. Aslında La Liga'daki 2.40'lık katsayı, orantısız güç dağılımıyla gündeme gelen bir lig adına hiç de az sayılmaz. Ne var ki İtalya'daki 2.48'lik oran, İspanya'yı geride bırakarak en derin uçurumun sahibi oluyor. Bu noktada diğerlerine nazaran rekabetin en bol lig ise, 2.00'lik puanıyla Bundesliga'nın

Premier Lig takip ederken, Ronaldo ve Messi'nin insanüstü performansı La Liga'nın 2.74'lük ortalamasını daha fazla yükseltmedi. Dört lig arasında gol sesi en az çıkan ise 2.62 ile Serie A oldu.

Kahramanlar

Futbol her ne kadar takım oyunu olarak sevilsen de onu tek başına yücelten futbolcular çoğu zaman ironik biçimde el üstünde tutulur. Zira kimileri solo gösteri yapmanın üzerine, takımının başarısında direkt rol oynayarak "olmazsa olmaz" dedirtir. Milan'ın şampiyonluk kupasıyla sonuçlanan sezonunda bu

küçük bir adım önünde duran İngiltere. Uzun vadede rekabet seviyesi birçok kişiden takdir gören Almanya, bu unvanını geride bıraktığımız sezonda İngiltere'ye kaptırması olasıdır. Ancak maç başına düşen toplam gol sayısında liderliği bırakmış değiller. Zira Bundesliga'da sezon boyunca oynanan her maçta ortalama 2.92 kez ağlar havalandı. Onu 2.80 ile

role soyunan oyuncunun Ibrahimovic'ten başka biri olmasını beklemek çok zordu. Zira İsveçli oyuncu, 2003-04 sezonundan beri oynadığı hiçbir takımla ligin zirvesinden inmedi. Bu süreçte bir kez Ajax, sonradan silinse de iki kez Juventus, üç kez Inter ve bir kez Barcelona ile o coşkuyu yaşayan Ibrahimovic, serisine Milan'la devam etmiş oldu. Mayıs ayını geride

bırakırken ligde 14 gol ve 11 asiste imza koyan oyuncu, böylece Milan'ın Serie A'da attığı toplam 65 golün önemli kısmına doğrudan etki etti. Gollerle takımını taşıyan tek Serie A oyuncusu Ibrahimovic değildi. Geçtiğimiz yaz Dünya Kupası'nda parlayan Cavani, Napoli'nin attığı 59 golün 26'sına sahip olarak iyice şıldadı. Onu sollayan tek futbolcu ise Udinese'yi tarihinde ikinci kez

çekişmeliydi. Nitekim La Liga'da 38 golle Hugo Sanchez'e ait olan "bir sezonda en çok gol atma rekoru", bu başarıyı iki basamak yukarı taşıyan Ronaldo'nun eline geçti. Onun 11 gol bulduğu son dört haftayı tek golle geçen Messi ise sezonu 31 lig golüyle tamamladı. Sadece attığı gollerle kalmayıp, varlığıyla da takımını sırtlayan oyuncuları şahit olduk. Çocukluk kulübü Borussia Dortmund'un saha içi lideri konumundaki Nuri Şahin, takımının 9 yıllık hasretini gidermesinde çok önemli rol oynadı. İkinci kaptanlığa kadar yükselen ve haftalar geçtikçe Jose Mourinho'yu daha da etkileyen Şahin, bu performansıyla rotasını Madrid'e çevirdi. Öte yandan Napoli'de Cavani'nin başı çektiği muhteşem üçlüden Hamsik ve Lavezzi de kurtulamadı. Son yıllarda Real Madrid ve Barcelona arasında iyice palazlanan rekabetin insan suretine bürünmüş hâli, bu sezon hiç olmadığı kadar

Zirvedeki temsilcilerimiz

Dört büyük ligde kariyerine devam eden Türkiye kökenli futbolcuların 2010-11 sezonunu oldukça verimli geçirdiğini söylemek güç değil. Önce Almanya Millî Takımı ile Güney Afrika'da iyice göze batan Mesut Özil, Ağustos ayında Real Madrid'in kapısından içeri girmeyi başardı. Günden güne yükselen formuyla Kaka'yı unutturan Mesut, Brezilyalı'nın sakatlığı geçtikten sonra bile onu gölgede bırakabilirdi. Mesut'un açtığı tünelden ilk geçen isimse Dortmund şehrini ayağa kaldıran Nuri Şahin oldu. İki yakın arkadaşın dünyanın en büyük kulüplerinden birinde omuz omuza mücadele edecek olması herkesi heyecanlandırırken, üçüncü temsilcimiz olarak Hamit Altıntop'un da Madrid yolunu tuttuğu haberi gecikmedi. Bayern Münih'te istediği kadar süre alamayan ve sezon boyunca sadece 14 lig maçına çıkan Hamit'in transferi, Nuri ve Mesut'un varlığıyla beklenenden çok daha verimli olmaya aday. Stoke City forması altında sezona başlayan ve Ocak

Bundesliga

Takımlar	O	G	B	M	A	Y	P	AV
1- Borussia Dortmund	34	23	6	5	67	22	75	45
2- Bayer Leverkusen	34	20	8	6	64	44	68	20
3- Bayern Münih	34	19	8	7	81	40	65	41
4- Hannover 96	34	19	3	12	49	45	60	4
5- Mainz 05	34	18	4	12	52	39	58	13
6- Nürnberg	34	13	8	13	47	45	47	2

16- Mönchengladbach	34	10	6	18	48	65	36	-17
17- Eintracht Frankfurt	34	9	7	18	31	49	34	-18
18- St. Pauli	34	8	5	21	35	68	29	-33

Gol Krallığı

Oyuncu	Takımı	Gol	Ortalama
Mario Gomez	Bayern Münih	28	0.88
Papiss Cisse	Freiburg	22	0.69
Milivoje Novakovic	Köln	17	0.61

Serie A

Takımlar	O	G	B	M	A	Y	P	AV
1- Milan	38	24	10	4	65	24	82	41
2- Inter	38	23	7	8	69	42	76	27
3- Napoli	38	21	7	10	59	39	70	20
4- Udinese	38	20	6	12	65	43	66	22
5- Lazio	38	20	6	12	55	39	66	16
6- Roma	38	18	9	11	59	52	63	7

18- Sampdoria	38	8	12	18	33	49	36	-16
19- Brescia	38	7	11	20	34	52	32	-18
20- Bari	38	5	9	24	27	56	24	-29

Gol Krallığı

Oyuncu	Takımı	Gol	Ortalama
Antonio Di Natale	Udinese	28	0.78
Edinson Cavani	Napoli	26	0.74
Samuel Eto'o	Inter	21	0.60

La Liga

Takımlar	O	G	B	M	A	Y	P	AV
1- Barcelona	38	30	6	2	95	21	96	74
2- Real Madrid	38	29	5	4	102	33	92	69
3- Valencia	38	21	8	9	64	44	71	20
4- Villarreal	38	18	8	12	54	44	62	10
5- Sevilla	38	17	7	14	62	61	58	1
6- Athletic Bilbao	38	18	4	16	59	55	58	4

18- Deportivo La Coruna	38	10	13	15	31	47	43	-16
19- Hercules	38	9	8	21	36	60	35	-24
20- Almeria	38	6	12	20	36	70	30	-34

Gol Krallığı

Oyuncu	Takımı	Gol	Ortalama
Cristiano Ronaldo	Real Madrid	40	1.18
Lionel Messi	Barcelona	31	0.94
Sergio Kun Aguero	Atletico Madrid	20	0.63

Premier Lig

Takımlar	O	G	B	M	A	Y	P	AV
1- Manchester United	38	23	11	4	78	37	80	41
2- Chelsea	38	21	8	9	69	33	71	36
3- Manchester City	38	21	8	9	60	33	71	27
4- Arsenal	38	19	11	8	72	43	68	29
5- Tottenham	38	16	14	8	55	46	62	9
6- Liverpool	38	17	7	14	59	44	58	15

18- Birmingham	38	8	15	15	37	58	39	-21
19- Blackpool	38	10	9	19	55	78	39	-23
20- West Ham	38	7	12	19	43	70	33	-27

Gol Krallığı

Oyuncu	Takımı	Gol	Ortalama
Dimitar Berbatov	Manchester United	21	0.66
Carlos Tevez	Manchester City	21	0.68
Robin van Persie	Arsenal	18	0.72

ayında Wolfsburg’a geçiş yapan Tuncay Şanlı’nın iyi bir yıl geçirdiğini söylemek zor. İngiltere’de çıktığı 14 maçta 709 dakika sahada kalan Şanlı, Wolfsburg formasını ise sadece 4 kez giyebildi. Yine de takımı ile Bundesliga’da kalmayı sezonun son maçında garantileyen Şanlı’dan daha pembe tablolar çizen temsilcilerimiz yok değildi. Nürnberg’de ortaya koydukları başarılı oyunla parmak ısırtan Mehmet Ekici ve İlkay Gündoğan’ın basamak atlaması çok gecikmedi. İki Türkiye Millî Takımı’na yükselip sezon sonunda Werder Bremen’e imza atarken, ikincisi de Nuri Şahin’in veliahdı olarak Borussia Dortmund’a transfer oldu ve Almanya Millî Takımı’na göz kırptı.

2010-11 sezonunda en önemli çıkış yapan oyuncularımızdan biri de Mehmet Topal’dı. Geçtiğimiz yaz 5.5 milyon euroluk bedel karşılığında Valencia’ya giden Topal, 23’ü ligde olmak üzere 30 kez sahaya çıkarak burada da kısa sürede kendini kabul ettirmeyi başardı. Belçika Ligi’nde Standard Liege kalesini koruyan Sinan Bolat ise lig şampiyonluğu şansını play-off’larda kıl payı kaçırdı. Yine de sezon boyunca gösterdiği performans, Bolat’ın Millî Takım kampına dâhil olmasına yetti. Son olarak Chelsea’nin rezerv takımında forma giyen Gökhan Töre de Londra’daki çıraklık dönemini sürdürürken Guus Hiddink’in gözünden kaçmadı ve Millî Takım’ın Belçika maçı kadrosunda kendine yer bulmayı başardı.

Kulübedeki güç

Bir teknik direktörün takımının başarısına olan katkısı, yeri geldikçe tartışılabilir. Onun yanında taraftar, yönetim hamleleri ve lider oyuncuların varlığı da kulübü yukarı taşıyabilir ama bazı teknik direktörler vardır ki etkileri su götürmez. Geride bıraktığımız sezonda da birer maestro edasıyla ağızlara bir parmak bal çalan teknik direktörler gördük. Özellikle İngiltere’de birçok taraftar, Ian Holloway’in sempatikliği ve yarattığı akıcı taktik sayesinde ikinci

takımı olarak Blackpool’u destekledi. Sezona zaten Premier Lig şartlarında devede kulak misali bir bütçeyle giren sahil takımı, oynadığı futbolla izleyenleri mest etse de son maçında Championship’e dönmekten kurtulamadı. Bu karşılaşmada mağlup olduğu meslektaşı ise o günden bir hafta evvel Manchester United’ı 19. şampiyonluğuna taşıyan Sir Alex Ferguson’du. Böylece İngiltere’de bu dalda takımını zirveye yerleştiren Ferguson, aynı rekoru Avrupa’da da ele geçirmek için kolları sıvadı. Ayrıca Tottenham’ı Şampiyonlar Ligi’nde çeyrek finale kadar götüren Harry Redknapp’ı da alkışlamadan olmaz. Sezonu istediği yerde kapatmasa da Devler Ligi’ne kattığı renk, Redknapp’ı sezonun unutulmazları arasına sokmaya yetiyor.

40 yaşındaki Josep Guardiola, Barcelona’da Cruyff ile doğan ve Rijkaard’la pekişen müthiş bir kültür devralmış olabilir. Ama o, kendisinin de yaşayarak aşına olduğu bu gelişimi daha da mükemmel hâle getirmeyi çok iyi biliyor. Eline geçen bu miras güçlü olduğu kadar taşınması zor bir hazine. Ancak Guardiola takımını üçüncü kez La Liga zirvesine oturtmayı başardı. Üstelik Camp Nou’da Real Madrid’e karşı aldığı 5-0’lık ezici galibiyet, belki de tüm dünyada sezonun en akılda kalıcı 90 dakikasıydı. Massimiliano Allegri, güçlü ve dengeli kadrosu sayesinde Milan’a 7 yıl aradan sonra Scudetto’yu getirdi. Yine de bu durum, elindeki kısıtlı malzemeyi en az onun kadar iyi kullanan iki teknik adamın gölgesinde kalıyor. Bu sezon İtalya’da Roma, Juventus ve Lazio gibi kulüplerin Şampiyonlar Ligi’ne kalamaması, Napoli ve Udinese teknik direktörleri Walter Mazzarri ve Francesco Guidolin’in sayesinde gerçekleşti. İki liderin bir başka ortak özelliği, takımdaki gelişime açık futbolcuların potansiyelini en üst seviyeye taşıyabilmeleri. Mazzarri, Napoli’de Cavani’yi altın gibi parlatırken, Guidolin de Alexis Sanchez’i bir sezonda transfer piyasasının en heyecan verici oyuncularından biri

haline getirdi. Borussia Dortmund’u Bundesliga’nın doruğuna çıkaran temel olgu, çoğunlukla kendi imkânlarıyla yetiştirdiği oyunculardan dengeli bir takım kurmasıydı. Böyle bir

ekibin başına da Jürgen Klopp gibi enerjik bir teknik adam cuk oturdu. Oyuncularıyla yakın arkadaş olabildiği gibi otorite sağlamakta da sıkıntı çekmeyen Klopp, genç kadrosuyla olan iletişimini oldukça etkin seviyede tutarak takım olarak yaptıkları işten maksimum zevk almalarını sağladı. Onun 3 sezon önce Mainz’da boşaltmış olduğu koltukta bugün oturan Thomas Tuchel ise Klopp’a benzer bir yol izleyerek mütevazı ekibini Avrupa Ligi’ne taşımayı başardı.

Düşenler ve kalkanlar

Neredeyse her sezona önemli başarılar hedefleyerek girip beklentisinin altında kalan kulüpler olmasa olmaz. Ne var ki hiçbir sezon, 2010-11 kadar büyük ve ses getiren iniş-çıkış hikâyelerine şahit olmamıştı. Bu hayal kırıklıklarından ilk ortaya çıkan ve belki de en büyüğü Liverpool oldu. Kırmızılar son yıllarda çoğu kez sezona şampiyonluk hayalleriyle girmekten uzaktı. Yine de Rafael Benitez’in ardından takımın başına önceki sezon Fulham’a basamak atılan Roy Hodgson getirilmişti. Ancak haftalar geçtikçe küme düşme potasının etrafında dolaşan Liverpool, Ocak ayında en fazla orta sıralarda kendine yer bulur olmuştu. Hâl böyle olunca taraftara 21 yıl önceki son şampiyonluğu yaşatan Kenny Dalglish, kurtarıcı rolüyle tekrar kulübeye geçti. Nitekim sezonu 6. sırada tamamlayan Liverpool için çok daha önemli olan unsur, “King Kenny”nin kısa sürede tüm şehre yaydığı umuttan başka bir şey değildi. Son yıllarda Bundesliga’ya hâkim olan yükselişin temel sebeplerinden biri olarak, takımların güç seviyesinin birbirine gayet yakın olması gösterilir. Hiçbir maçın veya sezonun galibi kolayca belli olmadığı gibi, zirveye oynayacak takımların da işi her an tersine dönebilir. Bu sezonu 12 ve 15. sıralar arasında tamamlayan dört takımın yakın zaman şampiyonları olması da bunun en güzel kanıtı aslında. İşte bu şartlar altında lige başlayan Mainz, kısa sürede herkesin ağzını açık bıraktı. 9 hafta sonunda toplanan 24 puan takımı liderlik koltuğuna oturtuyordu. Öte yandan yönetim, galibiyet primleri için belirlediği sezonluk bütçenin yarısını o hafta itibarıyla geçmişti bile! Yine de Mainz’ın olağanüstü enerjisi yavaşça azaldı ve takım sezonu 5. sırada tamamladı. Schalke ise ligde onlar kadar şanslı değildi. Raul,

Metzelder ve Huntelaar transferlerinin yanı sıra Felix Magath gibi pragmatik bir teknik adama sahip olmak umut verici olsa da, sezon boyunca küme düşme potasının hemen üstlerinde yer aldı Schalke. Ne var ki takım Şampiyonlar Ligi’nde yoluna devam etmeyi başardı. Hatta Magath’ın yerine geçen Ralf Rangnick ekibine iki tur daha atlatarak yarı finale çıktı ve Schalke’nin bu sezonki en beyaz sayfasına imzasını attı. Deportivo La Coruna, 2000’li yılların başındaki zirveye oynayan performansından uzun süredir çok uzaktı. Son zamanlarda La Liga’nın orta karar takımlarından biri haline gelen takımın küme düşme ihtimali yine de pek yakın görünmüyordu. Sezona kötü başlayan Deportivo bir süre son üç takım arasında yer alsa da 10. hafta itibarıyla bu bölgeden uzaklaştı. Ateş çemberinden 35. haftaya dek kaçan Deportivo’nun tekrar düşme potasına girişi, dramatik biçimde son haftaya kaldı ve “El Turco” kendi taraftarı önünde ikinci lige yüzünü döndü. Çizme’de ise benzer bir hikâye, sezon ortasında Pazzini’yi Inter’e satarak büyük güç kaybeden ve Serie B’nin yolunu tutan Sampdoria’dan geldi. Böylece sezon başlarında Şampiyonlar Ligi ön elemelerine katılan ve Avrupa Ligi’nde mücadele eden ekibin beklentileri ve elde ettikleri arasında tam bir uçurum doğmuş oldu. Yine birçok duyguyu aynı potada eriten 9 aylık bir maratonu geride bıraktık. İngiltere’de lig tarihine bir kilometre taşı daha eklenirken, Almanya’da Dortmund’un parmak ısırtan taraftarı şampiyonluk hasretine el salladı. İtalya’da sınırlarını zorlayan iki teknik adam zirve yarışına canlılık katarken, büyük liglerin hiçbiri kendi kahramanlarını yaratmaktan geri kalmadı. Sezona hayal kırıklığıyla başlayanlar kadar, boyunu aşan engelleri geride bırakıp izleyeni haftalarca heyecanlandıran takımlara da şahit olduk. Sonuç olarak dört dev ligin arkada bıraktığı bu bol sürprizli sezon, futbolseverlere yaşattığı birçok anı sayesinde geri dönüp bakmaya değer.

Bank Asya'nın üç yenisi

Yeni ismi ve formatıyla 2010-2011 sezonuna yepyeni bir solukla giren Spor Toto 2. Lig'de yılın kazananları Göztepe, Elazığspor ve Sakaryaspor oldu. Yakın geçmişte Süper Lig'de de mücadele ettikten sonra büyük düşüş içine giren bu üç takım, elde ettikleri bu zaferle yeniden eski günlerine dönüşün ilk sinyallerini verdi.

Aydın Güvenir

Geçtiğimiz sezonların aksine yeni bir formatla 2010-2011 sezonuna merhaba demişti 2. Lig. Süper Lig'in de isim sponsoru olan Spor Toto, 3. Lig'e olduğu gibi bu lige de isim sponsoru olmuş ve ligin adı Spor Toto 2. Lig olarak değişmişti. Öte yandan ligin statüsünde de köklü değişiklikler gidilmişti. Bu değişiklikler çerçevesinde önceden Eleme Grubu, Klasman Grubu, Yükselme Grubu ve Play-Off'lar şeklinde düzenlenen 2. Lig, 2010-2011 sezonundan itibaren 18 takımdan oluşan iki ayrı grup şeklinde oynamaya başlandı. Bu grupların en büyük özelliği ise artık önceki sezonlarda olduğu gibi birbirine yakın bölgeledeki takımlardan oluşmamasıydı. Yani iki grup da tüm Türkiye'yi kapsayacak şekilde ele alınmış, bu şekilde bölgesel grup formatı tarihe karışmıştı. Bu çift devreli lig usulüne göre oynanan 18 takımlı gruplardan birinin adı Beyaz, diğerinininki de Kırmızı olarak belirlenmişti. İşte bu yepyeni statüsü ve ismiyle 2010-2011 sezonuna başlayan Spor Toto 2. Lig'de sezon sonunda Beyaz Grup'un birincisi Göztepe ile Kırmızı Grup'u lider bitiren Elazığspor Bank Asya 1. Lig'e direkt çıkmayı başardı. Bank Asya 1. Lig biletini alacak son takımı ise Play-Off'lar belirledi. Yeni statü gereği her iki grubu 2 ile 5. sıralar arasında tamamlayan 8 takım, Mardan Antalyaspor Stadi'nda tek maçlı eleme usulüyle mücadele etti ve bu maçların sonunda Kırmızı Grup dördüncüsü Sakaryaspor 2011-2012 sezonunda Bank Asya 1. Lig'de mücadele etmeye hak kazandı. Şimdi gelin Bank Asya 1. Lig'in bu üç yeni takımının hikâyelerine bir göz atalım.

Göztepe bir efsane...

Avrupa kupalarında yarı final oynayan ilk Türk takımıdır Göztepe. 1968-69 sezonunda Avrupa Fuar Şehirleri Kupası'nda son 4'e kalmayı başarmış, ancak bu turda Macar ekibi Ujpest'e elenmekten kurtulamamıştı. Özellikle 60'lı yılların sonlarında Atletico Madrid, Marsilya gibi Avrupa'nın önde gelen kulüplerini elemek, üst üste iki kez Türkiye Kupası'nı müzesine götürmek ve ligi ilk 4 sırada bitirmek gibi de önemli başarıları vardı. Ancak yakın geçmiş, bu başarıların aksine tam bir kâbusa dönüşmüştü İzmir'in sarı-kırmızılı ekibi için. 2002-2003 sezonu sonunda 1. Lig'e veda ettikten

sonra inanılmaz bir düşüşe girmiş ve 2006-2007 sezonunun sonunda kendini amatör ligde buluvermişti. Şaka değil, bu tarihi çınar 5 sezonda tam 4 lig gerileyip profesyonel liglerde oynama şansını yitirmişti. Tarihinin en kötü günlerini yaşayan sarı-kırmızılı ekip, bundan sonra 3. Lig'de mücadele eden Aliğa Belediyespor'la yaptığı anlaşma sonrası kulübün isim, renk ve logosunun Göztepe olarak değiştirilmesi ve TFF Hukuk Kurulu'nun da bu değişikliğe onay vermesi sonucunda 2008-2009 yılında 3. Lig'e geri yükseldi. Bu değişim Göztepe'ye ilaç gibi geldi adeta. 3. Lig'e çıktıkları sezon sonu 2. Lig'e, bu sezon sonu da Bank Asya 1. Lig'e geri dönmeyi başardılar. Yani 3 sezonda tam 3 lig yükselmeyi başararak düşüşü bir anda çıkışa çevirdiler. Bu sezona baktığımızda İzmir ekibinin çok rahat bir şekilde yeniden Bank Asya 1. Lig'e merhaba dediğini görüyoruz. Geçtiğimiz sezon Bucaspor'un tarihinde ilk kez Süper Lig'e çıkmasını sağlayan Özcan Kızıltan önderliğinde sezonun giriş yapan Göztepe, 74 puanla ve en yakın rakibi Bandırmaspor'a 7 puan fark atarak seneyi Beyaz Grup birincisi olarak noktaladı. Bunun yanı sıra 70 golle hem kendi grubunun hem de Spor Toto 2. Lig'in açık ara en golcü takımı unvanına da sahip oldu. Üstelik kendi evinde hiç maç kaybetmeden. Sarı-kırmızılı ekipte Tayfun Özkan 16 golle takımın en golcü oyuncusu olurken, Beşiktaş'ın altyapısından yetişmiş İlhan Şahin 13,

ezeli rakip Karşıyaka'nın altyapısından yetişmiş Türker Demirhan ise 12 golle ligin en golcü kulübüne destek verdi. Böylelikle İzmir'in bu güzide takımını futbolseverler gelecek sezon Bank Asya 1. Lig'de izleme şansı yakaladı.

Elazığspor eski tanıdık

Hatırlanacağı üzere Elazığspor 2001-2002 sezonu sonunda tarihinde ilk kez Süper Lig'de oynamaya hak kazanmış, ancak bu ligdeki 2 senelik deneyiminden sonra 2003-2004 sezonunda yeniden 1. Lig'e geri dönmüştü. Bordo-beyazlı ekip bu tarihten 4 sene sonra da 2. Lig'in yolunu tutmaktan kurtulamamıştı. Yani onlar da Göztepe kadar olmasa da kısa süre içinde kendilerini bir anda alt liglerde buluvermişlerdi. 2010-2011 sezonuna 90'lı yıllarda Trabzonspor'da ve A Millî Takım'ın savunmasında başarıyla görev yapan Osman Özköylü yönetiminde başlamışlardı. İlk yarıda Konya Torku Şekerspor'la müthiş bir zirve yarışına girdikten sonra 16. hafta sonunda yeşil-beyazlı ekipten liderliği devraldılar ve sezon sonuna kadar hep zirvede kaldılar. İkinci yarımın başında Konya ekibine karşı açtıkları puan farkı, son haftalara doğru kapansa da Kırmızı Grup'u birinci sırada tamamlayıp Bank Asya 1. Lig'e üç sezon sonra geri dönmeyi başardılar. 12 gollü Gökso Türkdoğan ile 10 gollü Arif Şahin takımın en golcü oyuncular olurken, yedikleri 24 golle de hem

Kırmızı Grup'un hem de Spor Toto 2. Lig'in en az gol yiyen takımı oldular.

Sakaryaspor zoru başardı

Bu sezon Bank Asya 1. Lig'e yükselen takımlardan sezon hikâyesi en ilginç olanı Sakaryaspor belki de. Mardan Antalyaspor Stadi'nda oynanan Play-Off maçları sonucunda bu lige yükselen son ekip olan Sakaryaspor, sezona Murat Bölükbaşı önderliğinde başlamıştı. 2006-2007'de Süper Lig'e veda ettikten sonra, Bank Asya 1. Lig'de de tutunamamışlar ve iki sezon önce 2. Lig'e düşmüşlerdi. Sezon içinde Murat Bölükbaşı ile yollarını ayıran Tatangalar, futbolculuk döneminde Sakaryaspor'da forma giymiş, antrenörlük hayatına da yeşil-siyahlı takımda başlamış olan Şaban Yıldırım'la sözleşme imzalamışlar. Borçlarından dolayı transfer yasağı olan kulüp, bu durumdan dolayı sezon içinde oldukça zor günler geçirdi. Ancak tüm bu sıkıntılara rağmen Kırmızı Grup'u 4. olarak tamamlayıp Play-Off'lara kalmayı başardılar. Beyaz ve Kırmızı Grup'u 2 ile 5. sıralar arasında bitiren 8 takımın katıldığı ve Mardan Antalyaspor Stadi'nda oynanan Spor Toto 2. Lig Play-Off'larında

kura sonucu ilk maçlarını Konya Torku Şekerspor ile oynadılar. Konya ekibi, Kırmızı Grup'ta normal sezonda Tatangaları iki maçta da mağlup etmiş, ligi de rakibinin 13 puan üstünde ikinci olarak bitirmişti. Bu açılardan bakılınca yeşil-beyazlı ekip maçın favorisi görünüyordu. Nitekim Galatasaray'ın altyapısından tanıdığımız Cafercan Aksu'nun muhteşem frikik golüyle de öne geçtiler. Ancak müsabakanın sonunda gülen taraf 3-1'lik skorla Sakaryaspor oldu. Yeşil-siyahlıların yarı finaldeki rakibi Beyaz Grup ikincisi Bugsaşspor'du. Ankara ekibi de farklı grupta olmasına rağmen ligi Sakaryaspor'un 12 puan önünde bitirmişti. Normal süre ve uzatmaların 1-1 bittiği maçta, Bugsaşspor'un kaptanı Ömer Cuğ'un direğe nişanladığı penaltı skoru belirledi ve Tatangalar adını finale yazdırdı. Bank Asya 1. Lig'in son biletinin sahibi Bandırmaspor-Sakaryaspor maçından sonra belli olacaktı artık. Kısa bir süre önce amatör kümede mücadele eden Bandırmaspor, son yıllarda müthiş bir çıkış yakalamış ve Spor Toto 2. Lig'e kadar yükselmişti. Şimdi ise Bank Asya 1. Lig avuçlarının içindeydi adeta. Beyaz Grup'u da 67 puanla ikinci olarak bitirmişlerdi. Yani farklı grupta olmalarına rağmen yine Sakaryaspor'a çok net bir puan farkı atmışlardı. Ancak Tatangalar maça çok hızlı başladılar

Bu sezon Spor Toto 2. Lig'de, yakın geçmişte Süper Lig'de mücadele eden takımlar Bank Asya 1. Lig vizesi alırken, yine önceki senelerde Süper Lig deneyimi yaşamış birçok takım da Spor Toto 3. Lig'e düşmekten kurtulamadı. 6 takımın Spor Toto 2. Lig'e veda ettiği sezonda 2004-2005'te Süper Lig'de tutunamayıp hızlı bir düşüş içine giren Akçaabat Sebatspor, 2008-2009'da Süper Lig'e veda ettikten sonra her sezon bir küme gerilemekten kurtulamayan Hacettepe, en son 1998-1999 sezonunda Süper Lig'de boy gösteren Dardanelspor, Spor Toto 3. Lig'in yolunu tuttu. Son senelerde oldukça sarı-sıntlı düşüşler yaşayan bu üç takımın yanı sıra Gebzespor ve Belediye Vanspor da bir alt lige düşerken, 29 yıl sonra Mersin İdman Yurdu'nun Süper Lig'de görececek olan Mersin halkı, Tarsus İdman Yurdu'nun Spor Toto 3. Lig'e düşmesiyle de sevinç ve hüznü bir arada yaşadılar.

Spor Toto 2. Lig'e Yükselen Takımlar

- Tepecikspor
- Kırklarelispor
- Gaziosmanpaşa
- Ünyeşpor
- Altınordu
- Denizli Belediyespor

BAL'a Düşen Takımlar

- Kırşehirspor
- 72 Batmanspor
- Malatyaşpor
- Beykozspor 1908 A.Ş.
- Ispartaspor
- Erzurumspor
- Torbalıspor
- Yalovaspor
- Zeytinburnuspor

Spor-Toto 3. Lig'e Yükselen Takımlar

- Kırşehirspor
- Erzurum B.B.
- Erganişpor
- Beşikdüzüspor
- Çarşambaşpor
- Elazığ Belediyespor
- Manavgat Evrensekispor
- Kilimli Belediyespor
- Aydınspor 1923
- Yeni Sandıklı Belediyespor
- Maltepespor
- Ümraniyespor
- Küçükçekmeceşpor

Porto'ya en büyük ödül

Hayal kırıklığı dolu bir sezonun ardından geri dönüşün böylesini ancak Porto gibi bir kulüp yaşayabilirdi. Yedi sezonun ardından ilk kez Şampiyonlar Ligi'nde mücadele edemeyen Portekiz temsilcisi, Dublin'de oynanan final maçında ülkedaşı Braga'yı tek golle geçerek 2003 yılından sonra bir kez daha Avrupa'nın iki numaralı kupasını müzesine götürdü.

Mustafa Taha

Portekiz'in kuzeybatısında yer alan 177 bin nüfuslu küçük bir şehrin sezon boyunca Avrupa futbol basınında bu kadar fazla yer bulabileceğini kim bilebilirdi ki? Braga'dan, Portekiz Ligi'nin mütevazı kulüplerinin birinden bahsediyoruz. En büyük başarısını geçen sezon Porto ve Sporting gibi ülkenin önde gelen kulüplerini geride bırakıp Benfica'nın ardından ligi ikinci sırada tamamlayarak elde eden Braga'nın kendisinden bekleneni aşması herkes için sürpriz oldu.

Sezon onlar için zorlu başlamıştı. Önce Celtic'i, ardından da son yıllarda İspanya futbolu denince akla ilk gelen ekiplerden birini, Sevilla'yı eleyerek Şampiyonlar Ligi'ne tarihlerinde ilk kez kalmayı başardılar. Fakat daha sonra görülecekti ki bu, onlar için ilklerin sezonuydu. Shakhtar Donetsk, Arsenal ve Partizan'ın bulunduğu grupta aldıkları 3 galibiyet ve topladıkları 9 puanla üçüncü olarak Avrupa Ligi'ne son 32 turundan katılmaya hak kazandılar. Son 32 turunda kupanın sürprizi Lech Poznan'ı, son 16'da kötü bir sezon geçiren ve Dublin'deki finalde kupayı kaldırarak taraftarlarını sevindirmeyi hedefleyen Liverpool'u elemeyi başardılar. Çeyrek finale geldiğinde ise rakip, bir önceki turda kupanın favorilerinden Manchester City'yi eleyen Dinamo Kiev'di. Portekiz temsilcisinin durmaya niyeti yoktu. Ukrayna'da elde edilen gollü beraberlik, iki yıldır takımı çalıştıran genç teknik adam Domingos Paciencia'nın öğrencilerinin yarı final vizesi alması için yeterliydi. Finale bir adım kala rakip çok daha zorluymuştu. Braga'nın finale çıkabilmesi için 56 yıldır Lizbon'da yenemediği Benfica'yı geçmesi gerekiyordu.

Tarihinde çok sayıda Avrupa kupası yarı finali oynayan Benfica'nın turu geçmesi ve finale yükselmesi pek çok kişi için sürpriz olmayacaktı. Fakat Braga'nın "rüya gibi" geçen hikâyeyi sonlandırmaya niyeti yoktu. Şansının da yaver gitmesiyle ilk maçta 2-1 yenildiği Benfica'yı rövanşta tek golle geçerek Dublin vizesini almayı başarmıştı ufak şehrin oynadığı futbolla herkesin takdirini toplayan büyük takımı. Evet, sezon başında

kimsenin aklından geçmeyen bir takım, Braga, UEFA Avrupa Ligi'nde finale kalmayı başarmıştı.

Villas-Boas'ın büyüüsü

Porto için hayal kırıklığı dolu bir sezon geride kalmıştı. Şampiyonluk ezeli rakip Benfica'ya kaptırılmakla kalmamış, lig üçüncülüğü Şampiyonlar Ligi vizesinin alınmasına engel olmuştu.

4.5 sezondur takımın başında olan Jesualdo Ferreira görevi bırakmış, Başkan Pinto da Costa 9 yıl önce olduğu gibi beklenmeyen bir karar alıp takımı daha önce hiç A takım çalıştırıcılığı tecrübesi olmayan, 32 yaşındaki Andre Villas-Boas'a emanet etmişti. Villas-Boas, Bobby Robson'ın yanında henüz 17 yaşında başladığı teknik adamlığa, Jose Mourinho'nun yanında devam etmiş ve nihayetinde çok değerli bir takımın teknik patronluğuna getirilmişti. Genç teknik adam geçen sezonki kadronun üzerinde fazla oynamadı, sadece Sporting'den Joao Moutinho ve Velez Sarsfield'dan Nicolas Otamendi'yi transfer etti. Takımın tek önemli güç kaybı Liverpool'a giden Raul Meireles'ti.

Harika bir sezon

Porto hem ligde hem de Avrupa Ligi'nde sezona iyi bir başlangıç yaptı. Ön eleme turunda Belçika temsilcisi Genk'i her iki maçta da farklı yenen Porto, Beşiktaş, Rapid Wien ve CSKA Sofya'da oluşan gruptan beş galibiyet ve bir beraberlikle namağlup çıktı. Son 32 turunda, Braga'nın Şampiyonlar Ligi ön eleme turunda elediği Sevilla ile eşleşti. Deplasmanda alınan 2-1'lik galibiyet, Dragao'daki 1-0'lık mağlubiyete karşın son 16 takım arasında

kalınmasını sağladı. Son 16 turunda Rusların güçlü temsilcisi CSKA Moskova ile eşleşti Portekiz temsilcisi. Her iki maçı da kazanan Porto, çeyrek finalde yine bir Moskova takımı, Spartak'la karşılaştı. Rus ekibine iki maçta toplam 10 gol atan Villas-Boas'ın takımı, kupanın da en fazla gol atan ekibi unvanını kazandı bu turla beraber. Porto'yu, "Son 32" turunda olduğu gibi yarı finalde de bir İber Yarımadası temsilcisi beklemekteydi. Kupanın iddialı ekiplerinden Villarreal ile karşılaşan mavi-beyazlılar, ilk maçta aldıkları 5-1'lik galibiyetle gittikleri rövanş maçından 3-2'lik yenilgiyle Dublin biletini almayı ve 8 yıl sonra Kupa 2'de yine finale yükselmeyi başardı.

Dublin'de 22. kupa

Sezon başlarken bir İngiltere kulübünün Dublin'de final oynayabileceğini düşünenlerin, en azından aklından geçirenlerin sayısı hiç de az değildi. Lâkin beklenmeyen oldu ve iki İber Yarımada, iki aynı ülkeden ekip Dublin Arena'da sahaya çıktı. İrlanda Cumhuriyeti'nin başkenti, Kraliçe II. Elizabeth'in ziyaretinin heyecanının yanı sıra Avrupa'nın kulüpler düzeyindeki en önemli ikinci kupasının finaline de ev sahipliğini yapıyordu aynı

günlerde. Final maçında Porto atak başlasa da Braga beklenenden daha iyi bir oyun ortaya koydu ve sezonun fırtına gibi esen takımına kolay lokma olmayacağını gösterdi. Maçın ilk yarısında pozisyonları yakalayan Braga olsa da kronometre 44. dakikayı gösterdiğinde Gurain'in ortasına kafayı vuran Falcao, Porto'yu 1-0 öne geçirdi. İkinci yarının hemen başında Mossoroo, Porto defansının hatasında kaleci Helton'la karşı karşıya kalsa da pozisyonu değerlendiremedi ve Braga'nın beraberliği yakalaması yolundaki en önemli şansını harcadı. Karşılaşmanın geri kalanında rakibine pozisyon imkânı vermeyen Porto, 90 dakikanın sonunda tarihinde ikinci kez Avrupa'nın iki numaralı kupasının sahibi oldu. Braga için ise rüya, geçen sezondaki gibi kupasız sona erdi. Porto, UEFA Avrupa Ligi Kupası'nı müzesine götürmekle kalmayıp, rekorlara da imza attı. Andre Villas-Boas, bir Avrupa kupası kazanan en genç teknik adam, kupa boyunca 17 gol atan Kolombiyalı forvet Falcao da UEFA Kupası/Avrupa Ligi tarihinde bir sezonda en fazla gol kaydeden futbolcu unvanının sahibi oldu. Porto ise kaldırdığı 22. kupa ile bu yüzyılda en fazla şampiyonluk kazanan futbol kulübü payesini aldı.

Eski Wembley’de beş final

Bir Şampiyonlar Ligi finalini daha geride bırakırken, futbol tarihinin kadim durağı Wembley’in büyüğü atmosferi gönüllere tekrar taht kurdu. 2002’de yıkılan ve beş yılda yepyeni bir görünüm alan stat, eski haliyle bu turnuvada beş kez kupayı sahibiyle buluşturdu. Beş finalde de zafer ve hüznü bir arada sahneye Wembley’in Şampiyon Kulüpler Kupası macerası tam bir zaman tüneli gibi.

Mustafa Akkaya

1923 yılında dönemin en görkemli spor merkezi olarak göz kamaştırıcı biçimde açıldı Wembley. Öyle ki, statta oynanan ilk maçlarda kapasite zorlanarak her seferinde 100 binden fazla meraklı seyirci tribündeki yerini aldı. Zamanla futbol dışı aktivitelere de yer veren Wembley 1948’de Londra Olimpiyatı, 1963’te Muhammed Ali ve Henry Cooper arasındaki boks maçı ve 2007’de Live Earth konserine ev sahipliği yaptı. 1953’te İngiltere’nin Macaristan’a 6-3 yenilmesiyle bir devrime şahit olan Wembley, 1966 Dünya Kupası finaliyle tüm ülkenin içini bir güneş gibi ısıttı. 30 yıl sonra yine Almanya karşısındaki Euro’96 yarı finalinde ise bu kez Southgate’in ayaklarında eriyen umutlar vardı statta. Hepsinden öte, Wembley’in eski tribünlerinde oynanan beş Şampiyonlar Ligi finali, kulüp bazındaki 1 numaralı kupanın ve genel futbol tarihinin köşe taşları oldu. 2007 yılında kapılarını tekrar açan ve ihtişamından hiçbir şey kaybetmeyen büyüğü stat, yeni haliyle başka efsanevi finalere sahne olmaya başladı bile.

1963: Milan 2-1 Benfica

22 Mayıs 1963 akşamı Wembley, Şampiyon Kulüpler Kupası’nı iki sezondur evine götüren Benfica ile bu onuru ilk kez yaşamak isteyen ve

çeyrek finalde Galatasaray’ı eleyen Milan’ı ağırılıyordu. Bir taraf, Eusebio önderliğinde Portekiz tarihindeki ilk başarılı jenerasyonun belkemiğini oluştururken, diğer yanda Gianni Rivera, Cesare Maldini ve Giovanni Trapattoni gibi efsaneler dünya futboluna yeni tatlar sunuyordu. İtalyan teknik adam Nereo Rocco yönetimindeki Milan, bilinenin aksine Helenio Herrera’dan önce futbolseverleri libero kavramıyla tanıştırdı “catenaccio”nun da temellerini atıyordu.

Yaklaşık üç yıl sonra aynı çimlere tekrar ayak basacağından habersiz olan Eusebio’nun 19. dakikadaki golü, Portekizlilerin üçüncü şampiyonluk hayallerini somutlaştırdı. Rocco’nun ellerinde şekillenen catenaccionun defansif yönü bugün dünyaca tanınıyor olsa da, onun yorumladığı sistemin hücum özelliği de meşhurdu. Bu mentalitenin sonucu olarak Wembley’e gelene dek turnuvada tam 12 gole imzasını atan Milanlı Altafini, 58 ve 69. dakikalarda ipleri eline aldı ve Rivera’nın güzel paslarını değerlendirmeyi bildi.

Ülkesinde “Mazzola” olarak tanınan Brezilyalıının bu iki golü, Milan’a Şampiyon Kulüpler Kupası’nı kazanan ilk İtalya ekibi unvanını

getirmekle kalmıyor, aynı zamanda Altafini’yi turnuvanın gol kralı olarak onurlandırıyor. Catenaccioyu Wembley’de Avrupa’ya güzelce tanıtan Nereo Rocco’nun ardından, bayrağı Helenio Herrera devraldı. Onun yönetiminde sistemi daha da geçilmez hale getiren Inter, sonraki iki sezon Şampiyon Kulüpler Kupası’na ambargo koydu. Kısacası Wembley’in

uğurlu gelmişti ancak aynı şeyi Eusebio ve takım arkadaşları için söylemek zordu. Zira takvimler 26 Temmuz 1966’yı gösterirken Portekiz aynı sahada Dünya Kupası yarı finalinde İngiltere karşısına çıkacak, attığı tek gole rağmen Eusebio ve arkadaşları Wembley’i bir kez daha boynu bükük terk edecekti. O maçta ülkesini dünyanın zirvesine taşıyan Bobby Charlton ise sanki iki yıl sonra yine Wembley’de imza atacağı şölenin sinyallerini veriyordu.

1968: Manchester United 4-1 Benfica

Portekiz ile 1966 Dünya Kupası’ndaki üçüncülük unvanını Sovyetler karşısında Wembley’de elde eden Eusebio, yine de 1968 Mayıs’ında bu sahaya adım atarken temkinliydi. Zira “Siyah İnci”, 5 yıl önce aynı yerde kaybettiği Şampiyon Kulüpler Kupası’nı ve İngiltere karşısında elinden kaçan Dünya Kupası final biletini unutamıyordu. Onun aklından bunlar geçerken, rakip Manchester United o sezon turnuva boyunca evinden uzaktaki hiçbir maçı kazanamamanın sıkıntısı içindeydi. Yine de Busby’nin ikinci

nesil bebekleri, Münih uçak kazasının 10. yıldönümünde her şeyi unutup kupayı kazanan ilk İngiliz takımının gol kralı olarak Finalin Wembley’de oynanması, deplasman fobisine sahip Manchester’lılar için aslında bir nebze umut vericiydi. Durgun geçen bir ilk yarının ardından 53. dakikada kaptan Bobby Charlton dümene geçti. Ne var ki 22 dakika sonra Graça’nın attığı beraberlik golü, düşümün uzatmalarda çözüleceğinin habercisiydi. Şüphesiz ki bu, Matt Busby’nin pek de çekindiği bir gelişme değildi, zira sahaya sürdüğü genç kadronun enerjisine güveni tamdı. Nitekim hakem maçı tekrar başlatıldı daha üç dakika olmuşken 22 yaşındaki George Best takımını tekrar öne geçirdi. Ondan hemen bir dakika sonra farkı ikiye çıkaran Brian Kidd tam da o gün 19. yaş gününü kutluyordu. 99. dakikada son sözü söyleyen Charlton ise 10 yıl önce karlı bir havada kaybettiği dostlarına sıcak bir hediye gönderiyordu adeta. Bir önceki sezon Herrera’nın “Asma Kilit”ini pozitif futboluyla açarak Celtic’i Avrupa’nın zirvesine taşıyan Jock Stein, takımına bu kupayı kazanan ilk Britanyalı olma sıfatını bahşetmişti. Busby ise ‘68 zaferiyle birlikte bu bayrağı dalgalandırmaya devam ederek futbol tarihindeki yeni ışığı güçlendirdi. Manchester United’in ilk büyük İskoçu, kazandığı kupanın ardından şövalye unvanını aldı ve bir sezon sonra 24 yıldır sürdürdüğü görevini bırakarak kulüpte futbol direktörlüğüne soyundu. Wembley ise üç yıllık aranın ardından bir başka Şampiyon Kulüpler Kupası finaliyle pozitif takım oyununun belki de o ana kadarki zirve noktasına şahit olacaktı.

1971: Ajax 2-0 Panathinaikos

1953 yılı, İngiltere ve dünya futbolunda önemli bir dönüm noktasını temsil eder. Zira futbolu icat eden ve bu güvenle yıllardır biraz da kibirlî bir tavırla rakip tanımayan İngiltere, Kasım ayında Macaristan ile Wembley’de oynadığı maçtan 6-3 mağlup ayrılıyordu. O gün futbol tarihinin akışını değiştiren “Sihirli Macarlar” adına iki gol atan

Ferenc Puskas, yaklaşık 18 yıl sonra Panathinaikos teknik direktörü olarak aynı sahada bu kez bir Şampiyon Kulüpler Kupası finaline çıkacaktı. Rakip Ajax’ın teknik direktörü ise en az 1953’teki kadar büyük bir devrime imza atmak üzere olan “General” Rinus Michels’ten başkası değildi. Elinde Johan Cruyff’un başı çektiği ve yekvücut hareket edebilen 11 kişi vardı. Nitekim böyle bir karşılaşma en çok da Wembley’e yakışırdı.

“Total Futbol”un inceliklerini Michels’in liderliğinde altı yıldır başarıyla sergileyen Ajax, bu gidişatını artık bir Avrupa zaferiyle süsleme niyetindeydi. Puskas’ın ekibi karşısında bu emeli yakınlaştıran ilk hamle çok gecikmedi. Henüz 5. dakika oynanırken Van Dijk’in attığı gol, “Total Futbol”un ilk uluslararası meyvesinin habercisiydi. Ancak karşılaşma neredeyse tamamen Ajax’ın kontrolünde tek kalede oynanmasına rağmen General ve sahadaki ordusunu rahatlatacak gol bir türlü gelmiyordu. Neyse ki maçın bitimine üç dakika kala farkı ikiye çıkaran Arie Haan, Michels’in yüzüne haklı bir tebessüm konduruyordu. Wembley’deki galibiyetle birlikte Ajax, yıllardır geliştirdiği ve dünya futbolundaki yankıları bugüne dek uzanacak yeni sistemi sayesinde Avrupa’nın zirvesine yerleşiyordu. Rinus Michels de bu büyüğü stadyumda taçlandırdığı uzun soluklu başarısını Barcelona’nın başına geçerek bir başka mabede, Camp Nou’ya taşıyordu. Cruyff’un ilham

verdiği Ajax ise iki yıl daha kupaya dört elle sarılıyor, ardından “Sarı Fare” de General Michels’in yanına yine “Albay” rolüyle gidiyordu. Bu iki dahinin açtığı yol, çok yakında Hollanda’yı art arda iki Dünya Kupası finaline taşıyacaktı.

1978: Liverpool 1-0 Brugge

Cruyff ve çetesi total futbolla dünyayı ayağa kaldıradursun, İngiltere’nin Liverpool şehri Bill Shankly ile başlayan devrimin uzun soluklu sarhoşluğunu yaşamaktaydı. Kulübe teknik adam olarak 15 yılını

veren Shankly emekliye ayrıldığında geriye bıraktığı güçlü kültürü Bob Paisley devraldı. 1977’de Liverpool’a ilk Şampiyon Kulüpler Kupası’nı kazandırdıktan sonra sıra, ertesi sezon Wembley’in büyüğü çimlerinde unvanı korumaya gelmişti. Sekiz yıl evvel Feyenoord’la Avrupa’nın birincisi olan Ernst Happel yönetimindeki Brugge ise büyük bir sürpriz imza atarak bu kupada final oynayan ilk Belçika takımı olmuştu.

Maç zamanı gelip çıktığında Wembley’deki 92 bin taraftarın yüzde 90’ı kırmızılar içindeydi. Tam bir deplasman havası yaşayan ve sakat oyuncularından mustarip olan Happel’in ekibi, karşılaşmanın ilk düdüğünden itibaren geriye yaslanıp sıkı bir alan savunmasına başvurdu. Fairclough, Souness ve McDermott gibi yıldızların yanında, sezon başında Celtic’ten transfer edilen Kenny Dalglish’in kadrosunda barındıran Liverpool ise ardi ardına Brugge kalesine yükleniyordu. Golsüz geçen ilk yarının ardından nihayet Souness’in akıllı pasında Dalglish, 65. dakikada topu kalecinin üstünden ağlara bırakmayı bildi. Kulüpte henüz ilk yılını bile doldurmadan böylesine anlamlı bir gole imza atan İskoç oyuncu, zamanla Liverpool için özel biri olacağını söyler gibiydi. Bitiş düdüğüne 10 dakika kala bir başka emektar Phil Thompson’ın kale çizgisinden çıkardığı top ise Kırmızıların sonsuz inancına dair sayısız örnekten biriydi. O gece sona erdiğinde Paisley, ustası Shankly’nin bin bir güçlkle ayağa kaldırdığı Liverpool’un artık tam bir Avrupa kulübü olduğunun farkındaydı. Çalıştırdığı her takımda mutlaka bir iz bırakmayı başaran Ernst Happel o yaz Hollanda Milli Takımı’nı Arjantin’de dünya ikincisi

yaparken, beş yıl sonra bu kez Hamburg ile Avrupa şampiyonu oluyordu. Happel’den hemen sonra kupayı müzesine götüren ise Boot Room’un bir başka mensubu Joe Fagan’ın ellerindeki Liverpool’dan başkası değildi.

1992: Sampdoria 0-1 Barcelona

Yeni adına kavuşmadan önce Şampiyon Kulüpler Kupası’nın son maçına sahne olmak, Wembley’den başka bir stada nasip olmayacaktı. Tarihindeki tek Serie A şampiyonluğu sayesinde turnuvaya katılan Sampdoria, kaptan Roberto Mancini, kaleci Paglucia, Vialli ve Cerezo gibi yıldızları barındıran güçlü kadrosuyla Wembley’e ayak basıyordu. Böyle bir jenerasyonun en büyük şanssızlığı, finalde bir başka köşe taşı olan Cruyff’un “Rüya Takım”ına denk gelmesiydi. Hollandalı maestro, 21 yıl önce aynı sahada total futbolla kaldırdığı kupaya, benzer bir anlayışla, bu kez teknik direktör olarak ulaşmak istiyordu. Hatta Koeman, Zubizarreta, Stoichkov, Laudrup gibi fenomenlerin yanında çimlere adım atan 21 yaşındaki Guardiola, yıllar sonra Wembley’de Cruyff’un yerini alacağından habersizdi. “Rüya Takım”, 90 dakika sonunda kâbus görme gibi bir ihtimale pek yer vermiyordu. Yine de oynanan futbol ne kadar akıcı olursa olsun, Sampdoria gibi bir İtalyan takımına kolayca gol atmak mümkün değildi. Nitekim normal süre golsüz sona erince uzatmalara geçildi. 22 dakika daha sessiz bir şekilde geride

kalırken sahneye Danimarkalı yıldız Laudrup çıktı. Usta ayak, takımının ceza yayının hemen önünde kazandığı serbest atışı enfes bir vuruşla ağlara göndermeyi başardı. Barcelona’ya tarihinin ilk Şampiyon Kulüpler Kupası’nı kazandıran bu gol, 19 yıl önce Rinus Michels’in saha içindeki “Albay”ı olarak Barcelona’ya gelen Cruyff’a artık “Aziz” makamının yolunu açıyordu. Kulüp tarihinin doruk noktası olan Wembley’den mağlup ayrılan Sampdoria için yokuş aşağı inme vakti gelmiş gibiydi.

Zira gittikçe çözülen kadro sonucunda o günden sonra Avrupa kupalarında istikrar yakalamak zordu. Michels’ten aldığı mirası Wembley’de göklere çıkaran Cruyff içinse başarının sınırı yok gibiydi. Nitekim o gün Guardiola ile sahada var olan Barcelona kültürü, yıllarca bir bayrak gibi taşınarak günümüze kadar gelmeyi bildi. 28 Mayıs’taki Barcelona-Manchester United karşılaşmasına dek Wembley, mazisindeki beş finalle birçok değişik duygu ve hatırayı tattırdı futbolseverlere. Milan ile Catenaccio’nun ilk meyvelerine şahitlik ederken, Eusebio sayesinde uğursuzluk kavramını tekrar hatırlattı. Bobby Charlton’ın İngiliz futbolundaki önemi bir kez daha anlaşılırken, Hollanda ekolünün tohumları yine Wembley’in çimlerinde filizlendi. Kenny Dalglish kısa sürede bir efsaneye dönüşeceğini burada kanıtlarken, Johan Cruyff’un Katalan halkı gözündeki ölümsüzlüğü yine o çimlerde tescillendi. Kısacası futbol tarihi süreklî yeni efsaneler yaratırken, birçoğuna şahit olmak üzere eski Wembley’in eşsiz atmosferi hep ayakta kaldı. Modern haliyle bir kupayı daha sahibine hediye eden stat, beş yıllık kabuk değiştirme döneminin ardından heybetini yitirmeden tarihe şahitlik etmeye devam ediyor.

Kurşun yedim pes etmedim!

Veysel Sarı

Mazlum Uluç

▼**Futbola ne zaman ve nasıl başladın?**
▲Her futbolcu gibi mahalle arasında futbol oynamaya başladım. Kola kutularıyla bile futbol oynardım.

Tophane'nin küçük sahasında arkadaşlarla oynarken, Beyoğlu Yeniçarşı'nın antrenörü Rahmi Hoca beni görmüş, beğenmiş. "Kulübe gel" dedi. O sırada 11 yaşındaydım. Babama danıştım, o da olur verince gittim.

▼**Ailen futbolcu olmanı nasıl karşıladı? Ailende futbol oynayan birileri var mıydı?**

▲Ailemde değil, sülalemde futbolla ilgilenen birini bulmak çok güç. Sadece amcam biraz futbolu takip eder. Bir de abim yaşı itibarıyla futbolla ilgileniyor. Hatta beni yönlendiren de abimdir.

▼**Futbola başladığın dönemde zorluklar yaşadın mı?**

▲Tophane'de oturuyorduk, Beyoğlu Yeniçarşı takımı antrenmanlarını Halicioğlu'nda yapıyordu. Her gün Tophane'den Şişhane'ye yürür, oradan da Halicioğlu'na kadar otostop yapardım. Eğer kimse arabasına almazsa, yine yürürdüm. Amatörlüğün şartları zordur. Toprak sahada, çamurun içinde antrenman yapar, kendi eşyalarınızı kendiniz yıkarsınız. Annem o konuda çok

kahrımı çekmiştir, sağ olsun.
▼**Peki eğitimi de sürdürdün mü bu arada?**

▲Liseyi Beyoğlu Fındıklı Lisesi'nde okudum. Sonra da Eskişehir'de üniversiteyi kazandım. Turizm Otelcilik Bölümü öğrencisiyim ama profesyonel olarak futbol oynamaya başlayınca okula devam edemedim. Bu nedenle açık öğretimde eğitimimi sürdürüyorum.

▼**Futbola başladığında nereleri hayal ediyordun?**

▲Amatör futbol oynadığım dönemde başımdan kötü bir olay geçti. 16 yaşındayken dizkapağımdan vuruldum. O nedenle ailem futbolu bırakmamı istedi.

▼**Bu olay önemli. Nasıl vuruldun, neden vuruldun, bu konuya girelim istersen.**

▲Tophane'de olur böyle şeyler (gülüyor). Okul çıkışında üç arkadaş yürürken kim olduğunu bilmediğimiz birisi artık ne sebeple olduğunu bilmiyorum ama bize ateş etti. Dizkapağımdan vuruldum. Hemen hastaneye kaldırdılar. Doktor benim yanımda anneme, "Bu çocuk artık yürüyemez" deyince annem çok kötü oldu. Bende de çok ciddi olamamak gibi bir durum var. Her olaydan gülecek bir şey çıkartırım. Orada da annemler feryat fiğan ağlarken ben yine gülüyordum. Doktorun "Artık yürüyemez" sözlerini duyunca, "Böyle olmayacak, başka bir hastaneye gidelim" dedim. Gittiğimiz hastanede ortopedi mütehassısı bana MR için gece randevusu verdi. Gece yeniden hastaneye gittik ve MR çekirdik. Doktor sonuçları görünce, "Mucize gibi bir şey, dizkapağına

Veysel Sarı kimdir?

Siirt kökenli bir ailenin çocuğu olarak 25.07.1988'de İstanbul Tophane'de dünyaya geldi. İkisi de evli bir ablası ve ağabeyi var. Babası belediyeden emekli, annesi ev hanımı. Futbola Beyoğlu Yeniçarşı'da başladı, 7 sene amatör olarak oynadı. 1 sezon Dikilitaş forması giydikten sonra Beylerbeyi'nde profesyonel oldu. İki sezondur Eskişehirspor'un formasını giyiyor.

aradı. Beni Amatör Millî Takım'dan tanıyordu. "Dikilitaş'ı çalıştırıyorum, seni de takımında görmek istiyorum" dedi. Bana o zamanın parasıyla 7 milyar lira verdiler. 19 yaşına gelmiş ve futboldan ilk kez para kazanmıştım. Peşinatımla dershane ücretimi ödedim, sonra kalan taksitlerimi de yine kulüp ödedi. Dikilitaş'ta iyi bir sezon geçirdim ve yeniden Amatör Millî Takım'a seçildim.
▼**Daha önce forvet oynadığını söylemiştin. Eskişehirspor'da ise bu sezon stoper olarak görev alıyorsun. Bu mevki değişikliğinden de söz eder misin bize?**

▲Beyoğlu Yeniçarşı'daki son sezonumda hocam Metin Kurt'lu. İlk geldiğinde fiziğime bakıp, "Sen stoper oynayacaksın" dedi. Ben de "Oynamam hocam" cevabını verdim. Çünkü tabiri caizse kız gibi top oynuyordum o sıralarda. Kafa topuna çıkmazdım, mücadele etmezdim, sadece top ayağıma geldiğinde oynardım. Fakat Haydar takımıyla oynayacağımız bir maçtan önce stoperimiz sakatlanınca Metin Hocam benden o bölgede oynamamı istedi. O maçta stoper oynamaktan keyif aldım. Topu kesmek, uzaklaştırmak veya geriden oyun kurmak bana zevkli geldi. Dikilitaş'ta da ağırlıklı olarak ön libero oynadım.

▼**Amatör takımlardan profesyonel lige, Beylerbeyi'ne geçmen nasıl oldu, seni kim keşfetti?**
▲O dönemde Sinan Vardar beni aramıştı. Denenmeye çıkmamı istedi. Amatör Millî Takım'da

sanki hiçbir şey girmemiş gibi" dedi. Mermi girip çıkmış ama bağlarda veya kemikte hasara yol açmamış. 1.5 ay sonra maça çıkıp, üç gol attım.

▼**İlk paramı 19 yaşında kazandım**

▼**Sonrasında da futbolculuk hayallerini gerçekleştirmeyi başardın.**

▲Özellikle bu vurulma olayından sonra, ailem futbol oynamaktan vazgeçeceğimi umdu. Futbolu bırakmamı istiyorlardı. Neredeyse 20 yaşına yaklaşmıştım ama hâlâ amatör kümede futbol oynuyordum. Annem eczacı kalfası olmamı tavsiye ediyordu. Ben de "Anne bari 1 yıl dershaneye gideyim ve okumayı sürdürüreyim" dedim. Dershaneye de yazıldım. Ama içimdeki futbol oynama arzusu ve umudu hiç dinmiyordu. O dönemde Müjdat Yetkiner Hoca

Okul çıkışında üç arkadaş yürürken kim olduğunu bilmediğimiz birisi artık ne sebeple olduğunu bilmiyorum ama bize ateş etti. Dizkapağımdan vuruldum. Gittiğimiz ilk doktor, "Bu çocuk artık yürüyemez" dedi. Ama iyileştim ve 1.5 ay sonra maça çıkıp 3 gol attım.

Özellikle bu vurulma olayından sonra, ailem futbol oynamaktan vazgeçeceğimi umdu. Neredeyse 20 yaşına yaklaşmıştım ama hâlâ amatör kümede futbol oynuyordum. Annem eczacı kalfası olmamı tavsiye ediyordu.

O dönemde Müjdat Yetkiner aradı. Beni Amatör Millî Takım'dan tanıyordu. Dikilitaş'a davet etti. O zamanın parasıyla 7 milyar lira verdiler. 19 yaşına gelmiş ve futboldan ilk kez para kazanmıştım. İyi bir sezon geçirdim ve yeniden Amatör Millî Takım'a seçilip Beylerbeyi'ne transfer oldum.

Beylerbeyi Galatasaray'ın altyapısı gibiydi. Amatör kümeden gelmiş bir oyuncu olarak kafamda, "Acaba oynayabilir miyim?" sorusu vardı. Ama orada 1 sezonda 35 resmi müsabakaya çıktım. Benim için çok başarılı bir sezondur ancak takım kütüme düştü. Bense Süper Lig'e terfi ettim.

Eskişehirspor'a geldikten sonra futbolcu olduğumu hissettim. Beylerbeyi'nde bir odada 7 kişi kaldığımız günleri bilirim, Eskişehirspor'da ise bana ait bir odam, banyom ve televizyonum var. Yani Süper Lig oyuncusu olduğunuzda her şey çok farklı.

Asla pes etmeyeceğimi biliyordum. Çünkü ben çok zor şartlardan geçerek buraya geldim. Futbol hayatım boyunca çevremde çok yetenekli oyuncular görmüştüm ama hayatları kapris yapmakla geçiyordu. Bense geldiği yeri bilen birisiyim. Bunun için hep çalıştım, çalıştım ve bekledim.

pozisyon almakta ve hızlı düşünmekte eksiklerim var. Ben profesyonel bir takımın altyapısından gelmedim ki. Bir oyuncu 7-8 sene amatör kümede oynayıp birdenbire profesyonel olduğunda bazı eksikleri doğal olarak ortaya çıkıyor.

Sezonun ikinci yarısının ortalarından itibaren sürekli oynamaya başladım. Asla kapris yapan ve çalışmayan bir oyuncu olmayacağım. Hayatımı kazandığım mesleğime karşı asla saygısızlık yapmayacağım. Her sezon üstüne koyarak A Millî Takım'a çıkabilirsem benim için büyük bir şeref olur.

iyi maçlar oynamıştım ve beni isteyen kulüpler vardı. Bir de Müjdat Yetkiner Hocam, “Eğer kendini iyi bir futbolcu olarak hissediyorsan denenmeye çıkmazsın” diye bir nasihatte bulunmuştu. Ben de kendimi iyi hissediyordum ve “Denenmeye çıkmam başkanı” cevabını verdim. Sinan Vardar bir-iki gün sonra beni arayıp çağırdı ve imzayı attım. Beylerbeyi o dönemde 2B’de yer alan bir takımdı, Galatasaray’ın altyapısı gibiydi ve o kulüpten gelen çok sayıda oyuncu vardı. Amatör kümeden gelmiş bir oyuncu olarak kafamda, “Acaba oynayabilir miyim?” gibi sorular doluyordu. Ama orada çok çalıştım. Ligde 34 maçın 32’sinde forma giydim. 2 maçta sarı kart cezalıyıldım. 3 de kupa maçıyla birlikte 35 resmi müsabakaya çıktım. Benim için çok başarılı bir sezondur ama takım küme düştü.

▼**Takım küme düştü ama sen Süper Lig’e, Eskişehirspor’a transfer oldun. Bu tip çıkış hikâyelerine çok alışık değiliz.**

▲Ben bir anda tavan yaptım. 20 yaşında profesyonel oldum, ertesi sezon da Süper Lig’e geldim. Beylerbeyi ile küme düşüştükten sonra tatile çıkmıştım. Yeni sezonda 3. Lig’de oynayacağımı düşünüyordum. O dönemde menajerim aradı ve “Hemen gel, yarın Eskişehir’e gidip imza atıyoruz” dedi.

▼**Peki seni Eskişehirspor’da kim izlemiş ve transferini istemiş?**

▲O dönemde Eskişehirspor’un başında Rıza Hoca vardı. Sanırım başkanımız Sinan Vardar beni önermiş, o da birkaç maçta izletip transferime karar vermiş.

▼**Birdenbire Süper Lig oyuncusu olduğunda neler hissettin?**

▲Eskişehirspor’a geldikten sonra futbolcu olduğumu hissettim. Beylerbeyi’nde bir odada 7 kişi kaldığımız günleri bilirim, Eskişehirspor’da ise bana ait bir odam, banyom ve televizyonum var. Kullandığımız formalar, eşofmanlar çok daha kaliteli, malzemelerinizi kendiniz taşıyorsunuz. Yani Süper Lig oyuncusu olduğunuzda her şey çok farklı.

▼**Süper Lig’e geldiğinde hiç endişe duymadın mı?**

▲Asla pes etmeyeceğimi biliyordum. Çünkü ben çok zor şartlardan geçerek buraya geldim. Futbol hayatım boyunca çevremde çok yetenekli oyuncular görmüştüm ama hayatları kapris yapmakla geçiyordu. Hocaların onlara bakış açıları da bir süre sonra olumsuz dönüşüyordu. Bense geldiği yeri bilen birisiyim. Bunun için hep çalıştım, çalıştım ve bekledim. Yeri geldi 10-15 hafta oynamadım ama bir forma şansı geldiğinde neler yapabileceğimi biliyordum. Eskişehirspor taraftarlarına “Bizim böyle genç bir oyuncumuz var” dedirterek kendimi kabullendireceğime inanıyordum. Nitekim o şans geldiğinde de iyi kullandığımı düşünüyorum.

Gözyaşı döktüm, duvarlar üzerime geldi

▼**Dediğin gibi ilk sezonunda çok az oynadığını görüyoruz. Uzun süre yedek kaldığın dönemde neler düşündün?**

▲Yedek kaldığım dönemde kendi kendime gözyaşı döktüğüm, duvarların üzerime geldiği dönemleri biliyorum. Ben formayı hak ettiğime inanıyordum ama hocama göre demek ki eksiklerim vardı. Dediğim gibi asla pes etmedim, hep çalıştım. O şansın bana bir gün geleceğine ve benim de nasıl bir oyuncu olacağımı göstereceğime olan

inancımı hiç kaybetmedim.

▼**O dönemlerde sana destek verenler var mıydı?**

▲Tabii. Takım içindeki ağabeylerim, özellikle Serdar Özbayraktar ve Sezgin Coşkun bana, “Sen Süper Lig futbolcususun. Çok çalışıyorsun ve bir gün mutlaka şans bulacaksın, asla pes etme” diyorlardı. Bu sezon da Erkan Zengin ağabeyden aynı desteği gördüm.

▼**Sezonun özellikle son bölümünde sürekli oynayan bir oyuncuya dönüştün. Sence neler değişti de bu düzeye geldin?**

▲Bence değişen tek şey tecrübe. Oynadıkça kendime güvenim geliyor ve oynadıkça yeni şeyler öğreniyorum. Ben idmanda çok fazla gelişebilen bir oyuncu değilim. Ama maç temposunu yakaladığımda kendimi çok daha fazla geliştirebiliyorum. Bülent Hoca beni sol bek oynattı, sonra sağ bek oynattı, daha sonra stoper olarak görevlendirdi. Onun bana duyduğu güveni hissettikçe daha iyi oynamaya başladığımı düşünüyorum. Bülent Hoca içindeki hırsı ve kazanma azmini oyuncusuna çok iyi aktarabilen bir teknik adam. Ben de o hırs ve şevkle yapabileceğimden daha fazlasını verebilmek için çabalıyorum.

▼**Eskişehirspor’a ilk geldiğinde Rıza Hoca seni ön liberoda değerlendiriyordu, şimdi ise adet takımın jokeri gibisin. Seni savunmanın her bölgesinde izledik. Joker oyuncu olmaktan memnun musun, yoksa kendini en iyi hissettiğin bir mevki var mı?**

▲Hocamız bana,

“Sana farklı mevkilerde görev verebiliyorum ve bu senin açımdan olmasa da benim açımdan büyük bir avantaj. Teknik adamlar joker oyuncularını sever. Çünkü aksayan her bölgede bu tip oyuncuları kullanabiliriz” diyor. Benim açımdan ise bazen alışmadığım mevkilerde oynamanın getirdiği dezavantajlar yaşanıyor. Ancak yine de üstlendiğim her görevi yerine getirmek için çaba harcıyorum.

▼**Geçmişte forvet ve orta sahada oynamış bir oyuncu olarak topla ilişkilerin oldukça iyi. Günümüz futbolu da topu iyi kullanan stoperler arıyor. Bülent Hoca senden bu nedenle mi stoper olarak yararlanmak istiyor?**

▲Büyük ihtimalle böyle. Dışarıdan bakıldığında da topu iyi kullandığım gözleniyorsa çok mutlu olurum. Bir yandan hava hâkimiyetim iyi, hırslı bir oyuncuya dönüştüm ve fiziksel olarak da güçlüyüm. Bu nedenle kariyerimi stoper olarak sürdürülebileceğimi düşünüyorum.

▼**Bülent Hoca senin hangi özelliklerini beğeniyor?**

▲Bence en çok iyi niyetle çalışmamı, hırsımı, azmimi ve asla pes etmememi beğeniyor.

Amatör kümeden gelmek zor

▼**Mutlaka eksik gördüğü yönlerini de söylüyordur, öyle değil mi?**

▲Evet. Pozisyon almakta ve hızlı düşünmekte eksiklerim var. Ben profesyonel bir takımın altyapısından gelmedim ki. Bir oyuncu 7-8 sene amatör kümede oynayıp birdenbire profesyonel olduğunda bazı eksikleri doğal olarak ortaya çıkıyor. Zaman zaman top ayağıma geldiğinde hızlı düşünüp karar verememek bunlardan birisi ama oynadıkça bu eksikliği gidereceğim. Bülent Hoca’nın ekibine bu sezon katılan Ahmet Seçkin Hocamız da bizim gibi tesislerde kalıyor ve Alper’le bana çok destek oluyor. Ona da buradan özellikle çok teşekkür ediyorum.

▼**Güçlü bir oyuncusun ve bu elbette çalışmakla da ilgili. Ama güçlü kalabilmek için beslenme, dinlenme gibi faktörler de önemli. Sen bu anlamda**

nasıl yaşıyorsun?

▲Ben ufaklıktan beri kahvaltı yapmam. Süt ve süt ürünlerini de pek tüketmem. Bu yüzden ailemle de çok tartıştığımız olur. Aslında görenler de söylüyor, “Bir de bunları yesen nasıl olursun” diye. Tabii profesyonel oyuncularız ve hepimiz her

aranızdaki mesafeyi korumak, rakip sizi geçse bile hemen geri dönebilmek lazım. Ben de bunların üstünde çalışıyorum. Bu konuda Fabio Cannavaro’yu kendime örnek alıyorum.

▼**Takımdaki diğer stoperlerle aran nasıl, sana yardımları oluyor mu?**

▲Konuşarak anlaşabiliyoruz. Yanımda oynayandan da önümde oynayandan da her dakika bir şeyler öğrenmeye çalışıyorum. Oyuncuların genelde nasıl pozisyon aldığını dikkatle izliyorum. Yanımda oynayan ağabeylerim de beni pozisyon alma konusunda sürekli uyarıyor. Özellikle sol bek oynayan Volkan ağabeye kulak vermeye çalışıyorum.

▼**Bu sezon Beşiktaş’a attığın gol herhalde kariyerinin en önemli golüydü. O golü attığında neler hissettin?**

▲Hocamız maça çıkarken bana “Rahat ve sakin ol, sana güveniyoruz” demişti. Futbolda kötü düşünmek diye bir şey yok. Hep iyi, hep pozitif

düşüneceksin. Hafta içi Beşiktaş’ın nasıl pozisyona girdiğine dair videoları izledim. Top araya atıldığında nerede durmam ve alanı nasıl daraltmam

gerektiğini hocamızla konuşmuştuk. O maça çok iyi motive olmuştum. Hocamız videoyu izlerken birden kapatıp, “Aslında çok da izlemene gerek yok. Çıkar oynarsın, maçı da senin attığın golle kazanırız” demişti.

İçine doğmuştu herhalde. Golü attığımda ilk hissettiğim şey şükür oldu. Öyle bir duyguyu hissettiğim için “Şükürler olsun” dedim. Bana güvenen insanlar, “Veysel beni mahcup etmedi” cümlesini kuruyorsa, ben dünyanın en mutlu insanı oluyorum.

▼**Ligimizde beğendiğin oyuncular hangileri?**

▲Yerli olarak Erkan ağabeyi, yabancıardan da tabii ki Alex’i beğeniyorum. Türkiye’de bence yabancı olarak en iyi stoper Diego. Bizim kültürümüze çok yakın biri. Ailesiyle camileri gezen, soyunma odasına girdiği zaman “Selamünaleyküm” diyen biri Diego.

▼**Anadolu takımları ciddi bir kıpırdanma içinde. Eskişehirspor da bu kıpırdanma içindeki takımlardan biri.**

Sen kulübün geleceğini nasıl görüyorsun?

▲Eskişehir bir futbol şehri. Buraya her gelen her takım bence çekinerek geliyor. Eskişehir kendi sahasında kolay kolay kaybeden bir takım değil. Zaten büyük hedeflerimiz vardı, Bülent Hoca’nın da gelmesiyle hedeflerimizi daha da büyüttük. O geldiğinde takım on yedinciydi, sezonu yedinci sırada tamamladık. Önümüzdeki sezon bence daha iyi yerlerde olacağız. Özellikle Avrupa kupalarına kesinlikle kalmak istiyoruz.

▼**Eskişehirspor tribünlerinin takıma etkisi ne boyutta? Oyuncu-taraftar ilişkileri nasıl?**

Onlardan beklentileriniz neler?

▲Taraftar bizi bazen olumlu yönde etkiliyor, bazen de kendi tribünlerinizden istemediğiniz

sözler duyuyorsunuz ve moraliniz bozuluyor. Bunları duymak istemiyoruz. Kimse yenilmek istemez ama futbol bu, bazen kazanacaksınız, bazen de kaybedeceksiniz. Bütün duyguları yaşayacaksınız ve bu duygulardan ders çıkaracaksınız.

▼**Bundan sonrası için hedeflerin neler?**

▲Sezonun ikinci yarısının ortalarından itibaren sürekli oynamaya başladım. Tabii yeri gelecek, oynamadığım zamanlar da olacak. Ama ben hiçbir zaman pes etmeyeceğim ve çalışmayı sürdüreceğim. Asla kapris yapan ve çalışmayan bir oyuncu olmayacağım. Hayatımı kazandığım mesleğime karşı asla saygısızlık yapmayacağım. Başarılı olmanın yolu pes etmeden çalışmaktan geçiyor. Hedefim öncelikle takımında kalıcı olmak ve önümüzdeki sezon düzenli bir şekilde oynamak. Her sezon biraz daha üstüne koyarak A Millî Takım’a çıkabilirsem bu benim için büyük bir şeref olur.

▼**Para kazanmanla birlikte ailenin hayatında değişiklik oldu mu?**

▲Elbette oldu. Sonuçta kendime yetecek kadar bir para alıyorum ve gerisini aileme bırakıyorum. Çünkü bu yaşma kadar bana onlar baktı. Babamın geçmişte çektiği çileleri biliyorum ve gelecekte kendi çocuklarımın aynı çileleri çekmesini istemiyorum. Bu nedenle geleceğime de yatırım yapmaya çalışıyorum.

▼**Bize biraz da özel hayatından ve hobilerinden söz eder misin?**

▲Eskişehir’de genellikle takım arkadaşım Alper’le zaman geçiriyorum. Genelde dışarı çıkıp yemek yeriz, yemekten sonra sinemaya gideriz ama vaktimizin çoğu playstation oynayarak geçiyor. Dizi olarak sadece Geniş Aile’yi izliyorum. Kitaplarla da aram fena değil. En son Elif Şafak’ın Aşk Özeti kitabını okudum. Ondan önce de Her Şey Seninle Başlar isimli kitabı okumuştum.

Fransız futbolu ırkçı mı?

Fransız gazetesi Libération, 6 Mayıs 2011 günü bu manşetle çıktı. Bütün Fransa'yı rahatsız eden gelişme ise Mediapart isimli haber içerikli internet sitesinin, "Çifte vatandaşlığa sahip olup, federasyona bağlı futbol okullarında eğitilenlerin sayısına sınırlama getiriliyor" haberini yayınlamasıyla başladı. Habere göre Fransa Futbol Federasyonu özellikle Kuzey Afrikalıları hedef aldığı bu kararıyla futbol okullarındaki çifte vatandaş oyuncuları sayısına yüzde 30'luk bir oran getiriyordu.

Dr. Cem Çetin

Strasbourg Üniversitesi
Misafir Öğretim Üyesi

İtiraf etmek gerekirse, bu yazı için kullandığımız başlığı biz bulmadık. Hakkını vermek lâzım, sahibi Libération. Liberal görüşlü Fransız gazetesi, 6 Mayıs 2011 tarihli sayısında futbol dünyasındaki skandal olarak nitelendirilen gelişmeleri dikkate alarak, baş sayfasından, "Fransız futbolu ırkçı mı?" başlığını kullanmıştı. Sadece Libération'u değil bütün Fransız medyasını fazlasıyla rahatsız eden söz konusu süreç, Edwy Plenel'e ait ciddi ve saygınlığı olan Mediapart isimli haber içerikli internet sitesinin, "Çifte vatandaşlığa sahip olup, federasyona bağlı futbol okullarında eğitilenlerin sayısına sınırlama (kota) getiriliyor" haberini yayınlamasıyla başladı. Mediapart, bu sınırlamanın özellikle Fransa'da yaşayan Kuzey Afrikalıları yönelik olduğunu belirtilip, "Fransız Futbol Federasyonu'nun önde gelenleri sınırlama konusunda hemfikir olup orani bile belirlediler. Futbol okullarında çifte vatandaşların oranı %30'u geçmeyecek" bilgisini kamuoyuyla paylaştı.

Bakan devrede

Mediapart'ın federasyondan temin ettiği görüşme tutanaklarından faydalanarak servise koyduğu bu haber, Fransa'da tam bir bomba etkisi yaptı. Çünkü böyle bir uygulama, Fransızların fazlasıyla hassas olduğu eşitlik ilkesiyle bağdaşmadığı ve ayrımcılık içerdiğinden yasalara göre bir suç unsuru. Eleştirilerin odağındaki iki isim, Teknik Komite Başkanı François Blaquart ve Fransa Millî Takımı Teknik Direktörü Laurent Blanc'dı. Olayın duyulmasından hemen sonra Fransız Spor Bakanı Chantal Jouanno, şok bir kararlar Blaquart'ı görevden aldı ve soruşturma başlattı. Gelişmeler üzerine açıklama yapmak mecburiyetinde kalan Fransa

Futbol Federasyonu Başkanı Fernand Duchaussoy'un ilk sözleri, "Sınırlamanın konuşulduğu toplantılardan haberim yok. Eğer bilgim olsaydı, elbette müdahale ederdim" oldu. Ancak Başkanın sözlerine inananmayanlar, "Nasıl oluyor da, başkan burnunun dibindeki gelişmelerden habersiz kalabiliyor" eleştirisini getirdi. Suçlamalardan Laurent Blanc da fazlasıyla payını aldı. Mediapart, Blanc'ın, toplantıların yapıldığı süreçte örnek olarak İspanyollara gördüğünü ve İspanyolların kendisine, "Bizim böyle bir sorunumuz yok çünkü bizde siyahî futbolcu bulunmuyor" şeklinde bir cevap verdiğini aktarıyordu. Acaba Blanc verdiği bu örnekle, ırkçılık mı yapmış oluyordu? Fransa Millî Takımı'nın teknik direktörü, siyahî futbolculara karşı mıydı? Suçlamalar havada uçuşurken, pek çok Fransızın, "Hayır, o ırkçılık olamaz" dediği Blanc'a yönelik en ağır eleştiri, eski takım arkadaşı Lillian Thuram'dan geldi. Son dönemde ilginç çıkışlarıyla dikkat çeken ve bir takım çevrelerin "Federasyon başkanlığına oynuyor" dediği Thuram, Blanc'ın özrünün yeterli olmadığını belirtip, "Ortada insanların ırklarına göre yapılan bir ayrımcılık var. Bu kişilerden biri Blanc da olsa gitmesi gerekiyor" yorumunu yapıyordu. Thuram'a ilk cevap, eski bir takım arkadaşı olan Christophe Dugarry'den geldi.

Dugarry, "Thuram sürekli hoşgöründen bahsediyor ama kendisi bunu uygulayamıyor. Son dönemdeki çıkışlarıyla Fransız futbolunu bölmeye çalışıyor. Blanc'a karşı fazlasıyla saldırgan" şeklinde bir açıklama getirip, Thuram'la ilgili çok çarpıcı bir olayı medyaya paylaşmaktan kaçınmıyordu: "1998'de şampiyon olduktan sonra, soyunma odasında Thuram, siyahî futbolculara seslenip, 'Hadi siyahîler birlikte fotoğraf çektirelim' demişti. Bu davranışından ötürü Leboeuf kendisini uyarıyordu. O zaman hiçbirimiz Thuram'ın ırkçı olabileceğini aklımıza bile getirmemiştik." Tüm bu gelişmeler yaşanırken, Blanc daha önceden ayarlanmış olan bir seyahat için İtalya'daydı ve programını iptal etmedi. Fransızların günlük spor gazetesi L'Equipe, 5 Mayıs tarihli sayısında, suçlamalardan Blanc'ın fazlasıyla rahatsızlık duyduğunu belirtip, yaklaşık 10 aydır görev yaptığı millî takımı bırakabileceği görüşünü ortaya atıyordu. Dugarry dışında Blanc'ı destekleyen başka ünlü isimler de vardı. Bunlardan biri de Cezayir asıllı Zinedine Zidane'dı.

Destek Zidane'dan

Fransız futbolunun önde gelen isimlerinden Zidane, skandalın

patlak verdiği günden sonra epey bir süre sessizliğini korudu. En yakın arkadaşıyla ilgili çok hassas bir konuda Zizou'nun herhangi bir açıklama yapmaması ilginçti. Eski Real Madridli sessizliğini, Blanc'ın Fransa'ya dönüşünde bozdu: "Elbette Blanc ırkçı değil. Kimse de onun öyle olduğunu söyleyemez. Kaldı ki, eşi de Cezayirli! Olaya isimleri karışanlarla konuşmadan bir açıklama yapmak istemedim. Evet, Blanc'ı dinledim.

Yaşananları anlattı. 3 saatlik toplantıda, bulunduğu 3 dakikalık süre nedeniyle yerden yere vurulmamalı. Kendisini çok üzgün gördüm. Millî takım teknik direktörü olarak başlattığı çok başarılı bir proje var. Blanc'a sahip çıkmamız gerekiyor. Ayrıca Blanc çok açık sözlü biridir. Düşündüklerini söylemekten kaçınmaz ve kimlerin nasıl bir yorum yapacağını asla hesaba katmaz." Çifte vatandaşlık konusunda Fransızları bu kadar endişelendiren gelişmeler, FIFA'nın 2003 ve 2009 yıllarında aldığı kararlarla başladı. Türk futbolunu da yakından ilgilendiren bu süreci hatırlatmakta fayda var. Çifte vatandaş konumundaki futbolcuların karşı karşıya kaldığı "haksızlık" ilkesinden hareket eden FIFA, 2003 Ekim'inde Doha'daki toplantısında, çifte vatandaş konumundaki futbolcuların, 21 yaş sınırını geçmeden ve A millî olmamak şartıyla, A millî takım tercihi yapabilecekleri kararını verdi. Bu teorik yaklaşımı örneklendirmek gerekirse, altyapılarda Fransa Millî Takımı'nda oynayan Cezayir ya da Türk asıllı bir futbolcu, 21 yaşından önce bir kere dahi Fransa A Millî Takımı'nda forma giymemişse Cezayir ya da Türk Millî Takımı'nda oynayabilecekti. 2009'da FIFA, özellikle Cezayir

François Blaquart

Futbol Federasyonu'nun yaptığı lobi faaliyetlerinin sonucunda, 21 yaş sınırını kaldırdı. Bu karar en çok Cezayir'in işine yaradı. Son yıllarda ciddi bir gerileme yaşayan Cezayir futbolu, Fransa'da doğup, futbolu yine bu ülkede öğrenen 9 futbolcunun yaş sınırına takılmadan Cezayir Millî Takımı'nda oynayabilecek duruma gelmesiyle, eleme grubu maçlarında başarılı olup, 2010 Dünya Kupası finallerine katılma hakkını elde etti. Ortaya çıkan bu tabloyu dikkate alan Fransızlar şimdilerde, "Yetiştirdiğimiz isimler tercihlerini Fransa değil de ait oldukları ülkeler lehine yaparsa" endişesinde. Bu kişilerin başında da François Blaquart geliyor: "Altyapılarda oynayanların %45'lik bölümü çifte vatandaş durumunda. Bunun bir sorun olduğunu ileri sürebiliriz. Evet, bu oyunculardan bir bölümünün tercihi elbette Fransa olacak ama geri kalanlar da başka ülkelere gidecek. Acaba Fransa Futbol Federasyonu'nun görevi, kariyerlerini başka ülke millî takımlarında sürdürcekleri yetiştirmek mi olmalı?" Bu konunun abartıldığını düşünenler de var. Blaquart kadar katı olmayanlar, "İyiler Fransa Millî Takımı'nda oynar,

bu şansını bulamayanlar ise tercihlerini diğer ülke lehine kullanır" tezini savunup, örnek olarak da Cezayir asıllı olup, A millî takım tercihinin Fransa için yapan Samir Nasri ve Karim Benzema'yı gösteriyor. Bu konuda Zidane da son derece pozitif bir tablo çizip, "Fransa'da doğup büyüyen biri elbette önce Fransa Millî Takım formasını giymek ister. Ancak bu isteği gerçekleşmezse, tercihi değişebilir" görüşünü ortaya atıyor. Bu arada Fransa'daki çifte vatandaşlara yönelik ayrımcılık politikası, Almanları fazlasıyla şaşırttı. 1998'de Fransa Dünya Kupası'nı kazanırken, futbolcuların bir bölümünün ülkedeki göçmen ailelerinin çocukları olması, Fransa gibi sınırları içerisinde çok fazla göçmen bulunduran Almanların dikkatini fazlasıyla çekmişti. Çünkü ortada çok başarılı bir bütünleşme (entegrasyon) örneği vardı. O tarihten itibaren Panzerler, Fransa modelini uygulamaktan kaçınmadı. Ülkedeki göçmen ailelerin futbol oynayan çocukları için, aile yardımı ve burs gibi olanaklar sağlandı. 2007'den bu yana da Alman Futbol Federasyonu, her yıl, "Futbol: Farklı kültürler: Tek tutku" sloganı altında entegrasyonu en iyi uygulayan kulübü ödüllendiriyor. Fransızlar gibi Almanlar da uyguladıkları bu politikadan olumlu sonuçlar almaya başladı. 2010 Dünya Kupası'nda yarı finale kadar yükselme başarısı gösteren Panzerlerin kadrosunun neredeyse

yüzde 50'lik bölümünü göçmen ailelerinin çocukları oluşturuyordu. Bizden Mesut ve Serdar Taşçı, Nijeryalı Aogo, Tunuslu Khedira, Ganalı Boateng, İspanyol Gomez, Almanya'da doğup tercihlerini Panzerler lehine yapan isimlerdi. Bir de Klose, Podolski, Trochowski, Cacau ve Marco Marin gibi Almanya dışında dünyaya gelip daha sonra aileleriyle birlikte Almanya'ya gelenler vardı. Elde edilen dünya üçüncülüğünden sonra menajer Olivier Beirhoff'un sözleri oldukça dikkat çekiciydi: "1998'de gözümüzdeydi. O zaman Almanya'da böyle bir durumun yaşanabileceğine ihtimal bile vermiyorduk."

Kim sızdırdı

Fransa'daki skandal gelişmelere geri dönecek olursak, Mediapart'ın yayınladığı görüşme tutanaklarının nasıl ele geçirildiği tam bir merak ve polemik konusu. Bu süreçte bilinen tek gerçek, 8 Kasım günü yapılan toplantının Mohamed Belkacemi tarafından ses kaydının alındığını düşünmüyorum. Başkalarının da bu işi yapma ihtimali var" açıklaması da oldukça ilginç. Son olarak, Fransa'da federasyon başkanlığı seçiminin 18 Haziran'da yapılacağını hatırlatmak gerekiyor. Yaşanan tüm bu gelişmelerden sonra Duchaussoy'un seçimi kazanma şansının fazlasıyla azaldığını söylemek yanlış olmaz. Ülkeyi yönetenler de şimdiki başkana pek sıcak bakmıyor. Mediapart'ın haberinden sonra Duchaussoy'un istifasını isteyenler bile oldu. Ancak Başkan kesinlikle istifa etmeyeceğini söyledi. Ortaya çıkan bu tablo, futbol okullarındaki çifte vatandaşlık sorununun sanki bir bahane olduğu, işin temelinde başkanlık seçiminin yattığı ve tarafların birbirilerini yıpratmak için böyle bir yol tercih ettikleri izlenimini veriyor!

Lillian Thuram

amatörlerden sorumlu Andre Prevosto'ya verdim. Amacım konuşulanların federasyonun en üst yetkililerince de bilinmesiydi." Bu süreçte ilginç olan ise Prevosto'nun, bu kasetin varlığından Federasyon Başkanı Fernand Duchaussoy'a bahsetmemesiydi. Halbuki Prevosto, Duchaussoy'un en yakını olarak biliniyordu. Böyle bir gerçek söz konusuysun, bu kasedi Prevosto, Mediapart'a vermiş olabilir miydi? Ortada bir ihanet mi var? Bu arada Teknik Komite Başkanı François Blaquart'ın, "Toplantıların sadece Belkacemi tarafından ses kaydının alındığını düşünmüyorum. Başkalarının da bu işi yapma ihtimali var" açıklaması da oldukça ilginç. Son olarak, Fransa'da federasyon başkanlığı seçiminin 18 Haziran'da yapılacağını hatırlatmak gerekiyor. Yaşanan tüm bu gelişmelerden sonra Duchaussoy'un seçimi kazanma şansının fazlasıyla azaldığını söylemek yanlış olmaz. Ülkeyi yönetenler de şimdiki başkana pek sıcak bakmıyor. Mediapart'ın haberinden sonra Duchaussoy'un istifasını isteyenler bile oldu. Ancak Başkan kesinlikle istifa etmeyeceğini söyledi. Ortaya çıkan bu tablo, futbol okullarındaki çifte vatandaşlık sorununun sanki bir bahane olduğu, işin temelinde başkanlık seçiminin yattığı ve tarafların birbirilerini yıpratmak için böyle bir yol tercih ettikleri izlenimini veriyor!

Hakemlik sakin kalabilme mesleğidir

"Snooker"ından tutun da "curling"e, Formula 1'e kadar izlemediğim spor yok diyebilirim. Fiziksel mücadele açısından futbol beni fazlasıyla doyuruyor ama snooker, curling gibi stratejisi olan sporları izlemek de büyük keyif veriyor.

Geçmişte klasman hakemliği yapmış bir akrabamın önerisi ve teşvikiyle hakem oldum. Televizyonda izlediğim insanlarla tanışmak, bir arada olmak beni hakemliğe biraz daha çekti. Bir bütünün parçası olmak beni mutlu etti.

Hakemlik sakin kalabilme mesleğidir. Sakin kalabildiğiniz zaman doğru kararlar verebiliyorsunuz. Benim açımdan sakinlik içten gelen bir şey. Bir şekilde soğukkanlı kalmanız ve kararınızdan emin olduğunuzu gösterebilmeniz lâzım.

Orkun Aktaş kimdir?

11 Ekim 1976 İstanbul doğumlu. 13 yıldır hakemlik yapıyor. Bu sezon FIFA yardımcı hakemi oldu. 3.5 yıldır evli. Yıldız Teknik Üniversitesi Makine Mühendisliği'nin uzatmalı öğrencisi, Anadolu Üniversitesi İşletme Fakültesi mezunu. Bir mali müşavirlik bürosunda 2 yıl çalıştıktan sonra şimdi sadece yardımcı hakemlik yapıyor.

Mazlum Uluç

▼Sporla ve futbolla ilginiz nasıl başladı?
▲Futbolu sadece 14-16 yaş döneminde amatör olarak oynadım. Onun dışında çok iyi bir spor izleyicisiydim ve halen de öyleyim. Üniversite döneminde Yıldız Teknik Üniversitesi Makine Mühendisliği'nde okurken masa

tenisi oynardım. İzleyici olarak ise "snooker"ından tutun da "curling"e, Formula 1'e kadar takip etmediğim spor yok diyebilirim. Özellikle stratejisi olan sporlara karşı büyük bir ilğim var. Fiziksel mücadeleyi izlemek açısından futbol beni fazlasıyla doyuruyor zaten. Ama onun dışında daha relaks

Orkun Aktaş

FIFA kokartlı yardımcı hakemlerimizden birisi ve sahadaki en dikkat çekici özelliği kıyamet kopsa bile soğukkanlılığını koruma becerisi. Sahada sakin kalmadıkça doğru karar verilemeyeceğini düşünüyor ve iyi bir yardımcı hakemin özelliklerini sıralarken, hırstan arınmış olmanın, bir ekibin başarısına katkıda bulunmakla yetinebilmenin önemine dikkat çekiyor.

çok ilgiliydim ama aklımdan hakem olmak gibi bir düşünce hiç geçmemişti. 1998'de katıldığım kursu bitirince ilğim giderek artmaya başladı. Televizyonda izlediğim insanlarla tanışmak, bir arada olmak beni hakemliğe biraz daha çekti. Bir bütünün parçası olmak her insan gibi beni de mutlu etti. O dönemde sadece öğrencisiniz ve bir yandan da böylesine büyük bir camianın içinde bulunmak size kendinizi iyi hissettiriyor.

aşamasında yaşadığım için elimdekenden daha fazlası ya da daha fazla şöhret çok ilgimi çekmedi. Sadece başarıda pay sahibi olmak benim için yeterli. Benim hakemlik çizgim başlangıçtan beri yardımcı hakemliğe meyilli gitti. Hakemlik kültürümü, disiplinimi ve sevgimi o dönemde daha fazla birlikte olduğumuz Serdar Çakır'dan aldım. Bir dönem Genel Merkez Başkanımızdı, daha sonrasında MHK Asbaşkanımızdı. Neye

buluyor. Bu buluşma kimine göre erken, kimine göre geç olabiliyor. Başarının ödüllendirilip ödüllendirilmemesi göreceli bir kavram. ▼Sizin açınızdan bu çizginin gelişimi nasıl gerçekleşti? ▲Şunu rahatlıkla söyleyebilirim, 13 yıl önce amatör kümede hangi ciddiyetle yardımcı hakemlik yapıyorsam, bugün de görevimi aynı ciddiyetle sürdürüyorum. Tabii ki zaman içinde öğrendiklerim oldu, tecrübeler

Hayatım boyunca çok hırslı bir insan olmadım. Elimdekilerle yetinmek, bir ekibin parçası olmak ve o ekibin başarısına katkıda bulunmak beni yeterince mutlu ediyor. Elimdekenden daha fazlası ya da daha fazla şöhret ilgimi hiç çekmedi.

Hakemlik kültürümü, disiplinimi ve sevgimi Serdar Çakır'dan aldım. Neye kabiliyetimiz olduğunu ya da hakemliğe nasıl bakmamız gerektiğini gösteren oydu. Onun bilgisi ve tecrübesi benim kariyer gelişimimde çok etkili oldu.

▼Herhalde koro halinde en çok kötü söz işiten meslek grubu hakemler. Sürekli günah keçisi ilân edilenler yine onlar. İnsan böyle bir ortamda neden hakem olmayı seçiyor?

▲Sözünü ettiğiniz baskıyı ve olumsuz ortamı kaldırabilecek insan vardır, kaldıramayacak insan vardır. Hakemlik sakin kalabilme mesleğidir. Kesinlikle sahadada sakin kalabildiğiniz zaman doğru kararlar verebiliyorsunuz. Benim açımdan sakinlik içten gelen bir şey. Benimle ilgili yapılan yorumlarda öncelikli olarak sakinliğim vurgulanır, hatta bazen bu sakinliğin donukluğa kaçtığı eleştirisi yapılır. Sahada ne yaptığınızı veya nasıl bir karar verdiğinizi oyuncuya açıklayamazsınız ama en azından duruşunuzla kararlılığınızı belli edersiniz. Her şeyin fazlası olduğu gibi belki sakinliğin fazlasının da zararlı olduğu söylenebilir. Bir şekilde soğukkanlı kalmanız ve verdiğiniz karardan emin olduğunuzu insanlara gösterebilmeniz lâzım.

Hırslı bir insan değilim

▼Yardımcı hakemlik genellikle hakemliğin gölgesinde kalır. Niçin yardımcılığı tercih ettiniz? ▲Hayatım boyunca çok hırslı bir insan olmadım. Elimdekilerle yetinmek, bir ekibin parçası olmak ve o ekibin başarısına katkıda bulunmak beni yeterince mutlu ediyor. Bunu hayatımın her

Kimlerle başladığınız, kimlerle birlikte hakemlik yaptığınız çok önemli. Çok önemli bir jenerasyonla hakemlik yaptık. Cüneyt Çakır, Fırat Aydınus, Hüseyin Göçek ve Orhan Erdemir'le maçlara çıkmış olmak kariyerimiz açısından bir şanslı.

Yardımcı hakemin cesur, kararlı ve dik duruyor olması çok pozitif bir puan. Ayrıca verdiğiniz kararı sahadada düşünmemeniz gerekiyor. Eğer düşünüyorsanız, o noktadan sonra kararlarınızı değil, hakemliğinizi gözden geçirmeniz gerekir.

▲Kesinlikle olumlu etkiliyor. ▼Ama yardımcıların kalitesi de hakemleri

aynı biçimde etkiliyor değil mi? ▲Yardımcı hakemin kalitesi zaman içerisinde ortaya çıkıyor. İcinizde kesinlikle bir yetenek olması gerekiyor. Zaman ve yıllar size sadece tecrübe ve bilgi katıyor. Eğer hakemlik için yeterli yetenek ve donanıma sahip değilseniz başarınız da sürekli olamıyor. Zaman içindeki bilgi ve tecrübe de size istikrar kazandırıyor. Hakemin mutlaka bir çizgisi olmalı ve bu çizgiden sapmadan yürümelidir. Bu çizgiden sapmazsanız başarı sizi mutlaka

kazandım ama ciddiyet ve istikrar bir yardımcı hakem için vazgeçilmez unsurlar. ▼İdolleriniz var mıydı? ▲Eğer hakemseniz bir tarzınız olması gerekiyor. Bir tarzınızın olması için hem bu işe başlamadan önce birilerini seyrediyor olmanız hem de başladıktan sonra beraber görev yaptığınız kişilerden feyiz almanız gerekiyor. Bu da yavaş yavaş sizin stilinizi oluşturmaya başlıyor. Mutlaka ben de çok değerli yardımcı hakemlerden bir şeyler aldım. Ama direkt birini alıp kopyalamak çok da doğru değil. İyi parçaları alıp bir senteze ulaşmak akla daha yakın geliyor.

Hakemlik sahada başlayıp bitmez

▼Peki siz hangi iyi parçaları aldınız? Galiba bu sorunun cevabı bizi iyi yardımcı hakemin tarifine de götürecektir.

▲Bazı parçalar içinizde oluyor ve onları öne çıkarmanız gerekiyor. Seyrettiğinizde, bir yardımcı hakemin sahada cesur, kararlı ve dik duruyor olması çok pozitif bir puan. Ayrıca verdiği karar sahada düşünmemeniz gerekiyor. O kararın sonucunu sahada düşünmeye başlarsanız hakemliğiniz gerilemeye başlıyor. O noktadan sonra kararlarınızı değil, hakemliğinizi gözden geçirmeniz gerekir bana göre. Bunların dışında futbolun sahada başlayıp sahada bitebileceği ama hakemliğin maç öncesi ve sonrasında bir bütün olduğunu bilmeniz gerekiyor. Süper Lig düzeyine gelmiş olan hakem ve

yardımcı hakemlerin mutlaka belirli bir birikimi ve tecrübesi var. Ama iyi yardımcı hakemle arasındaki farkı ne kadar çok iyi yardımcı hakem arasındaki farkı ne kadar çalıştığınız, ne kadar çaba gösterdiğiniz belirliyor. Bir maçtan önce maç için yaptığınız hazırlık, maçtan sonra yaptığınız analiz veya hataların arkadaş ortamında hakemlerle birlikte tartışılması çok önemli. Futbolda kurallar değil ama stratejiler çok sık değişiyor. Özellikle de oyuncuların stratejileri. Bunlara karşı refleksler geliştirebildiğiniz sürece sahada dik durabiliyor, daha net kararlar verebiliyorsunuz. Bu refleksleri de maç içinde geliştirmekten ziyade maçtan önce ve maç sonrası analizlerde çalışmak en doğru yöntem gibi görünüyor. ▼Bu maç öncesi çalışmalarını ve maç sonrası analizleri biraz açalım isterseniz.

Hakemlik maç öncesi ve sonrasında bir bütündür. İyi yardımcı hakemle çok iyi yardımcı hakem arasındaki farkı ne kadar çalıştığınız, ne kadar çaba gösterdiğiniz belirliyor. Değişen stratejilere göre refleksler geliştirmeniz şart.

Başarıyı ne kadar çabuk isterseniz hakemlik sizi o kadar fazla mutsuz ediyor. Sadece çalışmanız ve çaba göstermeniz gerekiyor. Başarıyı almak için çabalamak yerine, onun gelip sizi bulması lazım.

▲Bir kere kamplarımız oluyor ve burada profesyonel bir yaklaşımla eğitimler veriliyor, kasetler izletiliyor. Ama biz bunların dışında hakem ve yardımcı hakem arkadaşlarımızla maçları birlikte değerlendiriyoruz, yaşadığımız bir pozisyonu eğer berabere bir arada, değilse telefonda tartışıyoruz. Hakem arkadaşımızın yaşadığı bir pozisyonun üzerinde konuşmak ve o pozisyon üzerinde bir ortak tavır belirlemek çok önemli. O zaman beklenmedik şeylere karşı daha hazırlıklı oluyorsunuz. Çünkü her pozisyonu siz yaşayamazsınız, başkalarının yaşadıklarından da ders almanız gerekiyor.

▼Yıllardır Süper Lig'de maça çıkıyorsunuz ve bu noktaya gelmek için yüzlerce yardımcı hakemin arasından sıyrıldınız. O halde sizi diğerlerinden ayıran özellikleriniz

olmalı değil mi?

▲Yardımcı hakemlikte sürekliliğimizin olması çok önemli. Bırakan arkadaşlarımızın çoğu birinci, ikinci yıllarında ve genellikle de kadrolarda yükselmedikleri için bu işten vazgeçti. Bir sürekliliğimizin varsa ve siz çalışmanızla, azminizle bu sürekliliği besliyorsanız, insanlar ister istemez bunu takdir ediyor. Bu bir süreçtir. Benim Süper Lig kadrosundaki 8. sezonum ve bu sezon FIFA kadrosuna yükseldim. Başarıyı ne kadar çabuk isterseniz hakemlik sizi o kadar fazla mutsuz ediyor. Sadece çalışmanız ve çaba göstermeniz gerekiyor. Başarıyı almak için çabalamak yerine, onun gelip sizi bulması gerekiyor. Bu noktada yapımın da bana çok faydası oldu. Hakemlik, hırslı olan insanlara mutluluktan çok mutsuzluk getiriyor. Çok fazla şey isterseniz çok mutsuz oluyorsunuz. Hakemlikte kaygılarınız oluşmaya başladığı zaman, yani "Neden bu maçı alamadım, neden klasman yükselmedim, neden FIFA olamadım?" demeye başladığınız zaman, bu ister istemez sizi

olumsuz etkiliyor. Bu tip duygulardan kurtulmanız gerekiyor. Hakemlik bazen 1 maç sonrasında bile öngöremektir. Ama bir kariyer planlaması yapıyorsanız, bunun uzun vadeli bir süreç olduğunu unutmanız lazım. ▼Bir yardımcı hakem için en zor pozisyonlar hangileri? ▲Sahada yaşadıklarımız ve daha sonra televizyondan seyrettiklerimiz arasında çok büyük farklar oluyor. Sahada o kadar çok konsantr oluyoruz ki, üzerimize itiraz için gelen kalabalığın büyüklüğünü fark etmiyoruz. Televizyondan seyrettiğim zaman olayın vahametini daha iyi anlıyorum. Maç içinde aklıma gelen tek şey ne karar verdiğim ve sorulursa bu kararı nasıl açıklayacağım. Maçtan sonra baktığımda ne kadar zor bir ortam içinde, ne kadar zor bir karar verdiğimi daha net görüyorum. O an için verdiğim karar ya da yapılan itirazlar, bir süre sonra alışkanlık haline geliyor. Taraftarlarla olan diyaloglarda da onların küfürleri ya da sahaya bir şeyler fırlatmaları

bizi çok fazla etkilemiyor. Bu tip olaylarla amatör kümelerde çok fazla karşılaşım stajımızı tamamladığımız için bu aşamada etkilenmemiz söz konusu olmuyor.

▼Maç öncesi memorandumunda hakemler yardımcılardan isteklerini sıralar. Yardımcının kim olduğuna göre değişir mi bu istekler?

▲Bu daha çok birlikte maça çıkma alışkanlığıyla ilgili bir şey. Yardımcıya güvenip güvenmeme değil de daha çok sahada anlaşım anlayamayacağına dair bir durum. Çünkü sahada yaptığınız yardım kadar, o yardımı nasıl yaptığınız da önemli. Hakemi bozmamanız gerekiyor. Dolayısıyla hakemi iyi tanımanız gerekiyor. Bu da kamplarda ya da beraber çıktığımız maçlarda sağlanıyor. Son dönemde kulaklıkları mikrofon sistemine geçmemiz yardımcılamamız açısından çok etkili oldu. Tabii her yeniliğin artısı kadar eksisi de oluyor ve dozunu kaçırdığınızda bir şekilde aksaklıklar yaşanıyor. Mesela "Faul yok" diye bir anda bağırdığınız zaman hakem önce ilk kelimeyi duyduğu için faul kararı verebiliyor. Bunun için tek kelimelik konuşmalar yapmak gerekiyor. "Faul yok" yerine "temiz" veya "devam" sözcüklerini kullanmak gibi.

▼Verdiğiniz karar sahada düşünmemeniz gerektiğini söylemişsiniz. Peki hatalı bir karar verdiğinizde maçtan sonra neler düşünüyorsunuz?

▲Gerçekten bir maçı bir yerden alıp bir yere koyacak kadar kötü bir karar verdiyseniz sebeplerini incelemeyen önce vicdanen muhakkak ki bir rahatsızlık duyarsınız. Zaten duymanız da gerekir çünkü öncelikle vicdan sahibi olmanız lazım. Futbol artık dev bir sektör ve çok büyük yatırımlar yapılıyor, emekler sarf ediliyor. Bu emekleri, bu yatırımları boşa çıkartacak hatalar yapmak elbette bizi üzer. Ama sonrasında yapılması gereken şey maçın sonucunu hakemin hatasına bağlamak olmamalı. Çünkü maçın skoru bir oyuncunun ya da teknik adamın hatasından dolayı da değişebilir. Bu hatalar oyuncuyu ya da teknik adamı ne kadar üzerse, hata yapan hakemi de o kadar üzer. Ama bu hatalar dünyanın sonu anlamına gelmemeli. Tek yapmamız gereken şey, hataları ve nedenlerini bulmaya çalışmak ve aynı hatayı bir daha tekrarlamamak için çaba harcamak olmalı. Bugüne kadar sonuç değiştirecek bir hata

yaptığım maç yok diyebilirim. Sahada olağan gerginlikler yaşandı ama bunların sonucunda bana zarar getirebilecek, sıkıntıya sokacak bir ortam olmadı. ▼Türkiye'de maç yönetmek Avrupa'da maç yönetmek arasındaki farklar neler? ▲Bizim seyircimiz çok çabuk tepki veriyor ve oyuna katkısı da bozucu yönde oluyor. Türkiye'deki durum hakemlerin işini zorlaştırıyor ama sadece bizim değil, herkesin işini zorlaştıran bir ortam söz konusu. Elbette toplumun bu durumda olmasının çeşitli sebepleri vardır. Ama futbolun daha çok, olayların daha az konuşulduğu bir ülke haline gelirse, futbolumuzun da daha iyi yerlere ulaşacağını düşünüyorum. Hakemliğimiz de daha rahat bir ortamda daha iyi yerlere gelebileceğine inanıyorum.

İngiltere'de hakemlik yapmak isterdim

▼Hangi ligde hakemlik yapmak isterdiniz?

▲Seyir zevkinin yüksekliği ve olayların değil de futbolun ön planda olması nedeniyle kesinlikle İngiltere Ligi. Futbol suüstistimale çok açık bir spor. Diğer branşlara göre geniş bir alanda oynanıyor ve oyun içindeki duraklamalara futbolcular da karar veriyor. Yani seyircinin sahaya etkisi, futbolcuların itirazları, oyunun soğutulması, oyunun sertleşmesi gibi durumlarda kaybedilen vakit düşünüldüğünde, bu suüstistimalin boyutları daha iyi anlaşılabilir. Bizim ülkemizde futbol sonuç odaklı olduğu için bu suüstistimal yöntemi çok kullanılıyor. İngiltere Ligi'nin ise en üst düzey lig

Avrupa platformunda gösterme fırsatı tanınıyor. Özellikle Jaap Uilenberg'in Türk hakemlerine eğitim vermeye başlamasından sonra başarılarımız ses getirdi. Uilenberg'in bize referans olması Türk hakemliğinin önünü açtı. ▼Gelecekteki hedefleriniz neler? ▲Hakemlik bir süreç ve ne zaman başlayıp ne zaman biteceğine siz karar veriyorsunuz. Ama bir planınız olması gerekiyor, ben 35 yaşındayım ve FIFA kadrosunda ilk yılım geçiriyorum. FIFA hakemlik sürecinin 45 yaşına kadar gittiği düşünülürse, planlarınızı buna göre ve gelişim üzerine kurmanız gerekiyor. Eksik yerleri düzeltmeniz lazım. Ülkemizde bir başarı sağlamış olabilirsiniz ama bunu bir üst seviyeye taşımak için Avrupa'da aynı başarıyı göstermiş olmanız gerekiyor. FIFA listesinde bulunmak yetmez, mutlaka o listede bulunmanın hakkını vermeniz de şart. ▼Özel hayatınızda neler var, hobileriniz neler? ▲Çok farklı bir hobim yok açıkçası. Eşimle vakit geçirmek ve seyahat etmekten hoşlanıyorum. Yaz tatillerini Ayvalık'ta geçiriyorum. Eğlenmek amacıyla arkadaşlarımla basketbol ve masa tenisi oynuyorum. Rus klasiklerini okuyorum. Reggae tarzı müzikten hoşlanıyorum ve Bob Marley dinliyorum.

Küllerinden doğan efsane

Futbol tarihi, kısa süre içinde alt liglerden kurtulup devlere karşı şampiyonluk yarışına giren kulüplerle dolu. Herkesin içinde heyecan uyandıran bu takımlardan kimisinin yaşam mücadelesi bir keleşininki kadar sürerken, bazıları da köklerini daha derinlere saldı. Altı sezon önce İtalya'nın 3. Ligi olan Serie C1'de top koşturan Napoli, bugünkü sağlam duruşuyla parlak bir geleceğin işaretlerini veriyor.

Mustafa Akkaya

Bir roman uyarlaması olan Hannibal filmi birçok kişi zevkle izlemiştir. Napoli'nin yetiştirdiği önemli insanlardan biri olan Dino De Laurentiis'in yapımcılığını üstlendiği filmde, dürüst bir FBI ajanı olan Clarice Starling'in, çok zeki bir seri katil olan Hannibal Lecter'ı ararken hayatında meydana gelen değişimler konu ediliyordu. Starling'in tutkusuyla bağlandığı bu görev, toplumca dışlanan ve kötü güçlerin hedefi haline gelen Lecter'ı zamanla daha iyi anlamasına ve ona aşık olmasına yol açtı. Amcası Dino'nun yanında yetişen ve kendisi de bir film yapımcısı olan Aurelio De Laurentiis, benzer bir hikâyeyi yedi yıldır SSC Napoli

adına yazıyor. İtalya'da özellikle kuzeyliler tarafından yıllardır hor görülen memleketine ve 2004 yılında iflâs bayrağını çeken futbol kulübüne aşkla bağlanan De Laurentiis, o günden beri sürekli büyüttüğü Napoli'yi nihayet tekrar Serie A'nın tepelerinde görmenin mutluluğunu yaşıyor.

3. Lig'den Avrupa'ya

Takvimler 2004'ün Ağustos ayını işaret ederken, bir süredir Serie B'de barınma mücadelesi veren Napoli'nin borçları 80 milyon euroya dayanmıştı. Kulübün bu ölü toprağı üzerinden atacak bir başarısı uzun süredir olmadığı gibi,

tünelin ucunda bir ışık da görünmüyordu. Nitekim iflâs ettiği açıklayan Napoli'nin önünde iki seçenek vardı. Buna göre bir kişi kulübü satın alabilir ve borçlarını ortadan kaldırılabirdi. Ancak yine de SSC Napoli'nin adı değişecek ve Serie C1'de yeni bir başlangıç yapacaktı. İkinci ihtimal ise hiç kimsenin düşünmek bile istemediği amatör lige düşürülmektir. Bu noktada kulübün kaderini yeniden çizmek üzere ortaya çıkan Aurelio De Laurentiis, doğduğu şehrin futbol takımının yeni sahibi oldu. Doğru dürüst bir idman sahası, malzemesi ve hatta oyuncusu bile olmayan kulübün yeni adı da Napoli Soccer olarak değişmişti.

De Laurentiis liderliğindeki ilk sezonu olan 2004-2005'te Napoli, yeniden doğmuş olmanın heyecanıyla play-off'a kadar yükseldi. Avelino engelini geçemeyen takım, inancından pek de bir şey kaybetmedi. Serie A'dan oldukça uzak bir noktada olmasına rağmen taraftar Stadio San Paolo'yu hiç boş bırakmadı. Takım ertesi sezon ligu domine ederek tam 13 puan farkla Serie B'nin yolunu tuttu. Şehir sakinleri o yaz sadece lig şampiyonluğunu elde etmenin değil, takımın eski adı olan "SSC Napoli"yi de geri kazanmanın mutluluğunu yaşayacaktı. İsim değişikliği sayesinde maziyeyle tekrar bütünleşmiş gibi 2006-07 sezonuna başladı Napoli. Serie B'deki henüz ilk sezonu olmasına rağmen burada pek oyalanmaya niyeti yok gibiydi. Mayıs ayı geldiğinde 60 bin kişilik San Paolo tribünleri, uzun bir aradan sonra tekrar Serie A'ya dönmenin sevincini yaşıyordu. Ertesi sezonki lig sekizinciliği ve Intertoto yoluyla dâhil olunan UEFA Kupası, umutları taze tutmaya yetti. Ancak 2009 yazına girilirken kendini ligin 12. sırasında bulan Napoli'nin tekrar kabuk değişime vakti gelmişti. Nitekim geçtiğimiz sezonu ilk 6'da bitiren ve böylece Avrupa Ligi'ne katılan Napoli, Mayıs ayında

Serie A üçüncülüğünü elde ederek tarihinin ilk Şampiyonlar Ligi biletini cebine koydu.

Kilit hamleler

Aurelio De Laurentiis, 2004 yılında Napoli'nin dümenine geçtiğinde kulübün önünde uzanan yolun ne kadar zorlu olduğunun gayet farkındaydı. Yine de hiçbir olumsuzluk, ünlü yapımcının taraftarlarına beş yılda Serie A'ya çıkma sözü vermesini engelleyemedi. Birkaç yıl sonra yolunun kesişeceği Roberto Donadoni, onun futboldan hiç mi hiç anlamadığını iddia edecekti. Bu iddialı savın gerçekliği uzunca tartışılabilir ama De Laurentiis'in son yedi yıldaki başarısının sırrı sorulacak olursa, bir kaptan olarak aynı gemide yolculuk edeceği mürettebatını gayet iyi seçtiğini ve yönettiğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Zira futbol bilgisi bir yana, gerek De Laurentiis'in, gerek birlikte çalıştığı kişilerin aldığı kararlar çoğu zaman Napoli'yi birer adım yukarı taşıdı. "Başkan" kulübü devraldığında birçok İtalyan meslektaşları gibi her işe burnunu sokmaya çok meraklı olmadı. Onun için her zaman hedefler ve bunları en iyi şekilde yapabilecek görev adamları vardı. Bu fikir doğrultusunda ilk olarak Udinese'den Pierpaolo Marino'yu sportif direktör olarak transfer ederken, teknik direktörlüğe de Edoardo Reja'yı getirdi. Serie C1 günlerinden itibaren beraber çalışan bu ikilinin yerinde hamleleri sonucu Napoli yıllar sonra ilk UEFA Kupası deneyimini yaşadı. Ne var ki ertesi sezon işler iyi gitmeyince De Laurentiis, kırılma noktasının geldiğine kanaat getirdi. 2009 Mart'ında önce Reja'yı yolcu ederek yerine Donadoni'yi görevlendirdi. Birkaç ay sonra ise sıra Marino'daydı. Hamsik ve Lavezzi'yi toplam 11.5 milyon euro gibi bugün komik görünen bir rakamla takıma kazandırmasına rağmen, özellikle Mannini, German Denis, Datolo ve

Walter Mazzarri

Rinauldo'nun transferlerinin maliyetlerine eşdeğer performans sergileyememesi onu koltuğundan etmek için yeterli sebebi. Marino'nun halefi olarak işbaşı yapan Riccardo Bigon daha ilk yılında 55 milyon euroyu transfere yatırarak, Napoli'yi o sezon oyuncu alımına en çok para harcayan 9. Avrupa kulübü haline getirdi. Ne var ki Donadoni'nin elindeki pahalı malzemeden lezzetli bir yemek çıkmadı ve sezon ortasında Walter Mazzarri ile anlaşıldı. Nitekim Napoli'nin asıl dönüm noktası da bu oldu. O geldiğinde yedi maçta yedi puan toplayabilen takım, sezonu 6. sırada tamamladı. Ancak asıl önemli hamleler, 2010 yazında gelecekti. Artık bir kuruşu bile boşa harcamaya lüksünün olmadığını bilen De Laurentiis ve Bigon ortaklığı sonucu Datolo, Contini, German Denis, Quagliarella gibi verimsiz ve maliyetli oyuncular elden çıkarıldı. Bu şekilde rahatlayan bütçe sonucunda Cavani 5 milyon euroya kiralandı. Önümüzdeki transfer mevsiminde Uruguaylı oyuncuyu 12 milyon euroya satın alma opsiyonunun bulunduğunu düşünürsek bu hamlenin ne kadar akıllıca olduğunu daha net görebiliriz. Sonuç olarak De Laurentiis'in yedi yıllık süreçte oldukça az kişiyle çalışarak maksimum verim

sağladığını, üstelik değişim zamanı geldiğinde müdahale etmekten

maaşı, Milanlı Ibrahimovic kadar bile etmiyor.

Rakamların dili

Napoli'nin yedi yıllık zaman dilimindeki yükselişini özetle insan yönetimindeki başarıya ve sürdürülebilir kadro dengesine bağlamak mümkün. 60 bin kişilik San Paolo Stadı'nı hiç boş bırakmayan ve kulübüne tam anlamıyla aşık taraftar kitlesinin varlığıyla Napoli'nin finansal durumu da parmak ısırtıyor. Bu sonucu, finansal tablolarındaki sürekli gelişimden ve son dört sezondur kâr ediyor olmalarından çıkarmak mümkün. Özellikle Napoli'nin 2009-10 sezonunda elde ettiği 92.8 milyon euroluk gelir, beş yıl önce Serie C1'de yer alan bir kulüp için oldukça yüksek bir meblağ. Bu rakam onları Milan, Inter veya Juventus ile aynı kefeye koymasına bile İtalya'nın en çok kazanan 6. kulübü yapmaya yetiyor. Ayrıca Napoli'nin gelir dağılımı konusunda bu üç büyük kulüpten ayrılan çok önemli bir yanı da mevcut. Bilindiği üzere İtalyan kulüpleri televizyon yayınlarından gelen paraya oldukça bağımlı durumda. Özellikle üç büyük için bu kalemin toplam gelire oranı ortalama olarak %61'i bulmuş halde. Oysa ki TV gelirleri toplam kazancının sadece %43'ünü oluşturan Napoli, bu daldaki İtalya'nın en düşük oranına sahip. Başka bir deyişle yakın gelecekte Serie A'nın yayın gelirindeki dağıtım sistemi değiştiği anda üç büyük kulüp güç kaybederken, Napoli'nin sağlam duruşunu nispeten koruyabileceğini

€ mn	SSC Napoli Kâr / Zarar Trendi					
	Serie C1	Serie C1	Serie B	Serie A	Serie A	Serie A
Maç Günü Gelirleri	5,6	4,0	8,1	12,7	14,2	14,5
Medya Gelirleri	1,1	2,0	6,2	36,1	42,5	39,4
Ticari Gelirler	3,2	5,1	22,5	30,7	31,0	37,7
Oyuncu Kira Geliri	0,1	0,0	0,1	0,7	0,0	1,2
Ciro	10,0	11,1	36,9	80,2	87,7	92,8
Oyuncu & Personel Ücretleri	-9,8	-9,5	-18,6	-26,6	-31,0	-38,7
Diğer Masraflar	-2,8	-4,8	-7,4	-10,7	-15,5	-13,2
Net Gider	-12,6	-14,3	-26,0	-37,3	-46,5	-51,9
Vergi ve Faiz Öncesi Net Gelir	-2,6	-3,2	10,9	42,9	41,2	40,9
Futbolcu Amortismanı	-2,2	-2,7	-3,8	-22,2	-27,8	-40,4
Amortisman	-1,8	-2,5	-3,9	-3,8	-3,3	-3,8
Nakit Harici Harcamalar	-4,0	-5,2	-7,7	-26,0	-31,1	-44,2
Faaliyet Kârı (Zararı)	-6,6	-8,4	3,2	16,9	10,1	-3,3
Futbolcu Satışları	0,2	0,1	0,0	0,4	10,0	6,6
Vergi & Faiz Öncesi Kâr (Zararı)	-6,4	-8,3	3,2	17,3	20,1	3,3
Net Faiz Geliri (Gideri)	-0,5	-0,9	0,4	2,9	-1,4	0,1
Vergi Öncesi Kâr (Zararı)	-6,9	-9,2	3,6	20,2	18,7	3,4
Vergi Gideri	-0,2	0,1	-2,2	-8,2	-7,8	-3,0
Vergi Sonrası Kâr (Zararı)	-7,1	-9,1	1,4	12,0	10,9	0,4

söyleyebiliriz. Üçüncü ligden Serie A'ya giden yolda medya gelirlerinin lig düzeyi doğrultusunda artması doğal karşılanabilir. Ancak Napoli'nin bu yükselişi ticari gelirlere başarılı şekilde yansıttığı da bir gerçek. Kulübün geçtiğimiz sezon 38 milyon euroya dayanan ticari faaliyetlerinde tutkulu taraftar kitlesinin etkisi yadsınamaz. Zira bu sayede birçok alanda lisanslı ürün çıkarmak ve onların satışından gelir elde etmek mümkün olabiliyor. Her ne kadar Napoli'nin bu işi iyi kıvırdığı tablodan anlaşılabilir, kulübün ticari gelir konusunda Serie A devleriyle arasında halâ önemli bir mesafe olduğunu belirtmek gerek. Örneğin göğüs sponsoru Acqua Lete'den alınan yıllık 5.5 milyon euro, zirveye oynayan bir kulüp için oldukça küçük. Ayrıca forma üreticisi Macron'dan gelen yıllık 4.7 milyon euroluk kazanç da bu savı destekler nitelikte.

Gelecekte Napoli

Önümüzdeki sezonki Şampiyonlar Ligi deneyimi, UEFA havuzundan gelen paranın yanı sıra gışe gelirleri ve ticari gelirlere de hesaba katıldığında Napoli'ye yaklaşık 40 milyon euroluk küçük bir servet kazandırabilir. De Laurentiis'in yönetim ilkeleri doğrultusunda bakarsak bu para, yeni yatırımlar, genç yetenekler ve belki de kulübü daha da yukarı taşıyabilecek organizasyonel değişiklikler anlamına geliyor. Kısacası gelir kalemleri oldukça yüksek potansiyel taşıyor ama giderler konusunda da ipler halen gevşetilmiş değil. Nitekim 38.7 milyon euroyu bularak toplam gelirin sadece %42'sine tekabül eden oyuncu ve personel ücretleri tam bir yönetim başarısı. Zira bu değerle UEFA'nın kulüplere tavsiye ettiği maksimum %70'lik oran arasında tam bir uçurum var. De Laurentiis'in elinde hedeflerini

tek tek gerçekleştiren ve kâr eden bir kulüp olabilir. Ancak ünlü yapımcı ve ekibi, filmin kötü sonla bitmemesini istiyorsa geçmiştekinden çok daha dikkatli olmak zorunda. Zira Napoli'yi bugünkü parlak noktaya getiren ana unsur olan müthiş kadro dengesi, zirveye oynayan ve Şampiyonlar Ligi'nde mücadele eden bir kulübün kolayca koruyabileceği bir değer değil. Avrupa devlerinin iştahını kabartan yıldızları elde tutmak mümkün olsa bile, onları şu anki ücretleriyle kalmaya razı etmek imkansız gibi. Önümüzdeki sezon hedefleri yükselen takımın kadrosunu güçlendirmek de apayrı bir maliyet gerektirecek. Ayrıca kulübün serüveninde çok önemli bir yer tutan Mazzarri, elit düzeyde maç tecrübesine sahip değil. Bundan ziyade Napoli öncesi kariyerindeki Livorno, Reggina ve Sampdoria deneyimlerinde olduğu üzere mütevazı bir kulübü alıp ona basamak atlatmasıyla tanınıyor. Şu ana dek tam da istediği şekilde başarıya susamış ve kendisiyle birlikte yükselilecek oyuncuların oluşan kadrosu, zamanla farklı bir kimliğe bürünebilir. Dolayısıyla Napoli'nin geldiği nokta Mazzarri için de önemli bir sınav niteliği taşıyor. Sonuç olarak Napoli, dipten çıkıp adım adım zirveye tırmanan kulüpler kervanının son temsilcisi olarak parlıyor. Diğerlerinden farklı olarak sportif ve finansal başarıyı aynı anda ve sabırla elde eden kulüp, belki de yedi yıllık maceranın en önemli kırılma noktasını önümüzdeki sezon yaşayacak. Kadro dengesi korunduğu ve ticari faaliyetler büyümeye devam ettiği takdirde Napoli'yi daha uzun süre tekabül eden oyuncu ve personel ücretleri tam bir yönetim başarısı. Zira bu değerle UEFA'nın kulüplere tavsiye ettiği maksimum %70'lik oran arasında tam bir uçurum var. De Laurentiis'in elinde hedeflerini

Gözü Avrupa'da

M. Erkut Şentürk

U17 Milli Takımı ile Almanya'daki Elit Tur'da mücadele ettiğinde herkesin sorduğu 11 numaraydı. Futbola profesyonel anlamda ilk adım attığı Beşiktaş'la Coca-Cola Akademi U16 Ligi şampiyonluğu yaşayan genç oyuncu, Mustafa Denizli döneminde A takım kampına çağrıldı. Maçların sonuna kadar enerjisini koruyan ve soğukkanlılığıyla dikkat çeken sol kanat oyuncusu, bir gün A takımda kendine yer bulabilmek için var gücüyle çalışıyor. Futbol kariyeri için tercihi ise genç yaşta yurtdışına gidip orada yükselmek.

Ceyla Kütükoğlu

▼Futbola başlamayı kim ve neler sağladı?

▲Babam sağladı. Babam futbola çok seven biri, koyu bir Beşiktaşlı aynı zamanda. Sokakta top oynarken yetenekli olduğumu düşünüp beni Eyüpspor'a yazdırdılar. Orada bir süre minik takımda oynadım, daha sonra Beşiktaş'ın küçük takımına seçildim. 12 yaşında Beşiktaş'ta filiz lisansımı aldım. O günden beri de Beşiktaş'ın oyuncusuyum.

▼Futbola başlarken örnek aldığın isimler kimlerdi? Nasıl bir futbolcu olmak istersin?

▲İlk başladığım yıllarda Sergen Yalçın'ı örnek alıyordum. Hem oyun stili hem de yeteneği nedeniyle onun gibi olma hayalleri kurardım. Büyüdükçe örnek aldığım oyuncular da değişti tabii. Şimdi Mesut Özil'i örnek alıyorum. Oynadığı mevki ve stil olarak kendimi benzettiğim bir oyuncu. Bireysel oynamıyor, takımı için oynuyor. Bir çok asisti var. Ben de onun gibi her yönüyle takıma faydalı bir oyuncu olmak isterim. Bir de tabii Messi var. Ona hayran olmamak mümkün değil.

Millî Takım kampları benim için moral

▼Kimler sana destek oluyor?

▲En büyük desteği ailem ve hocam Haluk Duranoğlu'ndan görüyorum. Benimle özel olarak konuşur, tavsiyeler verir. Ama onların dışında çok büyük bir destek görüyorum diyemem. Bir de Millî Takım'daki hocalarımı

sayabilirim. Özellikle Abdullah Hoca benimle çok ilgileniyor. Takımdaki durumumu da hep takip eder. Millî Takım kampları benim için adeta moral kampı. Orada kendimi yeniden buluyorum. Daha mutlu, daha huzurlu olduğum için de daha iyi oynuyor olabilirim. Çünkü herkes çok destek oluyor. Millî Takım'daki hocalarıma bana güvendikleri ve inadıkları için çok teşekkür ediyorum.

▼Mustafa Denizli zamanında henüz 15 yaşında A takımda kısa bir tecrüben olmuştu. A takıma çıkıp sonra genç takıma inmek ve bunun tekrarlanması motivasyonunu nasıl etkiliyor?

▲Açıkçası çok moralim bozuldu. A takımla bir-iki kez idmana çıktım, sonra kendimi birden 16 yaş takımında buldum. Şimdi A2 takımında yer alıyorum. Yine istediğim kadar oynayamıyorum. Bu gel-gitler beni çok yıprattı. Amacım takıma faydalı olmak. A takıma çıkan diğer arkadaşlardan eksikim olduğunu düşünmüyorum.

Kendimi yeniden motive ettim. Kondisyon ve dayanıklılık çalışmaları yapıyorum. Artık ben elimden geleni yapayım, kendimi geliştireyim, ondan sonra A takım olur diye düşünüyorum.

▼Kendini geliştirmek için neler yapıyorsun?

▲Sağ ayağımı az kullandığımı düşünüyorum ve sağ ayağımı geliştirmeye yönelik çalışmalar yapıyorum. Kondisyon çalışmalarını sürdürüyorum. Beslenmeme dikkat ediyorum. Hocalarımın yaz için verdiği bir performans programı var. Yazın da boş durmayacağım, o programı uygulayacağım. Geçen yaz çalışmaya ara vermemiştim, bu yaz da kendimi geliştirmeye yönelik antrenmanlar yapacağım. Hedefime ulaşmak için çalışmaya devam ediyorum.

▼Sol tarafta forma buluyorsun genelde. Sol ayağımı çok iyi kullanman haricinde seni diğerlerinden ayırt eden özellikler neler?

▲İyi bir top sürücüyüm. Benim

için mevki farketmez. Sol açık da oynarım, sağ açık da. Forvet arkası ve ön libero oynadığım maçlar da oldu. Mevkiye bakmadan iyi oynayıp, topu iyi kullanmaya odaklanırım. Gol atmak kadar atırmak da önemli benim için. Pas, şut gibi vuruş eksikim olduğunu düşünmüyorum ama hava toplarında kendimi geliştirmem gerek. İyiyim demekle olmuyor, çok çalışıp en iyi olmak gerekiyor.

▼Peki hedeflerin neler?

▲En büyük hedefim yurtdışına gitmek. Ve bunu erken bir yaşta başarmak istiyorum. Beşiktaş'ın yeri benim için büyüktür, önce elbette şansımı Beşiktaş'a deneyeceğim ama yurtdışına da gidebilirim. İsteyen, teklif yapan takımlar da var. Bu yaşlarda gidersem orada daha fazla gelişeceğimi düşünüyorum. Şu aşamada gittiğim kulübün çok büyük olması ve para önemli değil. Öncelikle gelişimime katkıda bulunabilecek ve oynayabileceğim bir yerde olmam önemli. Daha sonraki yıllarda Premier Lig'de oynamayı hayal ediyorum.

▼Arda gibi yıldızlar oynadıkları büyük kulüp yerine bir sezon kiralık giderek tecrübe kazanmayı tercih edebiliyor. Sen büyük bir takımda sıra beklemek yerine kiralık oynamayı tercih etmez misin?

▲Önemli olan takım değil, benim kendimi nasıl iyi hissedeceğim. Sürekli olarak oynayabileceğim bir takımsa kiralık gitmek isterim. Çünkü kendimi geliştirmemin en iyi yolu futbol oynamak. Tabii unutulmaması gereken bir şey de benim göstereceğim performans.

Oraya gidip iyi oynayıp, daha iyi olarak geri dönmeliyim. Kiralık gittiğimde de çalışmaya devam edip en iyi olarak geri dönmem gerekir.

Dışarıdan gelen oyuncunun kafası rahat

▼Millî Takım'da Almanya'dan ve İngiltere'den gelen arkadaşlarınla oynamıyorsun. Onların futbol anlamında ne gibi farklılıkları var?

▲Futbol açısında büyük bir farklılıkları olduğunu düşünmüyorum. Belki yetiştirilme tarzları nedeniyle oyun zekalarını daha iyi kullandıklarını söyleyebilirim. Ama en önemli fark onların kafalarının daha rahat olması. Üzerlerinde daha az baskı var. Gelecek hakkında daha az endişeliler. Kafaları rahat olduğu için sahada da rahat olabiliyor ve rahat oynayabiliyorlar. Oysa bizlerin üstünde çok baskı var, takımlarımızda şans bulamıyoruz. Ve kendimizi göstermek için daha çok çaba gösteriyoruz. Bu da stres yaratıyor.

▼Avrupa Şampiyonası Elit Turu'nda karşılaştığınız ve daha sonra Avrupa Şampiyonası finali oynayan Almanya'daki Türk oyuncular hakkında ne düşünüyorsunuz?

▲Onlarla da teknik olarak bir farkımız yok, hatta bizim takımdaki oyuncular daha yetenekliydi. Ama onların daha iyi yetiştirilip daha iyi bakıldıklarını düşündüm. Kondisyon açısından bizden daha iyidiler. Bir de durdukları yerler açısından fark vardı. Zaten bu küçük farkları iyi kullandılar ve o sonuç ortaya çıktı. Kazanabileceğimiz bir maçı kaybettik.

▼Elemelerde 6-1 yendiğiniz Çekler Dünya Kupası'na katılacak. Sence nerede yanlış yaptınız da bu kadar yetenekli bir takım finallere gidemedi?

▲Biz Çek Cumhuriyeti maçına çok inanarak çıkmıştık. İstedığımız zaman ne kadar iyi olabileceğimizi de gördük. Ama sonraki İzlanda maçı nedeniyle grubu ikinci tamamladık ve Elit Tur'da çok güçlü bir gruba düştük. Almanya ile aynı gruba düşmemiz, hatta son maçı değil de ilk maçı Almanya ile oynamamız bile kaderimizi değiştirdi.

▼Genç Millî Takım'dan yetişen bazı yıldız oyuncular da sizin gibi oyunculara daha fazla yer verilmesi gerektiğini, küçük yaş turnuvalarında

edinilen tecrübenin üst seviye futbol oynamak için iyi bir temel olduğunu söylüyor. Sen ne düşünüyorsun?

▲Üst seviyede futbol genç oyuncuları en çok fiziksel açıdan zorlayabilir. Ama üst seviyede oynamak isteyen bir oyuncu kendini bu yönde geliştiriyorsa, Genç Millî Takım'da edindiği tecrübe ile Süper Lig'de şans bulabilmeli. Pek çok genç oyuncu eğer oynatılırsa takıma iyi bir katkı yapabilecek düzeyde. Çünkü bu turnuvalarda karşı karşıya oynadığımız oyuncuların bir kısmı kendi ülkelerinde üst liglerde şans

buluyor.

▼Beşiktaş'a gelen pek çok yıldız oyuncu var. Guti, Simao, Querasma... Onların gelişi seni nasıl etkiliyor?

▲İki açıdan etkiliyor. Öncelikle onların gelişi genç oyuncuların önünü kapıyor. Ama bu doğal bir durum. Başka bir açıdan bakarsak, örnek alabileceğimiz, canlı izleme belki de birlikte oynama şansına sahip olabileceğimiz büyük yıldızlar bunlar. Onları örnek almak, dikkatle izlemek gerekir. Topa nasıl vuruyorlar, nereden top alıp nereye hareketleniyorlar, bunlara dikkat etmemiz lazım.

▼Genç oyuncuların daha kolay sinirlenip, özellikle de hakeme itirazdan çok kart gördüğüne şahit oluyoruz. Sen bundan kendine ne ders çıkarıyorsun?

▲Hakeme itiraz etmek aslında çok gereksiz bir şey. Oyunun heyecanı ile oluyor genelde. Ama hakemin kararını değiştirdiği görülmüş bir şey değil. O yüzden hakeme itiraz ederek zaman kaybetmeyi sevmiyorum. Profesyonel olmak lazım. Sakin olup devam edebilmek gerek. Ama ben de aynı hataya düştüm tabii. Çek Cumhuriyeti maçında kendimi kontrol edemedim ve kırmızı kartla atıldım. Takımımı 10 kişi bırakmış oldum. O maçtan sonra çok üzüldüm. Hem arkadaşlarımdan hem de hocalarımdan özür dilerim. Ama o bana büyük ders oldu. Bir anlık sinirin bedeli ağır olabiliyor. Kendime bunu hatırlatıyorum.

İlk başladığım yıllarda Sergen Yalçın'ı örnek alıyordum. Şimdi Mesut Özil'i örnek alıyorum. Oynadığı mevki ve stil olarak kendimi benzettiğim bir oyuncu. Bireysel oynamıyor, takımı için oynuyor. Onun gibi her yönüyle takıma faydalı bir oyuncu olmak isterim.

A takımla bir-iki kez idmana çıktım, sonra kendimi birden 16 yaş takımında buldum. Şimdi A2 takımında yer alıyorum. Yine istediğim kadar oynayamıyorum. Bu gel-gitler beni çok yıprattı. A takıma çıkan diğer arkadaşlardan eksikim olduğunu düşünmüyorum.

İyi bir top sürücüyüm. Gol atmak kadar attırmak da önemli benim için. Pas, şut gibi vuruş eksikim olduğunu düşünmüyorum ama hava toplarında kendimi geliştirmem gerek. İyiyim demekle olmuyor, çok çalışıp en iyi olmak gerekiyor.

En büyük hedefim yurtdışına gitmek. Ve bunu erken bir yaşta başarmak istiyorum. Bu yaşlarda gidersem orada daha fazla gelişeceğimi düşünüyorum. Öncelikle gelişimime katkıda bulunabilecek ve oynayabileceğim bir yerde olmam önemli.

Genç Millî Takım'a Avrupa'dan gelen arkadaşların en önemli farkı, kafalarının daha rahat olması. Üzerlerinde daha az baskı var. Gelecek hakkında daha az endişeliler. Kafaları rahat olduğu için sahada da rahat olabiliyor ve rahat oynayabiliyorlar.

Zafer Ataşehir'in

Bu sezon sponsorlar ve yabancı oyuncu transferleriyle renklenen kadın liglerinin en üst kategorisinde şampiyonluğu Ataşehir Belediyespor elde etti. Ağaoğlu'nun sponsorluğunu yaptığı takım, tek yenilgisini ligin son maçında aldı. 12 takımın mücadele ettiği, toplam 617 golün atıldığı ligde Sevgi Çınar 26 golle "Gol Kraliçesi" oldu.

Türkiye Kadınlar 1. Ligi'nde 22 hafta süren maraton sonunda ipi göğüsleyen Ataşehir Belediyespor oldu. Ligin ilk haftasından itibaren liderliği kimseye kaptırmayan Ataşehir Belediyespor namağlup unvanını ise son haftada Gölcükspor'a yenilerek yitirdi. Ataşehir Belediyespor önümüzdeki sezon UEFA Kadınlar Şampiyonlar Ligi'nde ülkemizi temsil edecek. Konak Belediyespor

son haftalarda yaptığı atakla, ligin Ataşehir Belediyespor'un ardından ikinci sırada tamamladı. Güçlü kadrosuyla dikkat çeken bir diğer takım Adana İdmanyurduspor, 1 puan farkla ligin üçüncü sırada bitirdi. Bu sezon, 1. Lig'e yükselme başarısı gösteren Lüleburgaz Düvenciler Lisesi ise ilk sezonunda dördüncü sırada yer alırken, iki sezon önce şampiyonluk sevinci yaşayan Trabzonspor beşinci sırada kaldı. Ligin dikkat çeken diğer takımlarından Gölcükspor ise Dünya Liselerarası Futbol Şampiyonası'nda ikinci olma başarısını gösteren oyuncularından kurulu genç kadrosuyla gelecek sezonlar için umut vaat etti. 12 takımın mücadele ettiği lig, birbirinden çekişmeli maçlara sahne oldu. Toplam 617 golün atıldığı ligde Sevgi Çınar 26 golle "Gol Kraliçesi" unvanını elde etti. Yalıspor ve Marmara Üniversitesi takımları 2. Lig'e düşerken, Bursa Sağlıkgücü Gençlikspor ve Karadeniz Ereğli Spor takımları Kadınlar 1. Ligi'ne yükselme başarısını gösterdi.

Şampiyon kızlar

Ataşehir Belediyesi, Ağaoğlu Şirketler Grubu ile sponsorluk anlaşması sonucunda güçlenerek daha sezon başından bu yılın güçlü takımlarından biri olacağını sinyali vermişti. Ataşehir Belediyespor Başkanı'nın Ali Ağaoğlu'nu ikna etmesi üzerine başlayan sponsorlukla Kadınlar Ligi tarihinin en büyük sponsorluk anlaşmalarından birine imza atılmış oldu. Hem Ataşehir Belediyesi hem de Ağaoğlu Şirketler Grubu tarafından desteklenen kulüp, önce Türkiye şampiyonluğu, ardından Avrupa'da başarı hedefiyle yola çıktı. Sezon başında bir önceki yılın şampiyonu Gazi Üniversitesi'nden transfer edilen ve Kadın Millî Futbol Takımı'nda forma giyen Reyhan Şeker, Lütfiye Erçimen, Yağmur Uraz, Zübeyde Kaya, Damla Demirdön, Duygu Yılmaz ve Ayşe Gürbüz gibi oyuncularla kadrosunu güçlendiren Ataşehir Belediyespor, ligin ilk haftalarında beraberlik yüzü dahi görmedi.

Sezonun büyük bölümünde üstün olan Ataşehir Belediyespor son haftaya kadar namağlup unvanını korudu. Son hafta Gölcükspor'a yenilen takım, yine de en yakın rakibine 10 puan fark atarak şampiyon oldu. Ataşehir Belediyespor, 85 kez rakip fileleri havalandırırken kalesinde sadece 7 gol gördü. Şampiyonluk üzerine takımın sponsoru Ağaoğlu Şirketler Grubu tarafından oyunculara çeşitli hediyeler verildi. Şampiyon takım kupasını düzenlenen özel gecede TFF Başkanvekili Lutfi Arıboğan'dan aldı. Bu sezon ligde fırtına gibi esen takım, önümüzdeki yıl Avrupa'da başarılı olmak istiyor.

Sponsorlarla gelişen lig

Bu sezon ilk kez Kadınlar Ligi'nde medya sponsorluğu anlaşması yapıldı ve Fashion One TV sezon boyunca Kadınlar 1. ve 2. Ligi'ne özel programlar hazırladı. Kadınlar Günü gibi özel etkinlikleri de yayınlayan Fashion TV ile sezon boyunca kadın futbolu ekranlara taşınmış oldu. Ayrıca yapılan anlaşma gereği, her hafta Salı günleri Fotospor Gazetesi'nde Kadınlar Ligi sonuçları ve haftanın panoraması yayınlandı. Bu sezon takımlar da yeni sponsorları bu alana çekerek kendilerine ek kaynak yaratmayı başardı. Sponsorluk anlaşmaları bu sezon sınırlı bir destek sağlamakla birlikte ilerleyen yıllar ve yeni sponsorlar için umut oldu. Ataşehir Belediyespor'un Ağaoğlu sponsorluğu Kadınlar 1. Ligi'nin en büyük sponsorluğu olarak dikkat çekerken, diğer takımlar da hem isim sponsorluğu hem de tedarik sponsoru alanında farklı firmalarla anlaşta. Kadınlar 1. Ligi'nin güçlü ekiplerinden Adana İdman Yurdu Spor, Final Dershanesi, Adana Hastaneleri ve Boğaziçi Elektrik firmalarından maddi destek aldı. Konak Belediyespor ise sezonunun en ilginç sponsorluk anlaşmalarından birine imza attı. Alsancak Highlights salonu ile anlaşan takımın oyuncuları, bakımlarını ücretsiz olarak burada yaptırabiliyor. Aynı zamanda bir fizik tedavi merkezi ile de anlaşan takım, oyuncu sağlığı konusunda bu merkezden destek alıyor. Lüleburgaz Düvenciler Lisesi'ne de destek veren iki kuruluş var.

Temsa, üzerinde takımın fotoğrafı bulunan otobüsü tahsis ederek ulaşım sponsoru oldu. Ayrıca, Lüleburgaz yerel yönetimi de oyunculara burs vererek takımı destekliyor. Oyuncularının büyük çoğunluğu kolejde burslu okuyan Gölcükspor'un en büyük destekçisi ise Gölcük Belediyesi. Takımların firmalar tarafından maddi veya tedarik desteği alması sadece Kadınlar 1. Ligi ile sınırlı değil. Kadınlar 2. Ligi'nde de pek çok takım çeşitli firmalardan destek alıyor. Karabük Ovacıkspor hem Karabük Belediyesi'nde hem LCW firmasının maddi destek alıyor.

Ligin yabancıları

Kadınlar Ligi'nde bu yıl bir başka ilk de takımların yabancı oyuncu transferlerine başlaması oldu. Adana İdmanyurduspor, iki Brezilyalı Tatiana Rosario Muniz ve Jaqueline Goncalves Nogueira transferi ile bu sezon yabancı oyuncu transfer eden ilk takım oldu. Ligde kadrosunda yabancı oyuncu bulunduran diğer takımlar ise Gürcistan'dan Tatiana Matveeva ile Trabzonspor, yine Gürcistan'dan Nino Chkuaşeli ve Khatia Tchkonkia ile Trabzon İdmanaocağı ile Nijerya'dan Onome Ebi ile Düvenciler Lisespor'du.

2. Lig ve Bölgesel Lig'de play-off heyecanı

Kadınlar 2. Ligi'nde 10 takım arasında geçen mücadele sonunda şampiyonluğa Bursa Sağlıkgücü Gençlikspor takımı ulaştı. Geçen sezon Bölgesel Lig'den 2. Lig'e yükselen Bursa Sağlıkgücü Gençlikspor takımı bu sezon da Kadınlar 1. Ligi'ne yükselerek büyük bir başarıya imza attı. Sezonu sırasıyla ikinci, üçüncü, dördüncü ve beşinci olarak bitiren Çamlıcaşpor, Karadeniz Ereğlispor, İzmit Belediyespor ve Mersin Camspor ile Kadınlar Bölgesel Ligi'nde gruplarını ilk sırada bitiren Sakarya Kadın Futbol, Altaş Soyaşpor, Bozkurt Lisesi ve Erzurum Albayrak takımları play-off'ta mücadele verdi. Play-off finalinde Mersin Camspor'u 2-1 yenen Karadeniz Ereğlispor, Kadınlar 1. Ligi'ne yükselme başarısını gösterdi.

İlgi alanıyla değil etki alanıyla ilgilenmek

Hakemliği yönlendiren kişiler olarak "ilgi alanımıza giren" pek çok sorun var ama bunların kısa dönemde çözülmesi pek mümkün görünmüyor. Bunların yerine kendi etki alanımıza odaklanmak, gelişme sürecini çok daha olumlu etkileyecektir. 2010-2011 sezonunda, bu düşüncelerin ışığında, günlük olayları en alt düzeyde takip ederek, gelecek nesillerin en üst düzeyde olabilmesi için yoğun çaba ve zaman harcadı.

"Elinizde menzili 50 metre olan bir tabanca var. 200 metre uzaktaki bir geyiğe ateş eder misiniz?"

İletişim psikolojisi uzmanı, Psikolog Doğan Cüceloğlu'nun bu sorusuna salondan gelen cevap "hayır."

"Peki, neden?" diye gelen ikinci soruya, "Boşuna mermi harcamanın bir anlamı yok" yanıtı geliyor.

Doğan Cüceloğlu konuyu şöyle tamamlıyor: "Türkiye'de insanlar her gün ortalama iki saat 'Ülke nasıl kurtulur?' muhabbeti yapıyor. Bu konuşmaların sorunların çözümüne hiçbir katkısı yok.

Bunun yerine, herkes günde iki saat kendi evlâdıyla etkin şekilde ilgilenirse 10 yıl sonra ülkemiz çok farklı yerlerde olur."

Vermek istediği mesaj "Etki alanınızda kalırsanız, sonuç alabilirsiniz..."

Yıllardır hakem seminerlerine uzman eğitimciler gelir ve hakemlere sorarlar, "Hakem hatalarının nedenleri nelerdir?"

Aldıkları yanıt, "Medya baskısı, kulüplerin tavı, oyuncuların davranışları, fiziksel yetersizlik,

yorum hatası, olayı görememe (hatalı yer alma), vs" olur. Sonra da bu nedenleri iki ana gruba ayırırlar: "Etki alanında kalanlar ve ilgi alanında kalanlar."

Tavsiyeleri de şu: "İlgi alanınızda olan sorunlarla ilgili olarak yapabileceğiniz fazla bir şey yok. Medyayı, kulüpleri, futbolun diğer aktörlerini kendi düşüncelerinizle uygun hâle getiremezsiniz. Bunun yerine, geliştirmek sizin elinizde olan, yani etki alanınıza giren diğer konulara odaklanın.

Yaptığınız işte daha iyi sonuçlar elde edersiniz."

Uzmanların bu düşüncesi pek çok alanda olduğu gibi hakemlik alanında da geçerli görünüyor. Hakemliği yönlendiren kişiler olarak "ilgi alanımıza giren" pek çok sorun var ama bunların kısa dönemde çözülmesi pek mümkün görünmüyor.

Bunların yerine kendi etki alanınıza odaklanmak, gelişme sürecini çok daha olumlu etkileyecektir.

2010-2011 sezonunda, bu düşüncelerin ışığında, günlük olayları en alt düzeyde takip ederek gelecek nesillerin en üst düzeyde olabilmesi için yoğun

çaba ve zaman harcadı. Amacı, "mevcut hakemleri daha iyi tanımak, geleceğin hakemlerini keşfetmek ve hakemlikle ilgili temel bilgileri bu hakemlere aktarmak" olarak özetlenebilecek olan ve UEFA'nın CORE isimli projesine paralel olan "Hakem Gelişim Kampları" düzenlendi. UEFA dışında sadece Türkiye'nin öncülük ederek uyguladığı bu projede 2010-2011 sezonunda toplam 6 kamp yapıldı. Her biri bir hafta süren bu kamplara ülkemizin dört bir yanından toplam 144 hakem katıldı.

İleriye dönük olan bu projenin yanında, oynanmakta olan maçlarda da hakemlerimizden en iyi verimi alabilmek için her ay rutin birer günlük eğitim programları uygulandı.

Bu eğitimlerin tamamına ve Ocak ayındaki ara seminerine Jaap Uilenberg de katıldı.

Bu eğitimlerde, geçen bir ayın değerlendirmesi ve pozisyon analizleri yapılarak sonraki periyotlar için hazırlıklar yapıldı. Bizler her ne kadar süreçle ilgileniyorsak da futbolun diğer paydaşları genellikle sonuç

odaklıdır. Özellikle kulüpler ve medya. Onlar açısından hakemlerin nasıl bir sezon geçirdiği daha önemlidir. Burada biraz da bu konuya değinmek istiyorum.

Sezon içinde en çok yer ayrılan konulardan birisi hakem atamaları konusudur. Bazı medya mensupları bu konuya zaman zaman değinirken, dağarcığı sadece hakemlikle ilgili konularla sınırlı olan kişiler de sürekli olarak bu konuyla ilgilendi. Bu konuya ışık tutmak için şu bilgiyi verebiliriz; pek çok ülkede uygulanmakta olan ve evrensel olarak kabul edilebilecek bir ilkeyi uygulamaktayız. "Maça çıkarken hakemlerin kafası rahat olsun. Kendi işlerine daha iyi odaklanabilsinler ve daha iyi performans sergileyebilsinler."

Bugün için herhangi bir hakemin, herhangi bir takımın maçına çıkmak için aşırı bir hevesi olduğunu sanmıyorum. Kaldı ki, bizim de sadece hakemleri memnun etmek için görevlendirme yapmamız söz konusu olamaz. Dolayısıyla biz bu ilkeye sadık olarak atamaları yapmaktayız.

Bu konuda gelebilecek eleştirilere de saygılıyız. Örneğin; "Bu uygulamanın tersi yapılması daha uygun olurdu" diyenlere de saygı duyarız.

Ancak, "bu ilke takımlara farklı uygulandı" şeklindeki bir eleştiriye katılmamız mümkün değildir. "A" hakemi "X" takımının maçına niçin verilmedi diye sorular, "X'in rakibi olan "Y" takımına da niçin "B" hakeminin verilmediğini sormalıdır. Bu soru akıllarına gelebiliyorsa zaten bu soruyu sormalarına gerek kalmaz.

Hakem atamalarında hiçbir takıma ayrıcalık tanınmamıştır, aynı ilkeler uygulanmıştır.

Spor Toto Süper Lig'de iki takımın şampiyonluk yarışının son haftaya kadar başa baş devam etmesi bu takımların maçlarındaki gerginliğin artmasına neden olmuştur. Zor ve gergin geçen maçları yönetebilecek hakem sayısı kısıtlıdır. Bu hakemlerin deneyimli

olmaları gerekir. Daha önceden bu tür atmosferde maç yönetmemiş olan hakemlerin fahiş hata yapma ve ligin kaderini etkileme riski vardır. Hatta kendi hakemlik kariyerinin tehlikeye girme riski vardır. Bunun yakın geçmişte yaşanmış örnekleri mevcuttur. Bu nedenlerle ve bazı olumsuz performanslar nedeniyle, özellikle şampiyonluk yarışındaki takımların maçlarının kısıtlı sayıda hakemle tamamlanması söz konusu olmuştur. Bu uygulamaya da sadece bizim ülkemize özgü değildir. Avrupa ülkelerinde örnekleri vardır.

Hakemlerin performansına gelince...Aşağıdaki tablolarda, liglere göre son 3 yılın gözlemci notları karşılaştırılmıştır. Tartışmasız olarak her yıl hakem performansları biraz daha iyiye gitmektedir. Bunun nedeni kadrolardaki istikrar ve verilen nitelikli eğitimidir.

Alt liglerdeki müthiş çekişmeye rağmen, burada görev yapan hakem kadrolarının deneyim kazanarak gelişme göstermelerinden dolayı memnuniyet verici bir performans gözlenmektedir. 1, 2 ve 3. liglerdeki hakem performansları beni kişisel olarak da tatmin etmiştir. Daha büyük bir kesimin odaklandığı Süper Lig'de de geçen yıllara oranla genel bir ilerleme gözlenmektedir. Ancak, hafta bazında inceleme yapıldığında göze çarpan farklılıklar vardır. 2010-2011 sezonunun ilk yarısı, önceki iki sezona oranla daha iyi bir şekilde kapanmıştır. Buna karşılık, 20 ve 28. haftalar arasında iyi bir performans gözlenirken 29. haftadan sonra görece olarak bir düşüş yaşanmıştır. Bunun nedenlerinden birisi olarak, kadronun yukarıda belirtilen nedenlerle kısıtlanmış olması gösterilebilir.

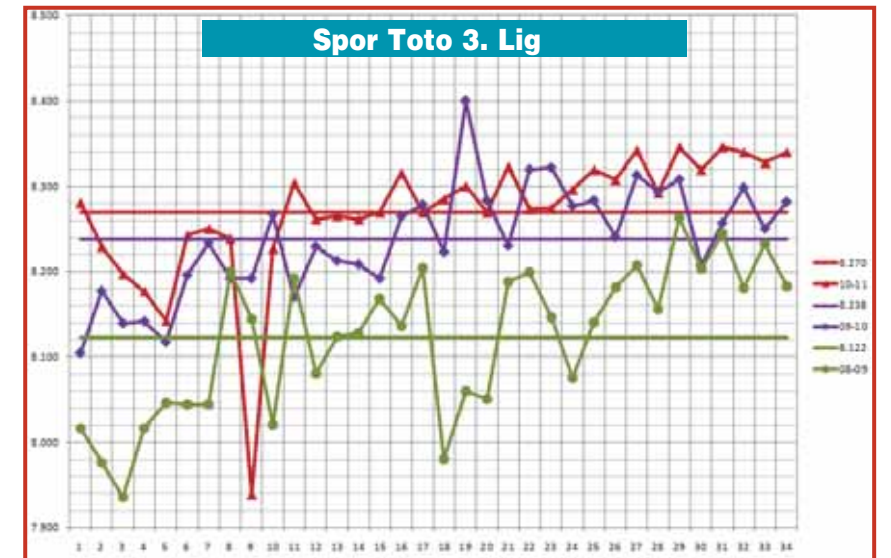
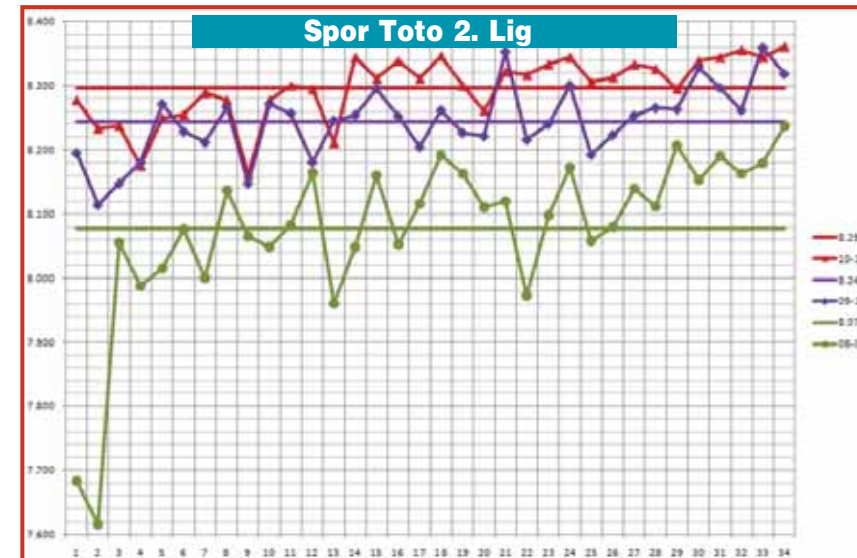
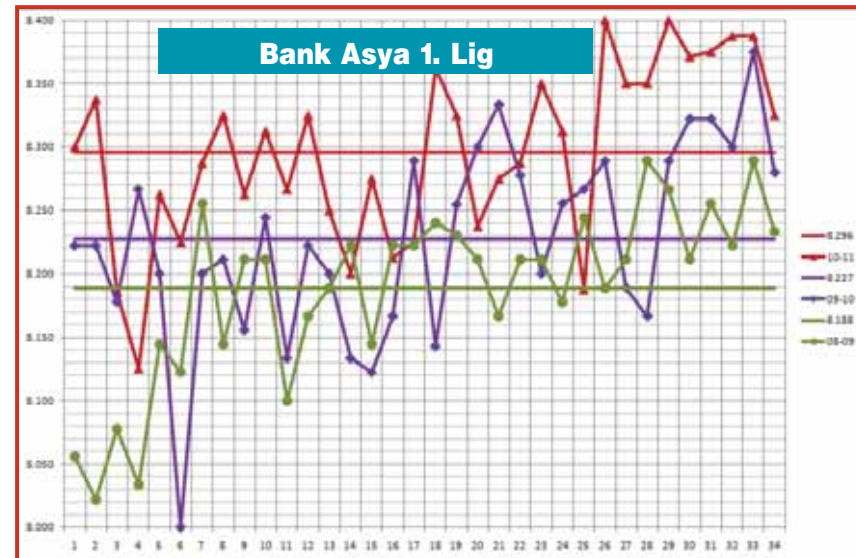
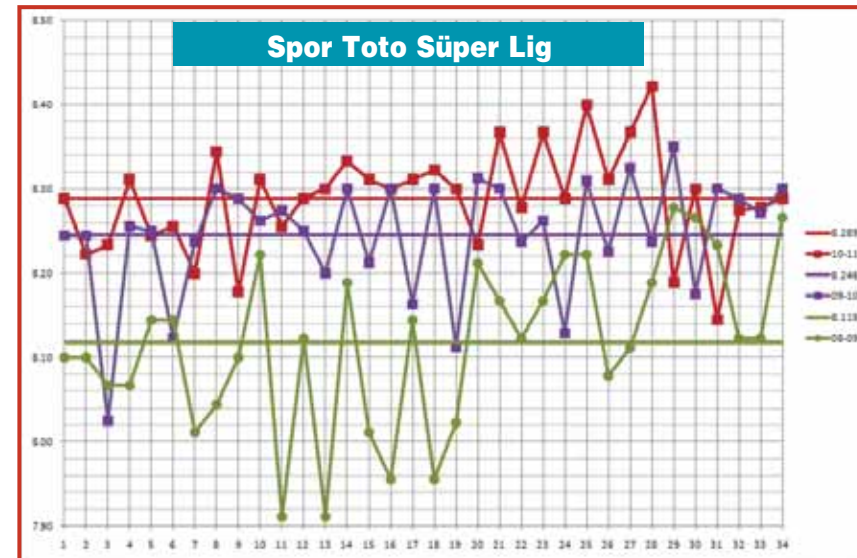
Hakemleri değerlendirirken dikkate alınması gereken bir diğer nokta, verdikleri hatalı veya tartışmalı kararların sıralamayı, özellikle de sınır noktalarındaki sıralamaları etkileyip etkilemediğidir. Bu açıdan bakıldığında da;

● Şampiyonluk yarışındaki takımların birer yıldız oyuncusunun özellikle ikinci yarıda gösterdikleri olumlu performanslar,

● Oyuncuların yaptığı ciddi hatalar,

● Takımların içinde yaşanan sorunlar yan yana geldiğinde, sıralamanın belirlenmesinde hakem hatalarının açık ara önüne geçtikleri söylenebilir.

Bundan sonrasıyla ilgili olarak hakemlik konusunda söylenebilecek önemli konu da geçtiğimiz 3.5 yılın bir geçiş dönemi olduğu, bundan sonrası için kapsamlı bir yenilenme yapılması gerektiğidir.

Yusuf Mersin

Annem İngiliz, babam Türk, 22 sene önce İngiltere'ye gelen babam, Türkiye'deyken Kasımpaşa'da futbol oynamış. Beni de futbola yönlendiren o oldu. 5-6 yaşlarında küçük bir kulüpte başladım. 9 yaşından Liverpool'a geçinceye kadar Milwall kulübünde oynadım.

Milwall'da oynarken büyük takımlardan teklif gelmeye başladı. Bana söylendiği kadarıyla Chelsea ve Arsenal de teklif yapmış ancak en fazla parayı Liverpool teklif ettiği için Liverpool'a transfer olmuş oldum.

Ceyla **Kütükoğlu**

Asla yalnız yürümeyecek

İngiltere'nin büyük kulüplerinin çoğu peşindeydi ama onun kaderi Liverpool'la kesişti. Millî Takım'ın da gelecekteki umudu olan genç kaleci, önünde uzun ve zor bir yol olduğunun farkında. Taraftarının asla yalnız bırakmadığı Liverpool da genç file bekçisini yalnız bırakmıyor. Kariyeriyle ilgili yol haritası şimdiden belli. Van Der Sar gibi büyük kalecileri örnek alan genç yıldız adayının idolü ise futbol dünyasının dışından sürpriz bir isim, Roger Federer.

▼Ailen İngiltere'ye ne zaman geldi? Sen futbola nasıl yöneldin? Babam eski bir futbolcu. 22 sene önce İngiltere'ye gitmiş, orada annemle tanışmışlar. Annem İngiliz, babam Türk. Ben ve kardeşim İngiltere'de doğup büyüdük. Babam Türkiye'deyken Kasımpaşa'da futbol oynamış. Beni de futbola yönlendiren o oldu. 5-6 yaşlarında küçük bir kulüpte başladım. 9 yaşından Liverpool'a geçinceye kadar Milwall kulübünde oynadım.

▼Kaleci olmaya nasıl karar verdin? Aslında doğal ve komik bir şekilde oldu. Küçüklüğümde babamla futbol oynarken top ne zaman üstten gelse elimle tutardım. Babam da "Sen galiba kaleci olmak istiyorsun" derdi ve böylece kaleci oldum.

▼Türkiye ile bağlarını koruyor musun? ▲Pek çok akrabam Türkiye'de yaşadığı için onları ziyaret etmeye geliyorum. Türkçem pek iyi değil, ama geliştirmeye çalışıyorum. Babaannem ve dedemin yanına İstanbul'a geldiğim zaman ve Millî Takım'daki arkadaşlarımla pratik yapıyorum.

▼Yılbaşında Milwall'dan Liverpool'a transfer oldun. Bu transfer nasıl gelişti? ▲Milwall'da oynarken büyük takımlardan teklif gelmeye

başladı. Özellikle Liverpool bu konuda çok ısrarcı oldu. Bu sene Millî Takım'la Amerika'daki turnuvadan döndükten sonra Milwall'ın teklifi kabul ettiğini öğrendim. Bana söylendiği kadarıyla Chelsea ve Arsenal de teklif yapmış ancak en fazla parayı Liverpool teklif ettiği için Liverpool'a transfer olmuş oldum.

▼Liverpool gibi büyük bir kulüpte olmak nasıl bir duygu? Liverpool Academy'de günlerin nasıl geçiyor? ▲Liverpool çok büyük bir kulüp. Çok iyi oyuncuları var. Böyle büyük bir takımın altyapısında olmak hem zorlayıcı hem de çok heyecan verici. Steven Gerrard ve Jamie Carragher'la aynı ortamda olmak müthiş bir şey. Ayrıca Liverpool gençlere, kendi altyapısından gelen oyunculara çok önem veren bir kulüp. Burada olmak geleceğim açısından da çok önemli. Benim gibi Londra'dan gelen başka oyuncular da var. Onlarla birlikte şehre ve ortama alışmaya çalışıyorum. Her sabah önce kondisyon çalışıyor, sonra antrenman, bir süre ara verip tekrar antrenman yapıyoruz. Yoğun bir temponun içindeyim. Antrenmanlar dışında bir şey

yapmaya pek vaktim kalmıyor. Okula da fazla gidemiyorum. Liverpool'a geçmemle birlikte ilk kez ailemden uzak ve tek başına yaşamaya başladım. Bu da benim için yeni bir tecrübe. Ayrıca burada pek çok yeni insanla tanıştım.

▼Liverpool'da yakın yaş gruplarında 4-5 kaleci var. Yabancı kökenli tek kaleci sensin. Aranızda nasıl bir rekabet var? ▲Diğer kalecilerle aramızda hem tatlı bir rekabet var hem de çok iyi arkadaşız. Takımda yeni olmama rağmen beni çok iyi karşıladılar. Aramızdaki rekabet kendimizi geliştirmemize ve daha iyi olmamıza yol açıyor. Bu yüzden rekabet iyidir. Ama buradaki oyuncuları, buradaki ortamı görünce çok çalışmam gerektiğini anladım. Geldiğimden beri takımla 8 maça çıktım. Oynadığım maçların hiçbirini kaybetmedik. İyi bir başlangıç yaptım diyebilirim.

▼Seni diğerlerinden ayırt eden en güçlü yönlerin neler? ▲Öncelikle fiziğimin benim için bir avantaj olduğunu düşünüyorum. Bir kaleci olarak uzun boylu olmak çok önemli. Ayrıca kaleci olmama rağmen iyi kullanabiliyorum. Antrenörlerim daha hızlı olmam

gerektiğini söylüyor. Ama iri yapıda bir insan olarak bunu geliştirmek çok kolay değil. Bunun için özel antrenman yapıyorum.

Türk Millî Takım'ndaki oyuncular daha teknik

▼İngiltere Akademi Ligi'nde oynadığın futbolla Millî Takım'dakini karşılaştığında ne gibi farklar var? Türkiye'de kaleciler antrenmanların büyük çoğunluğunda takımdan ayrı çalışır. Ama başka ülkelerde ayrı çalışmaların haricinde antrenmanlara da dâhil olabiliyorlar. İngiltere'de durum nasıl? ▲İngiltere'de oynanan futbolda daha çok uzun toplar ön planda. Millî Takım'da ise oyuncuların daha teknik olduklarını ve birebir mücadelede daha iyi olduklarını düşünüyorum. Liverpool'da biz takımdan ayrı olarak yarım saat çalışırız. Sonrasında genellikle takımla birlikte yapılan antrenmanlara katılırız. Teknik direktörler kalecileri mümkün olduğunca oyuna dâhil etmeye çalışıyor. Bu yüzden pek çok kaleci ayağını da iyi kullanabiliyor.

geçip finallere kalmak istiyorduk ama talihsiz bir şekilde elendik. Bu turnuvadan dersler çıkardık.

Deneyim kazanmak için kiralık gidebilirim

▼Bir kalecinin olgunluk dönemine ulaşması genelde 30'lu yaşlarını buluyor. Yakın bir gelecekte Liverpool'da A takımın kalesine geçebileceğini düşünüyor musun yoksa deneyim kazanacağın bir kulüpte kiralık oynamayı düşünür müsün? ▲Kalecilik yaşla ve deneyimle gelişen bir şey. Bu yüzden tercihinizi oynayabileceğiniz, deneyim kazanabileceğiniz takımlardan yana kullanmanız çok önemli. Liverpool Academy'de her oyuncu ile oturulup ileride neler yapabileceği, ne gibi seçenekleri olduğu konuşuluyor. Yani bizler için aslında bir yol haritası belirlenmiş oluyor. Bana da söylenen 18 yaşına geldiğimde tecrübe kazanmam için daha alt bir lige, mesela Championship'te bir takıma kiralanabileceğim. Orada daha fazla süre alıp deneyim kazanabilir ve kendimi geliştirebilirim. Bir süre kiralık oynadıktan sonra Liverpool'a dönüp A takımında oynamak için hazır olabilirim.

▼Liverpool Academy'de A takımla ne kadar yakınsınız? A takım antrenörleri sizleri ne sıklıkta izliyor? ▲Farklı tesislerde antrenman yapıyoruz. Akademi ve rezerv takımın ayrı bir tesisi var. Ama A takımın antrenörleri sıklıkla

maçlarımıza geliyor. Maçları takip eden birileri sürekli oluyor. Kenny Dalglish de bizzat gelip maçlarımızı izliyor. Genç oyunculara önem verdiği ve şans tanıdığı için altyapılardaki tüm oyuncuları yakından takip ediyor. Maçlarımıza gelip izlemesi bizim için önemli bir motivasyon oluyor.

Liverpool çok büyük bir kulüp. Çok iyi oyuncuları var. Böyle büyük bir takımın altyapısında olmak hem zorlayıcı hem de çok heyecan verici. Steven Gerrard ve Jamie Carragher'la aynı ortamda olmak müthiş bir şey.

Türkiye'deki oyuncuların daha teknik ve birebir mücadelede daha iyi olduklarını düşünüyorum. İngiltere'de teknik direktörler kalecileri mümkün olduğunca oyuna dâhil etmeye çalışıyor. Bu yüzden pek çok kaleci ayağını da iyi kullanabiliyor.

Kenny Dalglish bizzat gelip maçlarımızı izliyor. Genç oyunculara önem verdiği ve şans tanıdığı için altyapılardaki tüm oyuncuları yakından takip ediyor. Maçlarımıza gelip izlemesi bizim için önemli bir motivasyon oluyor.

ile benim idolümdür Federer. Abim ve ben küçüklüğümüzden beri tenis oynuyoruz. Benim için ikinci spor tenistir. O yüzden de Federer hayranıyım.

Plaj futbolunda yeni dönem

2010 yılı Plaj Futbol Millî Takımı açısından büyük başarılarla geçmişti. Türkiye, Hollanda'da düzenlenen Challenge Cup'ta Norveç, Azerbaycan ve ev sahibi Hollanda'yı yenerek şampiyon olmuş daha sonra ise Avrupa Ligi Süper Finalleri'nde İsrail, Azerbaycan ve Fransa'yı devirerek 36 Avrupa ülkesi arasında en iyi 8 takımın oynayacağı 2011 Avrupa Elit Ligi'ne yükselmişti. Özellikle Eric Cantona'nın başında olduğu Fransa karşısında alınan galibiyet büyük ses getirmişti. Millîlerin şimdiki hedefi Avrupa'nın üst düzey takımları arasında başarıyı yakalamak. Türkiye'nin 2011 Avrupa Elit Ligi'ndeki rakipleri Portekiz, Rusya, İtalya, İspanya, İsviçre, Macaristan, Çek Cumhuriyeti ve Romanya.

Yeni teknik heyet

Bu zorlu parkura ay-yıldızlı ekip yeni bir teknik heyet yönetiminde hazırlanıyor. Millî Takım'ın yeni teknik sorumlusu Adil Müftüoğlu. İstanbul Bilgi Üniversitesi İşletme Bölümü mezunu olan Müftüoğlu, 2007

yılından itibaren Plaj Futbolu Millî Takım'ının kaptanlığını yaptı. Geçmişinde profesyonel olarak yurtdışı ve yurtdışında birçok kulüpte futbol oynayan, daha sonra plaj futboluna gönül veren Adil Müftüoğlu, Avrupa'da da bir çok örneği olduğu gibi hem teknik sorumluluk yapacak hem de sahada mücadele edecek. Millîlerin yardımcı antrenörü Emrah Aykurt da Akdeniz Üniversitesi Spor Akademisi Futbol İhtisas Bölümü mezunu. Aykurt aynı zamanda TFF Antalya Bölge HİF Sorumluluğu görevini yürütüyor.

Yoğun hazırlık dönemi

26 Mayıs'ta start alan Avrupa Elit Ligi öncesi millîler yoğun bir hazırlık dönemi geçirdi. Nisan ayı başında Alanya'da yapılan seçme kampına daha önce Millî Takım'da

Adil Müftüoğlu

görev yapan oyuncuların yanı sıra yeni isimler de davet edilerek oyuncu havuzu genişletildi. Ardından Alanya'da gerçekleştirilen kampta Rusya ile üç hazırlık maçı oynandı. Ay-yıldızlılar bu karşılaşmalardan birini kazanırken, ikisini kaybettiler. Sonrasında ise Avrupa Elit Ligi'ndeki yolculuk başladı.

Türkiye İsviçre ve Almanya'da düzenlenecek etaplarda başarılı olursa Ağustos ayında Moskova'da yapılacak finallere katılma hakkını elde edecek. Çok güçlü ekiplerle mücadele edecek olan Millîlerin ilk hedefi Avrupa Elit Ligi'nde kalıcı olmak. Millîleri 2012 yılında ise 2013'te düzenlenecek Dünya Kupası'nın Avrupa kıtası elemeleri bekliyor.

Garanti Plaj Ligi olumlu yansıdı

Plaj Futbol Millî Takım'ının yükselişinde önemli faktörlerden biri de Garanti Plaj Futbol Ligi'nin gelişimi. 2006 yılında 4 etapla başlayan lig, 2010'da 22 etapta oluşmuş, 162 takım ve 2500 sporcunun katılımı sağlanmış ve neredeyse ülkenin her noktasına ulaşmıştı. Garanti Plaj Futbolu Ligi'nin bu konuma gelmesi, buna paralel birçok noktada plaj futbolu sahalarının oluşması, Millî Takımımız için de büyük bir kaynak yarattı. Bu yıl Garanti Plaj Futbol Ligi yeni bir formata kavuşuyor. 8 etapta oluşacak ve 16 takımın katılacağı deplasmanlı lig daha elit bir konuma gelecek. Bu organizasyon yapısında her takım 14 maç oynayacak. Lig karşılaşmalarından yapılacak canlı yayınlar da plaj futbolunun bilinirliğinin artması adına büyük kazanç sağlayacak.

Plaj futbolu merkezi Alanya

Plaj futbolundan söz etmişken Alanya'ya da ayrı bir parantez açmak gerek. Ülkemizin bu önemli turizm beldesi, bu sporun en büyük merkezi konumunda. Alanya Belediyesi hem lige hem de tesisleriyle Millî Takım'a büyük destek veriyor. 2010 yılında düzenlenen ve ülkemizdeki ilk uluslararası turnuva olan Alanya Cup, Türkiye'nin yanı sıra Rusya, Ukrayna ve Azerbaycan'ın katılımıyla gerçekleşmiş ve son derece başarılı geçmişti. 2011 yılında Challenge Cup'ın Alanya'da yapılması gündemde. Birçok plaj futbolu takımının kamp için tercih ettiği bir bölge haline gelen Alanya, gelecekte daha büyük organizasyonlara da ev sahipliği yapmak için girişimlerde bulunuyor.

27 kulüp Ulusal Lisans aldı

TFF tarafından ilk kez 2011-2012 sezonunda hayata geçirilen Ulusal Kulüp Lisans Sistemi kapsamında, en üst 3 ligde yer alan toplam 27 kulüp lisans aldı. TFF Kulüp Lisans Kurulu; Spor Toto Süper Lig, Bank Asya 1. Lig ve Spor Toto 2. Lig'deki 71 kulübün yüzde 100'ünün yapmış olduğu başvurularının incelemesini tamamladı. Kurul, Ulusal Kulüp Lisansı almaya hak kazanan 27 kulüp içindeki takımlar arasında bulunan 9 Spor Toto Süper Lig kulübü ve Bank Asya 1. Lig temsilcisi Çaykur Rizespor A.Ş.'ye UEFA Kulüp Lisansı verilmesini de kararlaştırdı. Başvuruları, "Hukuki, Sportif, Altyapı, Personel ve Mali Kriterler" üzerinden ulusal bazda denetleyen ve mali yapılarının uygunluğuna göre inceleyen TFF Kulüp Lisans Kurulu'nun kararı doğrultusunda, ulusal lisans almaya hak kazanan 27 kulüp şunlar:

Spor Toto Süper Lig
UEFA Kulüp Lisansı alan Beşiktaş A.Ş., Bursaspor, Büyükşehir Belediyespor, Eskişehirspor, Fenerbahçe, Galatasaray A.Ş., Gaziantepspor, Kayserispor ve Trabzonspor A.Ş.'nin yanı sıra Kardemir Karabükspor, Kayserispor, Manisaspor.

Bank Asya 1. Lig
UEFA Kulüp Lisansı alan Çaykur Rizespor A.Ş.'nin yanı sıra Altay ve Boluspor.

Spor Toto 2. Lig
Alanyaspor, Bandırmaspor, Balıkesirspor, Belediye Vanspor, Eyüpspor, Fethiyespor, Göztepe A.Ş., İskenderun Demir Çelikspor, Pendikspor, Turgutluspor, Şanlıurfaspor ve Yeni Malatyaspor. Ocak 2011'de hayata geçen ve 3 yıllık geçiş sürecinin uygulanacağı Ulusal Kulüp Lisans Sistemi ile kulüplerin gerekli eğitimi almış profesyonel kadrolarla çalışmaları, kulüplerin tüm genç takımlarını akademi ligleri seviyesine ulaştırmak ve liglerde elit oyuncuların yetişmesi ve kulüplerin UEFA standartlarında tesislere ve statlara sahip olmaları sağlanacak. Kulüplerin mali disiplin altında tutularak, mali durumları ile ilgili daha dikkatli ve hassas davranmaları sağlanacak. Tüm kulüplerin yıllık mali tablolarını sunmaları sayesinde, Türk futbolunda mali şeffaflık adına büyük ve önemli adımların atılması elde edilecek. Lisans için başvuran kulüp sayısı ve lisans alan kulüp sayısında, geride kalan yıllara göre büyük bir artış yaşandı.

TSYD'den Başkan Özgener'e özel ödül

Türkiye Spor Yazarları Derneği, 2010-2011 sezonundaki destek ve katkılarında dolayı Türkiye Futbol Federasyonu'na özel ödül verdi. TFF'nin İstinye'deki merkezinde düzenlenen törende TFF Başkanı Mahmut Özgener ödülü TSYD Başkanı Esat Yılmaer'den aldı. Törene TSYD Yönetim Kurulu üyeleri de katıldı. Başkan Mahmut Özgener, özellikle Spor Toto Süper Lig'de şampiyonluk heyecanının son maç, son dakikaya kadar yaşanmasından

dolayı hem Fenerbahçe'yi hem de Trabzonspor'u tebrik etti. "Keşke iki şampiyon olabilseydik" denilecek bir sezona tanıklık edildiğini vurgulayan Başkan Özgener, "Hem Fenerbahçe hem de Trabzonspor mücadeleleriyle şampiyonluğu hak etti. Önümüzdeki sezonlarda da en az bu kadar, hatta daha heyecanlı ve rekabetçi mücadeleler yaşarız. Sezon boyunca verdikleri destekten dolayı TSYD'ye de özel teşekkür ediyoruz. Mevcut TSYD

yönetimi, AIPS Kongresi'nin ev sahipliği ve birçok farklı organizasyonla sayısız ilke imza attı" dedi. TFF ve Başkan Özgener'e teşekkür eden TSYD Başkanı Esat Yılmaer de TFF ile devam eden yakın işbirliğinin ilerleyen zamanlarda da artarak sürdürüleceğini umut ettiklerini belirterek, "Yakın zamanda TSYD olarak Sporda Şiddet Yasası için bir sempozyum düzenleyeceğiz. Burada da TFF ile işbirliği içinde çalışacağız" dedi.

Cüneyt Çakır'a yeni bir onur

FIFA kokartlı hakemimiz Cüneyt Çakır, Kolombiya'da yapılacak 2011 FIFA U20 Dünya Kupası'na davet edildi. FIFA, 2 yılda bir düzenlenen 20 Yaş Altı Dünya Şampiyonası'nda görev almak üzere FIFA kokartlı yardımcı hakemler Bahattin Duran ve Tarık Ongun'u da davet etti. Avrupa kıtasından aralarında Cüneyt Çakır'ın da yer aldığı sadece 6 hakemin çağrıldığı şampiyonada toplam 16 hakem, 32 yardımcı hakem görev alacak. Şampiyona 29 Temmuz-20 Ağustos 2011'de Kolombiya'da düzenlenecek. Bir sonraki FIFA U20 Dünya Şampiyonası'na Türkiye'nin ev sahipliği yapacağı geçtiğimiz Mart ayında FIFA Başkanı Sepp Blatter tarafından açıklanmıştı.

Ukrayna'dan Özkahya'ya davet

FIFA kokartlı hakemlerimizden Halis Özkahya, 1 Haziran Çarşamba günü Ukrayna ile Özbekistan arasında Ukrayna'da oynanan hazırlık maçını yönetti. Ukrayna Futbol Federasyonu'nun özel davet yazısı ile bu maça istediği Halis Özkahya'nın yardımcılığını Erdinç Sezertam ve Cem Satman yaptı.

Seçim Demirel UEFA kursuna katıldı

FIFA kokartlı kadın yardımcı hakemimiz Seçim Demirel, 11-13 Mayıs'ta UEFA tarafından düzenlenen 7. Kadın Hakemler Eğitim Kursu'na katıldı. UEFA'nın İsviçre'deki merkezinde düzenlenen seminare davet edilen hakemler, bu ay İtalya'dan düzenlenecek U19 Kadınlar Avrupa Şampiyonası'nda ve Temmuz sonunda İsviçre'de yapılacak U17 Avrupa Kadınlar Şampiyonası'nda görev alabilecek. Bu iki şampiyonaya hazırlık amacı taşıyan kampa, son yenilikler kadın hakemlerle paylaşıldı.

Şiddet Yasası zirvesi

TFF tarafından düzenlenen "Futbolda Yeni Dönem- Sporda Şiddet Yasası" toplantısı İstanbul Radisson Blu Otel'de yapıldı. Toplantıya profesyonel liglerde görev yapan hakem, yardımcı hakem, gözlemci ve temsilcilerle MHK ve Temsilciler Kurulu yöneticileri katıldı. Yasanın tüm detaylarını katılımcılarla paylaşan hukuktan sorumlu Yönetim Kurulu üyesi Yunus Egemenoğlu, Sporda Şiddet ve Düzensizliği Önleme Yasasının kanunlaşmasıyla birlikte, futbolun tüm paydaşlarına bu hayati konuyu anlatmayı ana öncelik olarak belirlediklerini söyledi. Yasanın, Türk futbolunu arzuların parlak geleceğe taşımaktaki en önemli araçlardan biri olacağını vurgulayan Egemenoğlu, futbol ailesinin en önemli aktörlerinden olan hakem, temsilci ve gözlemcilerin söz konusu yasayla ilgili her detaya hâkim olmaları gerektiğini ve bu sebeple tam günlük toplantı düzenlendiğini belirtti.

Yasayla ilgili yeni internet sayfasının www.tff.org'da hayata geçirildiğini söyleyen Egemenoğlu, tüm kamuoyunun konuyla ilgili aklındaki sorulara spordasiddet@tff.org mail adresine yazarak cevap alabileceğini belirtti.

Yasa rahatlatacak

Yasayla her şeyin değiştiğini belirten Egemenoğlu, "Yasanın alanı genişledi. Takımların kamp yerleri, antrenman alanları, stat dışında sporla ilgili olaylarda da bu yasa uygulanacak" dedi. TFF'nin yasa için 2 yıl gibi bir süre çok yoğun çaba harcadığının altını

çizen Egemenoğlu şöyle devam etti: "Yasa sayesinde sorunların sahalamızdan gideceğine inanıyorum ama unutulmamalı ki bu süreç daha çok yeni. İngiltere 1985 yılından bu yana 9 yasa değiştirmiş. Daha bizim yaşamız 40 günlük değil, bunu hep beraber kuracağız. Kanun olması yetmez. İnsanlara anlatıp uygulanır hale getireceğiz. Statlarda sorun olan 1000 kişiyi kovacağız ki, insanlar rahat rahat maç izlesin."

Elektronik bilet büyük yenilik

Şu anda maçlara giren net seyirci sayısını ne kulüplerin ne maliyenin ne de federasyonun net olarak bilemediğini söyleyen Egemenoğlu; "Merkezi sistemde elektronik bilet alan kişilerin bilgileri kayıt altına alınacak. Sistemde, bilet kime satıldı, vatandaşlık numarası ne, stada kaç polis girdi, protokole kim girdi, hepsi bilinecek. Statları bir ülke olarak düşünün, bu kartlar da oraya giriş için pasaport gibi olacak. Bu elektronik bilet hayatımızda var. Kredi kartları, otobüs biletleri ve benzeri kartlar her alanda kullanılıyor. Biletlerde fotoğraf, vatandaşlık numarası, ad-soyadı bulunup biletler koltuk numarasıyla ilişkilendirilecek. Hangi yaşta kaç insan geliyor, maça kaç dakika kala geliyor, hepsini kontrol altına alacağız. Maliyeti 5 lirayı geçmeyecek olan bu kart bir kez alınacak ve 5 sene geçerli olacak. Elektronik bilet, Spor Toto Süper Lig ve Bank Asya 1. Lig'de kullanılacak. Bunu merkezi ihaleyle yaptığımız

zaman, bu maliyet de vadeliendirme imkanıyla birlikte düşecek. Buradan kulüplere de gelir sağlanacak. Yatırımı yapmaya Avrupa'daki bir çok banka talip. Aynı biletlerde olduğu gibi iki türlü satış yapılabilir. Kulüpler stat girişlerinde satış yapabilecek. İkinci de Biletix vasıtasıyla yapılan merkezi satış, federasyon üzerinden yapılacak. Şu andaki uygulamadan bir tek bu değişiyor. Bu kartın üzerinde hangi takımı tuttuğunuz belirli olduğundan, seyircinin rakip takım seyircileri arasına girmesini de önleyeceğiz. Kulüpler, biletlerin merkezi satışı için bir takım organizasyon şirketlerine vermiş olduğu giderden kurtuluyor. Kaçak seyirci bitiyor. İkinci el bilet satışı uygulamasına da geçilecek. Kart sahibi eğer maça gidemeyecekse, bir arkadaşına bu hakkını devredebiliyor. Ya da 'kulübüm kazansın' diyorsa, kurulacak sitelerden bileti satışa çıkarabiliyor" dedi. Egemenoğlu yasanın diğer yeniliklerini de şöyle sıraladı: "Emniyet Genel Müdürlüğü'nün uygulaması kapsamında, kulüp polisi uygulaması zorunluluğu getirildi. Kulübün polisi deplasmana gidecek. Her türlü

bilgi edinip sorunlu seyircilerin tespitini sağlayacak ve deplasmanlara gidiş-dönüşlerde görev yapacak. Stadyumlarda bekleme odaları yapılacak. Bunlar 20'şer kişilik en az iki odadan oluşacak, sorun yaratan seyirciler bu odalarda bekletilecek. Şike ve teşvik suç sayılacak. Şike ve teşvike 5-12 yıl arasında hapis cezası verilecek. Bu cezalar yüzde 50 artırılabilir. Şike tespiti teknik takibe alınacak."

ASKF Başkanlarına yasa bilgisi

Amatör Spor Kulüpleri
Konfederasyonu başkanları, Nisan'da yürürlüğe giren Sporda Şiddet ve Düzensizliği Önleme Yasası hakkında bilgilendirildi. Antalya Porto Bello Otel'i'nde düzenlenen toplantıda bir sunum yapan TFF Hukuk Müşavirliği'nden Av. Murat Aygörmöz, şiddet yasanın detaylarını, yaptırımlarını ASKF Başkanlarıyla paylaştı. Yasanın, Türk futbolunda önemli bir milat olduğunu belirten TFF Yönetim Kurulu üyesi ve Türkiye Amatör Spor Kulüpleri Konfederasyonu Genel Başkanı Mehmet Baykan, TFF tarafından gerçekleştirilen bu sunumun yılda 70 bin maç organizasyonu yapan amatör camia için de çok faydalı geçtiğini söyledi. 2 günlük toplantıda 2010-11 sezonunda hayata geçen ve 77 ilde futbol heyecanı yaşatan Bölgesel Amatör Lig'in değerlendirilmesi ve yeni sezon hakkında görüş alışverişi yapıldı.

A2 Ligi'nde zafer Galatasaray'ın

Türk futboluna farklı bir açılım sunma hedefiyle geçen sezon başlatılan A2 Ligi'nde 2010-2011 sezonu şampiyonu Galatasaray oldu. 1. Grup'ta normal sezonu lider olarak tamamlayan Galatasaray ile 2. Grubu lider bitiren Kayseri Erciyesspor, A2 Ligi'nin şampiyonluğu için Alanya'daki Oba Stadyumu'nda karşı karşıya geldi. Galatasaray 7. dakikada Cem Sultan ve 90. dakikada penaltıdan Caner'in attığı gollerle rakibini 2-0 yenerek A2 Ligi'nin şampiyonu oldu. Şampiyon Galatasaray'a kupasını TFF Maç Planlama ve Organizasyon Müdürü Ufuk Şepik, finalist takımlara madalyalarını ise TFF Antalya Bölge Müdürü Cansel Çevikol Tuncer verdi. 23 Ağustos 2010'da başlayıp 13 Mayıs 2011'de sona eren, 2010-2011 sezonuna Spor Toto Süper Lig ve Bank Asya 1. Lig

kulüplerinin yanı sıra başvurusu kabul edilen Dardanelspor ve Turgutluspor 31.12.1992 ve daha önceki tarihlerde doğmuş oyuncularıyla katıldı. Kulüpler A2 Ligi maçlarında futbolcu uygunluğu kriterlerine uymak şartıyla 19 yaşından büyük en fazla 2 yabancı futbolcu da oynatabildi.

Alt yaş kategorisindeki bir futbolcu, sezon içerisinde A2 Ligi'nde oynadığı takdirde, aynı sezon tekrar alt yaş kategorisindeki müsabakalara katılamadı. Yeni statüye göre sadece doğal çim sahalarda oynanan A2 Ligi, yapılan değişikliklerle, katılan profesyonel takımlar için bir rezerv lig

niteliğine kavuşturulmuş oldu. Kulüpler A takım kadrolarında oynatmadıkları futbolcularını bu ligde oynatarak, futbolcularının müsabaka eksikliğini kapatma, tecrübe kazanmalarını sağlama ve bu futbolcuların performanslarını müsabaka ortamında değerlendirme fırsatı elde etti.

U15'ler İsviçre'yi yendi

Teknik Direktörlüğünü Abdullah Ercan'ın yaptığı U15 Millî Takımımız, İsviçre ile oynadığı iki özel maçın birini berabere tamamlarken, ikinci karşılaşmayı kazandı. Fethiye İlçe Stadı'nda oynanan ilk maç 1-1 berabere biterken, Türkiye'nin golünü 72. dakikada Yusuf Selim Şahin, İsviçre'nin golünü ise 4. dakikada De Oliveira Joao attı. İki takım, 26 Mayıs günü Fethiye İlçe Stadı'nda ikinci kez karşı karşıya geldi ve bu kez kazanan Türkiye oldu. U15 Takımımız, bu maç 43. dakikada İsmail Köse, 49. dakikada Semih İşlemecioglu ve 59. dakikada Furkan Yaman'ın gollerıyla 3-1 kazanırken, İsviçre'nin tek golünü 60. dakikada Panliuca Kilian kaydetti.

Fenerbahçe U15 Avrupa Şampiyonu

Nike Premier Avrupa Kupası finalinde Hollanda'nın PSV Eindhoven takımını 2-0 yenen Fenerbahçe 15 Yaş Altı Futbol Takımı, namağlup Avrupa şampiyonu oldu. Macaristan'ın Felcsut kentinde 19 ülkeden 20 takımın katılımıyla gerçekleşen kupanın finalinde, daha önce grupta yendiği Hollanda ekibiyle karşılaşan Fenerbahçe, Ramazan Civelek ve Aziz Ceylan'ın gollerıyla 2-0 galip gelerek kupanın sahibi oldu. Sarı-lacivertli ekip böylece bu yıl Ağustos ayında İngiltere'nin Manchester kentinde düzenlenecek Dünya Kupası'na katılmaya hak kazandı. Kupanın "en iyi kalecisi" Anıl Demir seçilirken, Aziz Ceylan da 7 golle "Gol kralı" oldu. Böyle bir başarı elde ettikleri için çok mutlu olduklarını belirten Fenerbahçe Kulübü Altyapılar Sorumlusu Şenol Çorlu, "Bu gençler, geleceğin önemli Türk futbolcuları olacak. Kupa boyunca hiç yenilgi almadan, sadece 1 gol yiyerek şampiyon olduğumuz için çok sevinçliyiz. Bundan sonraki hedef Dünya Kupası'nda da en iyi dereceyi yapabilmek" dedi.

U18 Takımımız Bulgaristan'a yenildi

U18 Millî Takımımız, Antalya'da Bulgaristan'la iki özel maç yaptı. 10 Mayıs günü Emirhan Otel Spor Kompleksi'nde oynanan maç 2-1 kaybeden U18 takımımız, iki gün sonra oynanan maçtan golsüz beraberlikle ayrıldı. Bulgaristan'ın 2-1 kazandığı maçta Türkiye'nin tek golünü 86. dakikada penaltıdan Emre Pehlivan kaydetti.

Trabzonspor'a çifte teselli

Coca-Cola Akademi Ligleri, Antalya'da yapılan U14 Kategorisi finalleri ile sona erdi. Şampiyonluğu finalde Bursaspor'u 2-1'lik skorla geçen Trabzonspor kazandı. Başkent temsilcisi Gençlerbirliği ise üçüncü oldu. Süper Lig şampiyonluğunu averajla kaçıran Trabzonspor'un ikinci tesellisi ise Bölgesel Gençlik Geliştirme U18 Ligi'nde elde edilen zaferdi.

U15, 16 ve U17 yaş gruplarında tamamlanan Coca-Cola Akademi Ligleri'nde son heyecan U14 kategorisinde yaşandı. Üçüncü kez düzenlenen Coca-Cola Akademi U14 Ligi'nde bu sezon 5 grupta toplam 38 takım mücadele etti. Tüm gruplarda maçlar üç devreli lig sistemine göre oynandı. 18 Eylül'de start alan Coca-Cola Akademi U14 Ligi, 2 Nisan'da sona erdi. Gruplarında liderliği elde eden Adana Demirspor, Turgutluspor, Gençlerbirliği, Trabzonspor ve Bursaspor ile birlikte grup ikincilerinden ilk 18 hafta baz alınarak yapılan değerlendirmede en iyi puana sahip olan Gaziantep Büyükşehir Belediyespor ile Samsunspor ve en yüksek fair play puanına sahip Altay, Türkiye şampiyonunun belirleneceği finallere katılma hakkını elde etti.

Kupa Karadeniz'e gitti

Antalya'da Topkapı Palace Otel'de düzenlenen finallerde A Grubu'nda Adana Demirspor, Bursaspor, Samsunspor ve Turgutluspor,

B Grubu'nda ise Altay, Gaziantep Büyükşehir Belediyespor, Gençlerbirliği ve Trabzonspor yer aldı. A Grubu'nda Bursaspor, B Grubu'nda ise Trabzonspor tüm maçlarını kazanarak final bileti aldı. Coca-Cola Akademi U14 Ligi'nde şampiyonu belirleyecek karşılaşmayı Murat Türker yönetti. Türker'in yardımcılıklarını ise Gökçen Toprak ile Burak Ağlamış yaptı. Büyük bir mücadeleye sahne olan maçı 2-1 kazanan Trabzonspor şampiyon oldu. Finalde bordo-mavililerin gollerini Ahmet Yasir Berkalp ve Umut Nazım Süiçmez atarken, Bursaspor'un tek golü Enes Ünal'dan geldi. Trabzonspor'a şampiyonluk kupasını Coca-Cola Türkiye marka müdürü Hande Aksoy verdi.

Üçüncü Samsunspor

Final maçından önce oynanan üçüncülük maçında Samsunspor, Gençlerbirliği'ni 4-1 yenerek Coca-Cola Akademi U14 Ligi'nin üçüncüsü oldu. Coca-Cola Akademi U14 Ligi'nde, en centilmen takım unvanını Turgutluspor aldı. En centilmen oyuncu ödülüne ise finallere katılan 160 oyuncunun tamamı layık görüldü. Finallerin en iyi kalecisi ödülünü Trabzonspor'dan Tunahan Kol aldı. Finallerin gol kralı ise yine Trabzonspor'dan Ahmet Yasir Berkalp oldu.

Sezon sona erdi

U14 finallerinin ardından Coca-Cola Akademi Ligleri'nde sezon sona erdi. 2008-2009 sezonunda

düzenlenmeye başlayan ve elit futbolcu gelişimi ile Genç Millî Takımlara kaynak yaratma alanında TFF'nin en önemli organizasyonlarından olan Coca-Cola Akademi Ligleri'ne katılan kulüplerin, eğitim, antrenman ve maçlarda kullanılan, mülkiyeti kendilerine ait veya özellikle bu kulüplere tahsis edilmiş, Gençlik Geliştirme Programları'na özel, en az 4 adet soyunma odası ve bir hakem odasına sahip, en az 60mx90m boyutlarında, doğal çim veya uygunluğu FGD tarafından onaylanmış sentetik çim zeminli bir sahaları bulunması zorunlu tutuluyor. Coca-Cola Akademi Ligleri müsabakalarına katılan kulüpler, U14, U15, U16 ve U17 yaş gruplarının her biri için en az UEFA B veya Akademi Ligleri Çalıştırıcısı Sertifikası'na sahip bir teknik adam bulundurmak zorunda tutuluyor. Bu kategorilerde yardımcı antrenörlük Coca-Cola Akademi Ligleri'nde tüm yaş kategorilerinde antrenörler sürekli olarak oyuncularına ayakta talimat veremiyor.

U18 finalleri nefes kesti

Geçmişte Deplasmanlı Süper Gençler Ligi adı altında gerçekleştirilen son iki sezondur ise Bölgesel Gençlik Geliştirme U18 Ligi ismiyle düzenlenen ligde bu sezon 8 grupta toplam 79 takım mücadele etti. Maçlar Akdeniz Grubu'nda 4, Çukurova, Doğu Anadolu, Ege, İç Anadolu ve Karadeniz'de 3, Marmara A ve Marmara B gruplarında ise 2 devreli lig usulüne göre oynandı.

18 Eylül'de başlayan heyecan 16 Nisan'da sona erdi. Akdeniz Grubu'nu ilk sırada tamamlayan Konyaspor, Çukurova Grubu birincisi Adana Demirspor, Doğu Anadolu Grubu'nu zirvede tamamlayan Yeni Malatyaspor, Ege Grubu birincisi Manisaspor, İç Anadolu Grubu'nu zirvede tamamlayan Gençlerbirliği, Karadeniz Grubu'nu ilk sırada bitiren Trabzonspor, Marmara A Grubu birincisi Fenerbahçe ile Marmara B Grubu birincisi Galatasaray finallerde yer almaya hak kazandı.

Şampiyonu penaltılar belirledi

Finallerde Adana Demirspor, Gençlerbirliği ve Manisaspor ile aynı grupta yer alan Fenerbahçe 7 puanla liderliği elde etti. Galatasaray, Konyaspor ve Yeni Malatyaspor ile birlikte diğer grubu oluşturan Trabzonspor da 7 puanla grubunu zirvede tamamladı. İki takım arasında Emirhan Otel Spor Kompleksi'nde oynanan şampiyonluk maçını M. İlker Coşkun yönetirken, Coşkun'un yardımcılıklarını Gökçen Toprak ile Burak Ağlamış yaptı. Normal süresi 0-0 biten final maçında Fenerbahçe'yi seri penaltı atışlarıyla 5-3 yenen Trabzonspor zafere ulaştı. Bordo-mavililere şampiyonluk kupasını Ümit Millî Takım Teknik Direktörü Raşit Çetiner verdi. Normal süresi 1-1 biten maçta Adana Demirspor'a penaltılarla 7-6 üstünlük sağlayan Galatasaray ise üçüncü oldu.

Vedii Tosuncuk'u kaybettik

Eski milli futbolculardan Vedii Tosuncuk vefat etti. 1921 yılında İstanbul'da dünyaya gelen Vedii Tosuncuk, futbola 22 yaşında İzmir'de başlamıştı. Kısa zamanda Karşıyaka takımında sivrilmiş ve ardından tıp tahsili için İstanbul'a gelince Beşiktaş'ta oynamaya başlamıştı. Beşiktaş'ın sol kanadında uzun yıllar başarılı maçlar çıkarmış ve fiziki üstünlüğüne eklediği mükemmel

teknikleriyle Beşiktaş'ın şampiyonluklarında büyük rol oynamış ve kaptanlık mertebesine de ulaşmıştı. 10 defa sol bek olarak ay-yıldızlı formayı giyen Vedii Tosuncuk, bir defa da Millî Takım kaptanlığı yapmıştı. SSK Hastanesi'nde yıllarca doktor olarak vazife gören Vedii Tosuncuk'a Allah'tan rahmet, ailesi ve yakınlarına başsağlığı dileriz.

Abdullah Matay vefat etti

Eski milli futbolculardan ve teknik direktör Abdullah Matay vefat etti. Abdullah Matay, 1'i A Millî Takım olmak üzere 5 kez milli formayı giymişti. Matay'ın cenazesi 14 Mayıs Cumartesi günü öğle namazını müteakip Eskişehir Sami Ramazanoğlu Camii'nden kaldırıldı.

Savaş Yurder Kılıçdere'nin acı kaybı

TFF'de A Millî Takım İdari Uzmanı olarak görev yapan Savaş Yurder Kılıçdere'nin babası Adem Kılıçdere hayatını kaybetti. Merhum Adem Kılıçdere'nin cenazesi, memleketi Giresun Çamoluk'ta toprağa verildi. Adem Kılıçdere'ye Allah'tan rahmet, mesai arkadaşımız Savaş Yurder Kılıçdere ve ailesine başsağlığı dileriz.

Pakize Ecem Korkmaz'ı yitirdik

Türkiye Kadınlar 1. Ligi'nde mücadele eden Konak Belediyespor takımı futbolcusu 21 yaşındaki Pakize Ecem Korkmaz, geçirdiği trafik kazası sonucu hayatını kaybetti. Futbol hayatına Konak Belediyespor'da başlayan Korkmaz, geçtiğimiz sezon Yalıspor'a transferinin ardından tekrar Konak Belediyespor'a dönmüştü. Korkmaz, Dokuz Eylül Üniversitesi'nde Beden Eğitimi ve Spor Meslek Yüksekokulu 2. sınıf öğrencisiydi.

100 bin öğrenci sahaya çıktı

MEB, TFF ve Ülker'in işbirliğiyle 81 ilde, 100 binden fazla çocuğu sahaya indiren, Minik Erkekler İl Futbol Şenliği düzenlendi. 10-11 yaş grubundaki ilköğretim okulu öğrencileri MEB-TFF-Ülker işbirliğinde düzenlenen şenliklerle sahaya çıktı. Ülker'in 2007 yılından bu yana TFF ile işbirliği içerisinde hayata geçirdiği HERKESİÇİN FUTBOL programı kapsamında düzenlenen şenlikler 1 Mayıs'ta başladı ve 31 Mayıs'a kadar devam etti. 81 ilde düzenlenen şenliklerde, ilköğretim okullarından oluşturulan ilçe karmaları, il merkezlerinde kendi aralarında maçlar yapıyor. TFF, 2008 yılından beri UEFA'nın JIRA projesi kapsamındaki tüm lisans kurslarını düzenleme yetkisine sahip. 25-31 Mayıs 2011 UEFA Pro-Lisans Kursu ikinci aşamasına katılan teknik direktörler şunlar: Ahmet Akçan, Aykut Kocaman, Ali Kızılet, Atilla Özcan, Bülent Ünder, Cevat Güler, Erhan Altın, Fahrudin Ömerović, Fikret Çeliktaş, Hayati Soydaş, Hüsnü Özkara, İlyas Tüfekçi, Kemal Kılıç, Mehmet Birinci, Metin Diyadin, Nurettin Yıldız, Özcan Kızıltan, Reha Kapsal, Sedat Karabük, Serhat Güller, Şenol Çorlu, Taner Öcal, Tarık Söyleyici, Ümit Turmuş. Öte yandan TFF Futbol Genel Direktörlüğü tarafından düzenlenen UEFA B kursları da aynı yerde gerçekleştirildi. 23-29 Mayıs 2011 tarihleri arasında gerçekleştirilen UEFA B kursuna iki grupta toplam 47 kursiyer katıldı. Kurslar, TFF Futbol Genel Direktör Yardımcısı Tefvik Eroğlu ile Antrenör Eğitmeni ve Futsal A Millî Takım Teknik Direktörü Ömer Kaner gözetiminde gerçekleştirildi.

Antalya'da UEFA Pro-Lisans Kursu

Türkiye Futbol Federasyonu Futbol Genel Direktörlüğü tarafından düzenlenen UEFA Pro-Lisans Kurslarının ikinci aşaması Antalya Sensimar Otel'de gerçekleştirildi. Açılış konuşmasını TFF Futbol Genel Direktörü Ersun Yanal'ın yaptığı kurslara katılan teknik direktörler, üç aşamadan oluşan kursun sonunda UEFA standartlarına uygun en üst düzeydeki lisans olan Pro-Lisans'a sahip oldu. UEFA Pro-Lisans kurslarının 1. aşaması 23-30 Aralık 2010 tarihleri arasında düzenlendi. Spor Toto Süper Lig 2010-2011 sezonu şampiyonu Fenerbahçe'nin Teknik Direktörü Aykut Kocaman'ın da katıldığı kursun ikinci aşaması ise 25-31 Mayıs tarihleri arasında yapıldı. TFF eğitimcilerinin katılımıyla gerçekleştirilen kurs, UEFA'nın belirlediği ileri düzey teknik ve taktik çalışmalarından oluşuyor. UEFA'nın

2006 yılında başlattığı JIRA projesi kapsamında teknik direktör ve eğitimci eğitimlerine getirdiği standartlar, 53 ülkeyi kapsıyor. Kurslar sonunda UEFA lisansı alan teknik direktörler, üye ülkelerde çalışma imkanı buluyor. TFF, 2008 yılından beri UEFA'nın JIRA projesi kapsamındaki tüm lisans kurslarını düzenleme yetkisine sahip. 25-31 Mayıs 2011 UEFA Pro-Lisans Kursu ikinci aşamasına katılan teknik direktörler şunlar: Ahmet Akçan, Aykut Kocaman, Ali Kızılet, Atilla Özcan, Bülent Ünder, Cevat Güler, Erhan Altın, Fahrudin Ömerović, Fikret Çeliktaş, Hayati Soydaş, Hüsnü Özkara, İlyas Tüfekçi, Kemal Kılıç, Mehmet Birinci, Metin Diyadin, Nurettin Yıldız, Özcan Kızıltan, Reha Kapsal, Sedat Karabük, Serhat Güller, Şenol Çorlu, Taner Öcal, Tarık Söyleyici, Ümit Turmuş. Öte yandan TFF Futbol Genel Direktörlüğü tarafından düzenlenen UEFA B kursları da aynı yerde gerçekleştirildi. 23-29 Mayıs 2011 tarihleri arasında gerçekleştirilen UEFA B kursuna iki grupta toplam 47 kursiyer katıldı. Kurslar, TFF Futbol Genel Direktör Yardımcısı Tefvik Eroğlu ile Antrenör Eğitmeni ve Futsal A Millî Takım Teknik Direktörü Ömer Kaner gözetiminde gerçekleştirildi.

MEB, GSGM ve TFF'nin ortaklaşa düzenlediği Yıldız Erkekler Futbol Türkiye Birinciliği, Antalya Side Emirhan Otel Spor Kompleksi'nde gerçekleştirildi. İstanbul Kadıköy İlhami Ahmet Örnekal İÖO'nu normal süresi 0-0 biten karşılaşmada penaltı atışları ile 4-2 yenen İstanbul Gaziosmanpaşa Karlıtepe İÖO şampiyon oldu. Kadıköy İlhami Ahmet Örnekal ikinciliği, Bursa NOSAB İÖO üçüncülüğü, İzmir Kaymakam Özgür Azer Kurak İÖO ise dördüncülüğü elde etti. Gaziosmanpaşa Karlıtepe'den Samet Aslan "En İyi Kaleci", İlhami Ahmet Örnekal'dan Yiğithan Güveli "En Değerli Oyuncu" seçilirken, turnuvanın gol kralı ise Bursa NOSAB'dan Enes Ünal oldu. Antalya Yeniköy İÖO öğretmeni Yahya Çukurkaya tertip komitesi tarafından Fair Play ödülüne layık görüldü.

Yıldız erkeklerin şampiyonu Karlıtepe İÖO

Hürriyet Treni Anadolu yollarında

Türkiye Futbol Federasyonu Başkanı Mahmut Özgener ve Yönetim Kurulu üyeleri, Ziraat Türkiye Kupası finali için gittikleri Kayseri'de TFF'nin proje ortakları arasında yer aldığı "Hürriyet Hakkımızdır Treni"ni de ziyaret etti. Başkent Ankara'dan yola çıkan ve Kayseri'ye ulaşan Hürriyet Treni ile futbol Türkiye'nin dört bir yanındaki çocuklarla buluşuyor. Her peronda kurulan beceri parkurlarında yarışmalar düzenleniyor ve HERKESİÇİN FUTBOL sergisi futbolseverlerle buluşuyor. 10 Haziran 2011 tarihine kadar 7 bölgede 25 şehri ziyaret edecek olan trende çocuk tiyatrosu ve atölyeleri, sergiler, seminerler, eğitimler, Hürriyet yazarlarıyla söyleşiler ve futbol aktiviteleri gerçekleştiriliyor. TFF heyeti, Kayseri'de ayrıca Büyükşehir Belediye Başkanı Mehmet Özhaskeki'yi ziyaret etti. Başkanvekilleri Lütfi Arıboğan ve Servet Yardımcı ile Yönetim Kurulu üyesi Ufuk Özerten ve Başkanlık Koordinatörü Mümtaz Karakaya'nın da katıldığı ziyarette, Başkan Özgener, Kayseri'deki modern spor tesislerinde düzenlenen organizasyonların kente önemli

katkı sunduğunu vurguladı. Mehmet Özhaskeki de 49. Ziraat Türkiye Kupası final maçının Kayseri'de oynanmasını sağladıkları için Türkiye Futbol Federasyonu'na teşekkür ederek, finalin kenti ekonomik ve sosyal anlamda daha da hareketlendirdiğini söyledi. Başkan Özgener, Özhaskeki'ye adının yazılı olduğu 38 numaralı milli takım forması hediye etti. Öte yandan Hürriyet Hakkımızdır Treni'nin Erzincan durağında Vali Abdülkadir Demir trende Türkiye Futbol Federasyonu'nun HERKESİÇİN FUTBOL standını gezdi ve Hürriyet Yazarı Sedat Ergin'le birlikte futbol topunu delikli panodan geçirmeye çalıştı. Atışlar sonrası günün anısına Vali Abdülkadir Demir'e futbol topu hediye edildi. Vali Demir ayrıca Erzincan U13 HiF Ligi şampiyonu Refahiye İl Bölge Okulu takımına kupasını verdi. Refahiye İl Bölge Okulu'nun yanı sıra Erzincan FTEM

öğrencileri de standı ziyaret etti. 13 Mayıs'ta Kars'a geçen treni Vali Yardımcısı Muhammed Lütfi Kotan ve Kars Belediye Başkanı Nevzat Bozkuş ziyaret ederek HERKESİÇİN FUTBOL standını gezdi. Belediye Başkanı Bozkuş stantta bulunan Kars FTEM öğrencileri ve çevre okullardan gelen öğrencilerle futbol oyunlara katılıp onlara saat hediye etti. Trenin Amasya durağında ise "Kardeşlik Engel Tanımaz" projesine de destek vermek amacıyla Hürriyet Treni Turnuvası düzenlendi. Turnuvaya Yeşilirmak İ.Ö.O, İşitme Engelliler İ.Ö.O, Lokman Hekim İşitme Engelliler Okulu, Amasya KFO, Nihat Bayramoğlu İ.Ö.O, Bahçelerci ilköğretim okullarından öğrenciler katıldı. Yaklaşık 70 öğrencinin katıldığı turnuva sonrasında öğrencileri Hürriyet Treni'ndeki HiF standını ziyaret etti.

Kocaeli'de Kadın Futbolu paneli

TFF tarafından Kocaeli Üniversitesi BESYO Konferans Salonu'nda "Kocaeli Kadın Futbolunu Tartışıyor" konulu panel düzenlendi. Oturma başkanlığını K.Ü BESYO Antrenörlük Eğitimi Bölüm Başkanı Yrd. Doç. Dr. Deniz Demirci yaparken, Kadın Millî Takımları Teknik Ekibinden Nur Mustafa Gülen, Nihan Su, Necla Güngör, Duygu Yılmaz ve FIFA Bayan Yardımcı Hakemi Seçim Demirel konuşmacı olarak panelde yer aldı. Panelleri ayrıca İzmit Belediye Spor, Gölcük

Spor, Kocaeli Üniversitesi Bayan Futsal Takımı, 2010 Kocaeli Kız Futbol Köyüne katılan bir grup öğrenci ve Kocaeli Spor Lisesi bayan takımlarının oyuncu ve idarecileri de katıldı. Bunların yanı sıra Nisan ayında Brazilya'da düzenlenen Dünya Liseler Arası Futbol Şampiyonası'nda ülkemizi temsil eden Gölcük Özel Karşıyaka Koleji bayan futbol takımının okul müdürü ve öğrencileri finale giden yolda yaşadıklarını öğrencilerle paylaştı.

Engelli Haftası futbolla kutlandı

TFF, 10-16 Mayıs Engelliler Haftası kapsamında 14 ilde "Engel Tanımayanlar Futbol Şenlikleri" düzenledi. Kardeşlik Engel Tanımaz Projesi kapsamında işitme engelli öğrenciler ve kardeş okul öğrencilerinin katıldığı karma futbol eğitimleri devam ederken, eğitimlere katılan öğrencilerle Engel Tanımayanlar Şenlikleri düzenlendi. Proje kapsamında eğitim alan kız ve erkek öğrenciler düzenlenen özel futbol turnuvasına katıldı. "Futbol Engel Tanımaz" sloganıyla gerçekleştirilen etkinliklerle ilgili olarak tüm Türkiye'ye çağrıda bulunan TFF Futbol Genel Direktörü Ersun Yanal, "Futbol gençlerimizi ve çocuklarımızı kaynaştırmak için en güzel araç. Türkiye Futbol Federasyonu olarak amacımız engelli çocuklarımızın önlerindeki engelleri kaldırıp onları futbolla ve hayatla buluşturmak. Ne kadar çok çocuğumuz futbolla buluşturabilirsek onları da o kadar mutlu edeceğiz" diye konuşarak tüm futbolseverleri engelliler için düzenlenen futbol aktivitelerini desteklemeye çağırdı. TFF HERKESİÇİN FUTBOL programı kapsamında sürdürdüğü engelliler için futbol çalışmalarıyla görme, zihinsel, işitme ve bedensel engelli çocukları futbola kazandırmayı amaçlıyor.

Kağıthane-Sarıyer Kız Futbol Turnuvası

TFF İstanbul İl Temsilciliği'nin girişimleri sonucu Kağıthane ve Sarıyer bölgesindeki ilköğretim okullarının teşvik edilmesiyle oluşturulan Kız Futbol Turnuvası 17 Mayıs'ta Seyrantepe tesislerinde başladı. Turnuvaya Kağıthane bölgesinden 28 takım, Sarıyer bölgesinden de 4 takım katıldı. Bazı okullar yoğun başvuru nedeniyle birden fazla takımla turnuvada mücadele etti. Katılan kız öğrenciler turnuvanın haricinde okullarında oynamaya devam edecekleri kulüplerinde kurulmasını istediklerini belirtti.

Müsabakadan men cezasının infaz şekli ve ihlâlinin sonuçları

Bu yazımızda Futbol Disiplin Talimatı hükümleri çerçevesinde Disiplin Kurulları tarafından verilen müsabakadan men cezasının, hangi müsabakalarda ne şekilde infaz edileceği ve infaz hükümlerinin ihlâl edilmesinin sonuçları ele alınacaktır. Futbol Disiplin Talimatı'nda disiplin cezalarının infazı, müsabaka kategorileri dikkate alınmak suretiyle farklı şekilde düzenlenmiştir. Öncelikle belirtmek gerekir ki, Disiplin Kurulları tarafından verilen müsabakadan men cezası, özel müsabakalarda değil, resmi müsabakalarda infaz edilir. Bu çerçevede örneğin Profesyonel Futbol Disiplin Kurulu tarafından müsabakadan men cezası verilen bir futbolcunun, kulübünün yaptığı özel müsabakada oynamayarak, bu cezasını infaz ettiği kabul edilemez. Bu durumun doğal bir sonucu olarak da müsabakadan men cezası alan futbolcular, kulüplerinin yapacakları özel müsabakalara katılabileceklerdir. Müsabakadan men cezası, ilgili resmi lig kategorisi dikkate alınarak infaz edilir. Yani futbolcu hangi kategorideki müsabakada men cezası almış ise ancak o kategorideki müsabakada yer almayarak cezasını infaz etmiş sayılabilir. Ayrıca belirtmek gerekir ki, kırmızı kart gören veya eylemleri nedeniyle disiplin kurulları tarafından cezalandırılan futbolcular, cezalı duruma düştüğü kategorideki cezası infaz edinceye kadar hiçbir resmi müsabakada oynayamaz. Örneğin A2 Ligi müsabakasında müsabakadan men cezası alan futbolcu, bu cezasını Süper Lig'deki ya da TFF 1. Lig'deki müsabakalarda infaz edemeyeceği gibi, cezasını A2 Ligi'nde infaz edene kadar da kulübünün Süper Lig'deki ya da TFF 1. Lig'deki müsabakalarına katılamaz. Bu arada hemen belirtelim ki, profesyonel kulüp futbolcusu yönünden profesyonel ligler ile Türkiye Kupası müsabakaları, müsabakadan men cezasının infazı hesabında aynı kategori sayılır. Yani profesyonel liglerdeki müsabakalar nedeniyle alınan müsabakadan men cezaları, Türkiye Kupası müsabakalarında infaz edilebileceği gibi, Türkiye Kupası müsabakalarında alınan müsabakadan men cezaları da, profesyonel lig müsabakalarında infaz edilebilecektir. Müsabakadan men cezasının infazında, amatör kulüp futbolcuları yönünden gelişim ligleri kategorilerinin her biri ayrı kategori sayılır ve müsabakadan men cezası alan amatör futbolcu cezayı aldığı kategoride cezasının infazını tamamlamadan, yaş kategorisinin uygun olduğu diğer kategorilerdeki müsabakalarda da oynayamaz. Bununla birlikte istisnai olarak, amatör futbolcunun ceza aldığı kategoride sezonun sona ermiş olması halinde, müsabakaları devam eden ve oynama uygunluğuna sahip olduğu bir üst kategoride veya bir alt kategoride cezasının kalan kısmının

infazı mümkündür. Özel müsabakalardaki disiplin ihlalleri nedeniyle Disiplin Kurullarınca müsabakadan men cezası ile cezalandırılan futbolcular, bu cezalarını ancak resmi müsabakalarda infaz edebilir. Bununla birlikte oyun kurallarını ihlâl etmekten ötürü özel bir müsabakada ihraç edilen futbolcular, aynı olayda disiplin kurullarınca ayrıca cezalandırılmamışsa bir sonraki resmi müsabakada oynayabilir. Resmi müsabakada oyun kurallarından doğan ihlaller nedeniyle oyundan çıkarılan futbolcu (futbolcunun ikinci sarı kart nedeniyle veya bariz gol şansını önlemesi nedeniyle hakem tarafından müsabakadan çıkarıldığı hallerde) otomatik olarak, takip eden ilk resmi müsabakada oynayamaz. Diğer bir ifadeyle, resmi müsabakalarda ikinci sarı kart nedeniyle veya rakibinin bariz gol şansını önleme nedeniyle hakem tarafından ihraç edilen futbolcu, ihraç sonrasında ayrıca Disiplin Kurullarına sevkini gerektirir bir eylemde bulunmazsa (örneğin sahayı sportmence terk ederse), Disiplin Kuruluna sevk edilmez, otomatik olarak bir müsabakadan men cezası, takip eden ilk resmi müsabakada oynamamak suretiyle infaz edilir. Müsabakadan men cezası alan futbolcunun bu cezasını infaz edebilmesi için, bir kulübe tescilli olması ve lisans işlemlerini tamamlaması gerekir. Dolayısıyla müsabakadan men cezası bulunan futbolcunun, kulübüyle olan sözleşmesi herhangi bir nedenle sona ermişse ya da kulübüyle sözleşmesi devam etmekle birlikte, o sezon için vizesi yaptırılmamışsa, müsabakadan men cezası bu süreçte infaz edilemez (askıda kalır) ve ancak vizesinin yaptırılmasından sonra infaz edilebilir. Bu arada belirtmek gerekir ki, sarı kart ve cezalarından farklı olarak, müsabakadan men cezaları, eğer ilgili sezonda infazı tamamlanmamışsa, bir sonraki sezona da devreder. Yani bir sezonda infazı tamamlanmamış müsabakadan men cezası sonraki sezonda infaz edilir. Müsabakadan men cezasının infazında, ligden çekilen ve ligden çıkarılan kulüplerin müsabakaları hariç, tamamlanmayan veya hükümle karar verilmiş müsabakalar da dikkate alınır. Böylece örneğin, bir kulübün müsabakaya gelmemesi nedeniyle, müsabaka oynamamış ve müsabakaya gelmeyen kulüp hükmen mağlup sayılmışsa, oynanmayan bu müsabaka infaz hesabında sanki oynanmış bir müsabaka gibi değerlendirilir ve futbolcular bu müsabakada cezalarını infaz etmiş sayılır. Müsabakadan men cezası, cezalı futbolcunun kulübünün ceza aldığı kategorideki takımının müsabaka isim listesine yazılmaması suretiyle infaz edilmiş sayılır. Futbol Müsabaka Talimatı hükümlerine göre, cezalı futbolcu, müsabaka isim listesine yazılmakla cezasını ihlâl etmiş

sayılacağından, ihlâl oluşmuş sayılabilmesi için, bu futbolcunun ayrıca fiilen oyuna girmesine gerek yoktur. Bu nedenle ihlâl açısından, müsabaka isim listesine yazılan cezalı futbolcunun, müsabakada yedek kalmasıyla fiilen oynaması arasında herhangi bir fark bulunmamaktadır. Müsabakadan men cezası alan futbolcu, cezalı olduğu süre boyunca kulübünün müsabakalarına katılmayacağı gibi, akredite edilemez ve akredite alanlara da giremez. Hemen belirtelim ki, müsabakadan men cezası alan futbolcunun, cezalı olduğu müsabakaya katılması (müsabaka isim listesine yazılması) ile akredite alanlara girmesinin çıkarıldığı farklı sonuçlara tâbi tutulmuştur. Gerçekten de müsabakadan men cezası alan futbolcunun müsabaka isim listesine yazılması halinde (fiilen müsabakada oynamayı oynamadığına bakılmaksızın);

- Öncelikle cezalı futbolcunun takımı Futbol Müsabaka Talimatı'nın 22. maddesinin (g) bendi uyarınca hükmen mağlup sayılır. (Hükmen mağlubiyet cezası, ilgili Disiplin Kurulu tarafından, ayrıca itiraz şartı aranmaksızın, o kademe veya kategorideki müsabakaların sonuçları tescil edilinceye kadar herhangi bir usulle tespit edilmesi halinde verilir.)
- Cezasını ihlâl eden futbolcu, Futbol Disiplin Talimatı'nın 49. maddesinin 1. fıkrası uyarınca, Disiplin Kurulunca cezaya uyulmaması nedeniyle bir aydan altı aya kadar müsabakadan men cezası ile cezalandırılır.
- Müsabaka isim listesini imzalayan kulüp yöneticisi, Futbol Disiplin Talimatı'nın 49. maddesinin 1. fıkrası uyarınca, Disiplin Kurulunca cezaya uyulmamasına iştirak nedeniyle bir aydan altı aya kadar hak mahrumiyeti cezasıyla cezalandırılır.

Müsabakadan men cezası alan profesyonel futbolcunun cezalı olmasına rağmen akredite alana girmesi halinde ise bu futbolcuya Futbol Disiplin Talimatı'nın 94. maddesinin 2. fıkrası uyarınca 4.000 TL'den 50.000 TL'ye kadar para cezası verilir. Amatör lig müsabakalarında Futbol Disiplin Talimatı'nın 36. maddesinin 3. fıkrası uyarınca para cezası verilemeyeceğinden, müsabakadan men cezası alan amatör futbolcunun cezalı olmasına rağmen akredite alana girmesi halinde, bu futbolcuya ilgili Disiplin Kurulu somut olayın şartlarını ve hakkaniyeti dikkate alarak başka bir ceza verecektir. Spor kulüplerinin ve futbolcuların müsabakadan men cezasının infazına dair kuralları iyi bilmeleri, infaz rejimine uyulmamasından dolayı ayrıca ceza almalarını ve oluşabilecek hak kayıplarını önleyecektir.